

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXVI • Núm. 1.315 • 1,60 €

2 • desembre • 2004

«La providència ha concedit als homes aquest do: que les coses honestes siguin alhora les més útils»
Marc Fabià Quintilià

150 anys del dogma immaculista

El 8 de desembre l'Església celebra la solemnitat de la Immaculada Concepció. Aquest any ho farà sense estar-se de res, perquè es compleixen 150 anys des que Pius IX va proclamar el dogma de la concepció immaculada de Maria. Arreu del món se succeeixen les iniciatives per celebrar aquesta festa. Així, per exemple la Conferència Episcopal Espanyola ha publicat una sèrie de celebracions i pregàries per gaudir d'aquesta efemèride. També els arquebisbes Lluís Martínez Sistach i Jaume Pujol, i el bisbe Pere Tena dediquen els seus articles setmanals a aquest aniversari.

Pàg. 7, 11 i 15

I Congrés d'E-Cristians de Catalunya

El 19 i el 20 de novembre es va celebrar el I Congrés d'E-Cristians de Catalunya, que va tenir lloc al Col·legi Mare de Déu de Loreto-Abad Oliba, a Barcelona. Concebut com un espai de testimoni i reflexió, en el Congrés es va encoratjar els assistents a donar suport o rebutjar els partits polítics segons els seus compromisos sobre la vida, la família, la justícia social i econòmica o el fet religiós, entre altres temes.

Pàg. 29

Pel·lícules per contemplar

La Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona recull els primers fruits

Pàg. 20

Inauguració del Casal Lluís Espinal, dedicat als joves i al seu conreu espiritual, a la Cova de Sant Ignasi

Com arribar als adolescents?

Foto: Consuelo Chaves Mejuto

Grup d'adolescents en un descans de la seva jornada al Casal Lluís Espinal a la Cova de Sant Ignasi de Manresa.

L'adolescència sempre ha estat una de les etapes més conflictives en la vida d'una persona. Inseguretats, pors, curiositats, desitjos d'independència, recerca del lloc propi en l'entorn, etc. Nombreuses sensacions contradictòries s'amunteguen en els anys de joventut.

Des de l'Església, s'ofereixen diverses propostes perquè els joves trobin respostes, es trobin a ells mateixos i a Déu dins seu. A Manresa, concretament a la Cova de Sant Ignasi, se n'ha dedicat una

part a activitats destinades perquè els joves «inspeccionin» el seu interior. El silenci, l'expressió corporal, la dansa, la relaxació, el treball amb la veu, etc., són algunes de les tècniques que l'equip pedagògic utilitza en les convivències i els tallers proposats. Per la seva part, la Delegació diocesana de Pastoral de Joventut treballa dia a dia per acostar l'Església als joves de l'arquebisbat de Barcelona.

Pàg. 3, 4 i 5

Nou director de Càritas diocesana de Barcelona

Amb el nomenament de Jordi Roglà de Leuw com a nou director de Càritas diocesana de Barcelona, en substitució de Núria Gispert, comença sens dubte una nova etapa per a l'entitat. Una etapa que continuarà caracteritzada pel servei i l'atenció als més necessitats —cada dia 3.200 persones reben servei de Càritas Barcelona— així com per la creació a les noves diòcesis de Terrassa i de Sant Feliu de Llobregat d'una Càritas pròpia.

Pàg. 18

Reordenació arxiprestal a Tortosa

Seguint les indicacions del Concili Provincial Tarraconense, que advoca per aconseguir una organització eclesial capaç d'acomplir tots els ministeris i les estructures de servei que l'Església diocesana necessita, el bisbe Xavier Salinas ha vist convenient reestructurar la diòcesi en set arxiprestats, cinc menys dels que tenia fins ara.

Pàg. 17

I Congrés de Vida Consagrada

Roma ha acollit el I Congrés Internacional de Vida Consagrada, que ha aplegat els membres de la Unió dels Superiors Generals i de la Unió Internacional de Superiores Generals. El tema del congrés ha estat *Passió per Jesucrist, passió per la humanitat*.

Pàg. 8

Sumari

Pàg. 9 Recuperar la dignitat de les persones al Brasil

Pàg. 23 Celebració d'enviament de catequistes a Lleida

Pàg. 24 Inaugurada la capella del Santíssim del santuari del Miracle

Pàg. 26 La mort en la cultura moderna: perspectives i símbols

Pàg. 32 IV Trobada d'Intel·lectuals Cristians de la FJM

Editorial

Diàleg Església i Estat

Aquests darrers dies hom podia llegir en un diari de Barcelona la declaració següent: «El PSOE hauria de seguir una política de major prudència amb l'Església catòlica.» No l'ha pronunciat el cardenal Antonio María Rouco ni cap altre bisbe de l'Estat espanyol. Són paraules del diputat socialista basc Ramón Jáuregui, que complementa amb d'altres molt interessants com per exemple: «En el PSOE encara batega un ànima anticlerical que ha de ser superada.» Aquestes declaracions han passat amb relativa discreció, però si les hagués pronunciat un alt representant de la Conferència Episcopal Espanyola haurien aparegut en portada i provocant una tempesta de rèpliques entre representants d'aquest partit polític.

És bo que al si del partit que sustenta el govern apareguin veus que propugnin una actitud menys hostil entre el socialisme i l'Església catòlica, entre d'altres coses perquè, com molt bé recorda el mateix Ramón Jáuregui, només un 20% dels votants socialistes es manifesten agnòstics o ateu, mentre que l'altre 80% en diverses gradacions es considera creient. També és bo que en el si de la pròpia Església apareguin veus que contribueixin al diàleg amb els governs i no alimentin més la confrontació perquè aquesta no creixi dia rere dia.

Els bisbes espanyols, reunits en la plenària de la Conferència Episcopal Espanyola, s'han mostrat oberts al diàleg amb el govern, encara que això no significa renunciar a les seves idees i, per tant, a defensar amb totes les forces els principis ètics i morals que porta implícita la fe cristiana, com la defensa de la família o de la vida tant abans del naixement com fins a la seva fi natural. En aquest sentit el cardenal Ratzinger ha parlat amb rotunditat contra el matrimoni d'homosexuals o l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, ha titulat la seva carta pastoral setmanal «Paraula i Vida» del 21 de novembre, *L'eutanàsia crea una cultura de la mort*.

En el seu discurs d'obertura de les sessions de la Conferència Episcopal el 22 de novembre passat, el cardenal Rouco Varela va arribar a pronunciar fins a set vegades la paraula *diàleg*, a la part final del seu discurs de mitja hora, quan parlava de la relació que ha de tenir l'Església amb els poders públics. El resum de la seva intervenció podria centrar-se en aquestes paraules: «La jerarquia de l'Església no busca la confrontació ni l'assumpció de competències que no li són pròpies.»

Esperem que el to d'aquestes paraules del màxim representant de l'episcopat espanyol, així com les del mateix Jáuregui o, fins i tot, les molt més moderades del secretari d'organització del PSOE, José Blanco, després d'aquelles que qualificava de «casposes» les opinions de la jerarquia episcopal, contribueixin a restablir el diàleg entre l'Església espanyola, amb la qual s'identifica la majoria de la ciutadania, i el govern elegit legítimament i democràticament a les urnes. Si l'Església i el govern han d'estar al servei dels ciutadans és normal que hi hagi ponts de diàleg i que, en comptes d'enfrontaments, es busquin punts de col·laboració i suport a favor de la societat.

Les postures ja han quedat molt clares: el govern ha manifestat reiteradament que no vol sotmetre el seu mandat electoral a l'Església, cosa que és comprensible, i l'Església, per la seva banda, també s'ha ratificat que té dret a expressar la seva opinió de manera clara sobre qüestions de greus conseqüències morals per a la societat, encara que aquesta sigui divergent amb la del govern. És lògic, cadascú ha de defensar la seva postura i ser coherent amb el seu ideari o amb la seva fe, però això no impedeix una actitud de diàleg i de bones formes entre uns i altres. Socialistes i eclesiàstics van criticar alhora l'actitud poc dialogant i violenta del president George Bush en la guerra contra l'Iraq. Ara tots dos han de demostrar un tarannà tolerant i respectuós malgrat les seves moltes diferències.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rósa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peràire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Merche Ginés, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Conchi García, MADRID; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, Víctor M. Cardona, TORTOSA.

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Manuel Gutiérrez, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

catalunyacristiana@catcrist.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Eduard Masllorenç

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

E-mail: administracio@catcrist.com

Autoedició i compaginació: Carlós Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34, Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 80,60 €
Resta d'Europa: 146,74 €
Amèrica i Àfrica: 178,30 €
Àsia i Oceania: 243,82 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«La providència ha concedit als homes aquest do: que les coses honestes siguin alhora les més útils» (Marc Fabià Quintilià. Retòric hispanoromà. 30-96 dC)

Actuar amb dignitat i noblesa (és a dir, amb «honestedat») en tots els camins, encreuaments i sendes de la nostra peregrinació per la vida genera confiança i seguretat en els qui requereixen els nostres serveis. Qui només actua a impulsos del seu interès (digueu-ne diners, fama i altres potestats), accentuant només el seu «ego», genera un desequilibri respecte de la resta de la societat. Trencar l'«ecosistema espiritual comunitari» perquè deixa de ser un «vas comunicant» dels seus talents i èxits en benefici de la humanitat. Conseqüència: uns amb molt i uns altres amb ben poc o res; uns, ocupant llocs per «apadrinament» i uns altres, obrint-se camí mentre se te'n riu a la cara. Siguem francs: una societat

disposada a camuflar, a mentir i a fer tabola per tal de rendibilitzar la seva vida i satisfer els seus capricis no és segura ni còmoda a l'hora de comprar, de refiar-nos de la qualitat de les ofertes (les que siguin, incloent-hi aliments i medicaments) ni a l'hora de viatjar o de signar escriptures i contractes. «Ni útil ni còmoda» perquè ens obliga a dubtar i indagar a cada pas «si això és així o si hi ha trampa». Turistes que paguen per «certs vols, hotels i serveis» i que es troben amb desenganys. Afegiu-hi altres exemples a aquest, perquè n'hi ha a grapat. És útil i còmode viure així? En canvi, entre gent honesta sobren les pors, les sorpreses desagradables, les falsificacions i els robatoris. I això és útil i pràctic!

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Una proposta diferent per als adolescents

■ Ja es troba en funcionament el Casal Lluís Espinal de la Cova Sant Ignasi

La pastoral que s'ofereix avui als joves no té els mateixos efectes que tenia. Per què? Tan diferents són els adolescents que omplien les aules de fa uns anys? Què els ofereixen els educadors i les educadores cristianes? Propostes que no els arriben perquè parlen llenguatges diferents? Des del Casal Lluís Espinal volen proposar als joves una aventura inversa de la que proposa majoritàriament la societat: en lloc de conduir-los cap enfora, els proposen entrar en el seu interior.

«...perquè allò que omple i satisfà l'ànima no és saber gaire sinó sentir i assaborir les coses interiorment», sant Ignasi de Loiola.

«L'expressió corporal i artística, la dansa, les dinàmiques, la relaxació, les visualitzacions, el treball amb la veu... els ajudaran a començar el camí vers el seu propi interior. Tot això perquè experimentin la satisfacció de ser un mateix, l'alegria de caminar amb els altres i la presència misteriosa però real de Déu en tot i en tots. Volem facilitar sobretot a les escoles i als instituts, a les parròquies, als moviments, a les parelles joves amb fills, i als diversos grups cristians uns espais plenament adaptats a un estil jove.» Aquesta és la proposta que es fa des de la

casa d'exercicis i d'espiritualitat Cova Sant Ignasi, a Manresa, per poder arribar als més joves de la nostra societat.

Des de mitjan mes d'octubre han destinat una part del seu edifici,

construït al voltant de la cova on sant Ignasi es va recollir, als joves: el Casal Lluís Espinal. Aquest espai accepta i possibilita tota mena d'activitats d'inspiració cristiana i de durada diversa, especialment entre setmana. Igualment, ofereix *carpetes pedagògiques* si els educadors prefereixen conduir ells mateixos les experiències pastorals.

Es va escollir el nom de Lluís Espinal en homenatge als 25 anys de l'assassinat, a Bolívia, d'aquest jesuïta periodista, nascut a Sant Fruitós de Bages, molt a prop de Manresa, i que va morir per lluitar a favor del poble i en contra de la corrupció i del narcotràfic.

L'oferta juvenil del Casal abasta convivències, gimcana espiritual, tallers d'interioritat, tallers de suport al pla d'acció tutorial i jornades de dansa, d'art i de pregària. Els seus destinataris són els alumnes d'ESO, de batxillerat, de cicles formatius i grups de parròquies. La durada de totes les activitats és d'un mínim d'un matí i d'un màxim de dos dies i mig.

En les convivències es busca que cada noi i noia entri en contacte amb el seu cos, amb els seus afectes, amb tot el seu

ésser per obrir i potenciar els canals de comunicació amb ell mateix, amb els altres i amb Déu. Per això fan servir una metodologia activa i participativa que generi experiències: danses, treball corporal, relaxacions, jocs, etc. «A mesura que els joves van arribant se'ls va posant davant d'ells mateixos. Fins i tot els tutors comenten quan marxen que mai no haurien imaginat veure determinat jove fer el que ha fet, parlar del que ha parlat o expressar com s'ha expressat a nivell corporal. També és veritat que aquí es donen les condicions perquè alguna cosa passi: aquí no hi ha mòbils, no hi ha música, no hi ha televisió, regna el silenci i és per un període concertat de temps»,

ens comenta el director del Casal Lluís Espinal, Josep M. Bullich.

En la gimcana es fan servir tots els elements de la Manresa ignasiana, es proposa als adolescents i joves un viatge al seu interior

or a partir de l'experiència d'Ignasi de Loiola: la muntanya (Montserrat), el camí (de Montserrat a Manresa), el pont (Pont Vell), el riu (Cardener), la cova (Coveta), les fites de la pròpia història de salvació (les diferents creus dels camins de Manresa) i altres indrets de la Manresa

ignasiana es transformen en símbols del camí humà i espiritual. A cada espai es duen a terme dinàmiques, meditacions, danses, etc. Es tracta de lligar el procés d'un pelegrí amb el procés interior que els adolescents han d'aprendre a recórrer.

Falta d'experiència interior

Es treballa el silenci, l'autoconeixement, el perdó, el fet d'acceptar l'altre, amb la finalitat d'entrar a poc a poc en el món de Jesús d'una manera més natural i no a través del discurs que ve des de fora i que no arriben a viure. «Partim de la base que un tant per cent molt elevat dels joves confon Déu amb la religió, religió amb la jerarquia eclesiàstica... i en canvi els cal experiència interior.» Aquest últim és un dels principals motius que el director del Casal reconeix que els ha portat a crear aquest espai a la Cova.

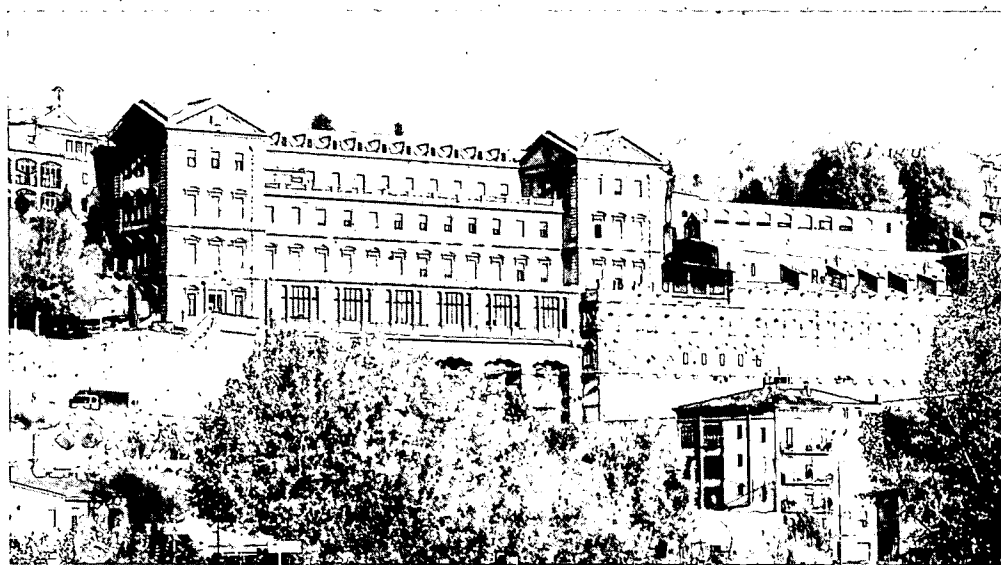
Una altra de les ofertes adreçades es-

pecíficament als adolescents són els tallers d'interioritat i els de suport a l'acció dels tutors. Els primers tenen com a continguts principals el treball corporal, la integració emocional i l'obertura a la transcendència. Cosa que significa equilibrar i unificar el cos amb la dimensió interior, l'autoconeixement, el descobriment de la individualitat de l'altre i l'autoplantejament de qüestions fonamentals. Com? Per mitjà de tècniques de relaxació, de consciència corporal, d'exercicis d'estiraments, de ritmes respiratoris, de reflexió personal, de diàleg i d'acompanyament individualitzat, d'exercicis d'initiació a la meditació.

Pel que fa als tallers d'acció tutorial, pretenen reforçar els temes que s'hagin treballat prèviament en la tutoria del centre escolar: educació afectivosexual, prevenció de drogodependències, trastorns de la conducta alimentària (anorèxia, bulímia), educació en valors, etc. «El tutor sol venir amb els joves i ell també participa en l'activitat; aleshores es crea una dinàmica entre ells que després es pot continuar desenvolupant al col·legi individualment o en grup», explica el director del Casal.

Les activitats ofertes en aquesta entitat neixen no només de la formació sinó també de l'experiència personal de l'equip pedagògicopastoral. No únicament, per exemple, ha estudiat dansa sinó que ha descobert que quan balla pot trobar Jesús, afirma Josep M. Bullich, i afegeix: «La vida espiritual va lligada amb l'expressió que després s'ofereix, no és només com la persona que acompanya en els exercicis espirituals.»

El públic al qual s'adreça aquesta nova iniciativa són els adolescents, però també el Casal vol contribuir a la formació dels agents de pastoral i oferir els seus serveis a tothom qui els sol·liciti. (C.Ch.)

Vista de la Cova de Sant Ignasi a Manresa.

«A mesura que els joves van arribant se'ls va posant davant d'ells mateixos»

Un dels espais en què es desenvolupen les activitats ofertes pel Casal.

Foto: Consuelo Chaves Mejuto

Explicar l'Església

■ X Trobada diocesana d'animadors de Pastoral Juvenil

La Delegació diocesana de Pastoral de Joventut és qui vetlla per la bona salut de la fe en els joves de l'arquebisbat de Barcelona. S'encarrega de coordinar les diferents realitats existents d'animació de la fe dels joves (moviments, grups, comunitats,

centres d'acollida, centres d'esplai, etc.) i per a això s'ajuda de la col·laboració dels animadors: joves que assumeixen la responsabilitat i el compromís de transmetre i conrear la fe de nois i noies menors que ells.

Com apropar i conrear l'Església en els joves? La Pastoral de Joventut treballa en aquesta tasca dia a dia. El diumenge 14 de novembre es va celebrar al col·legi dels jesuïtes de Sarrià la X Trobada diocesana d'animadors de Pastoral de Joventut. Organitzada per aquesta Pastoral i sota el títol d'*Una mirada nova a l'Església* tenia com a intenció donar les pautes necessàries als animadors pastorals perquè ells expliquessin adequadament als joves l'Església com a institució i els actuals canvis territorials.

La confusió dels joves sobre l'Església i la seva complexitat és significativa. Mn. Ramon Bosch els va voler deixar molt clar que explicar l'Església demana temps i esforç, «no podeu caure en el simplisme de reduir la definició de l'Església a un resum de 5 minuts». Aquest i altres consells van il·lustrar la seva intervenció *L'Església, punt de trobada*. De la seva banda, Mn. Salvador Cristau, vicari general de Terrassa, va ser l'encarregat d'exposar Es-

Moment de l'exposició de Mn. Salvador Cristau adreçant-se als joves animadors presents.

glésia diocesana. Coordinació i recursos, la intenció del qual va ser fer diàfan als animadors el context actual en el qual es mouen: les tres diòcesis de recent creació i la seva composició i organització. La seva

intervenció va ser completada amb un vídeo històric sobre l'arquebisbat de Barcelona.

La delegació, que va sorgir el 1984 quan es va detectar la necessitat de tenir cura, orientar i enfortir la pastoral amb joves, vetlla per la vitalitat de la seva evangelització i això comporta promoure els laics diocesans amb esperit missioner, d'aquí la destacada oferta de formació a nivell teològic, eclesial, pastoral i espiritual. Per això consideren molt important oferir recursos formatius als animadors, perquè visquin personalment el procés de formació en la fe amb la intenció de poder, després, adreçar-se als joves: «No es poden explicar teories als joves. Cal viure-ho amb el cor, llavors és quan podràs transmetre-ho bé», va exhortar Mn. Bosch als animadors presents a la jornada.

Francesc Figueras, secretari tècnic de la Delegació, ens ho explica d'aquesta manera: «La pastoral anima que els joves s'agrupin, es trobin, participin en les seves parròquies, etc. No pretén crear un moviment sinó potenciar que el jove trobi el seu espai a la seva parròquia, a la seva escola, al seu barri, a la seva zona. Proporciona materials de treball [com el que es va repartir aquell diumenge amb el títol *Itinerari educatiu en la fe per a joves confirmats*], facilitar-los els estudis de l'evangeli propis de cada temps litúrgic, assessorament, orientació, pautes per abordar determinats temes, etc.»

A més de les jornades de formació, la Pastoral de Joventut organitza l'Escola de pregària que té lloc el quart dijous de cada mes de 8 a 9 del vespre a la catedral de Barcelona i en la qual els joves participen en una pregària a partir d'uns textos, d'uns cants i d'una reflexió que fa l'arquebisbe de Barcelona; la trobada d'ESO, en la qual s'apleguen durant un dia entre 800 i 1.500 adolescent on posen en comú el material treballat prèviament en els seus centres respectius; i també s'informa sobre la participació en trobades internacionals com l'anunciada a Colònia per a l'agost del 2005, la Jornada Mundial de la Joventut.

Els assistents a la jornada en un dels descansos.

«Jo poso el meu granet de sorra»

Montse, una de les presents a la jornada, té 25 anys i és animadora de grups de postconfirmació a la seva parròquia.

—Per què has assumit el compromís de ser animadora?

—Per circumstàncies, des de sempre m'he trobat implicada a la parròquia. Després de fer la confirmació, em vaig prendre un descans d'un any per plantejar-me tot el que se m'havia transmès, si realment creia o no. I després vaig fer el pas. Jo poso el meu granet de sorra i les altres coses queden en mans de Déu.

—Creus que és difícil dur l'Evangelí als joves?

—No s'ha de ser ingenu: és molt difícil actualment. És complicat a causa també de l'ambient exterior i de les seves moltes activitats. Per exemple, hi ha molts nois que vénen a la parròquia perquè hi vénen els amics, és a dir, que si no hi anés el seu grup, ell sol no ho faria. Altres joves sí que ho van descobrint, sobretot després de la confirmació.

—Què creus que s'hauria de potenciar des de l'Església?

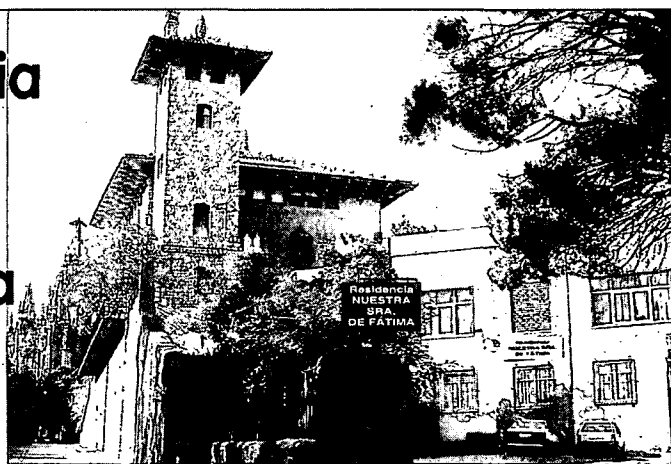
—A un adolescent el que el preocupa és ser acceptat pel seu grup d'iguals, per la qual cosa és molt important i enriquidor veure que hi ha altres joves com ells. Ells estan ficats en un institut i, potser, són els únics que es mouen per la parròquia. Per això haurien de fomentar les activitats a nivell parroquial i fins i tot arxiprestal. Que vegin que ells no són bixos rars.

—Què destacades de la jornada d'avui?

—Mn. Ramon Bosch en la seva intervenció ens va recordar que l'animador no és només catequista, ha d'ajudar, acompanyar, fer una mica de psicòleg, de pedagog, d'apòstol. I ens ha explicat quines coses hem de destacar en el moment d'acompanyar els grups i explicar l'Església als joves: hem de ser molt sincers i comptar allò que també ens fa mal de l'Església. Hem d'explicar el que és bo i el que no n'és tant. Ens va dir que no s'havia d'amagar aquesta realitat als joves, ni caure amb ells en la dinàmica del debat.

«Un dels nostres pròxims projectes és que des de la web es puguin conèixer les activitats que s'organitzen a cada parròquia», avança el secretari de la Pastoral. Fins al moment a la web posen a disposició dels joves tota la informació amb la qual compten, des de jornades que es preveuen fins als materials que es fan servir. (C.Ch.)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposen d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasra fatima.org

L'ENTREVISTA

El jesuïta Josep M. Bullich és el director del Centre Lluís Espinal de la Cova de Manresa

«Cal potenciar que l'adolescent doni el màxim d'ell mateix»

Josep M. Bullich és jesuïta llicenciat en Història i Teologia. La seva trajectòria laboral i personal sempre ha estat unida al tracte amb els joves: ha treballat durant prop de 13 anys com a professor i tutor d'adolescents; és membre de la Delegació de Joves del bis-

bat de Vic i d'Eidès (Escola Ignasiana d'Espiritualitat) i ha exercit de catequista i de consiliari de grups de joves que treballen la fe. Actualment dirigeix el Casal Lluís Espinal, tal com es denomina l'espai a la Cova de Sant Ignasi dedicat als més joves.

—Com creu que «respira» la joventut d'avui dia?

—Jo el que veig i el que crec que és el més meravellós dels joves és la seva actitud de recerca tot i que sembli que no en tinguin. L'adolescent és per ell mateix un investigador i l'adolescència comporta, d'una banda, entrar en conflicte amb un mateix, amb el propi cos, amb les sensacions, amb l'interior, amb la família, amb el col·legi, amb les estructures establertes, etc. I de l'altra, un cúmul de pors: por d'escollir, por de comprometre's, por del futur, por de prendre una decisió per un mateix (triar estudis, treball, parella, etc.). Per tant, els adolescents tenen, alhora, grans desitjos d'independència però també són grans els seus temors. A més, ara, l'adolescència s'allarga fins als 30 anys. De vegades critiquem els joves i nosaltres per dins continuen essent adolescents que no ens acabem d'aclarir.

—Però també cal tenir en compte la societat en la qual vivim.

—Sí és clar. Tot això cal considerar-ho immers en un ambient de bombardeig continu de consumisme, de modes, de culte al cos, de culte als diners, de l'obligació d'estar sempre connectats bé sigui a través del mòbil, bé sigui per Internet. Hi ha com una por al silenci, al buit, a la soledat que es va omplint amb el grup, amb la discoteca, amb els videojocs, amb l'ordinador, amb el mòbil, etc.

Noaltres des del cristianisme ens oferim, però el món, alhora, els ofereix el consum, passar-s'ho bé, viure a cent per hora, etc. I és que el que tots fem davant de les inseguretats, davant d'un futur que veiem incert, davant del que no arribem a entendre, davant de les dificultats que ens sorgeixen: omplir el nostre espai. Davant de la realitat hi ha dues opcions clares: acceptar-la o fugir-ne. I els adolescents estan aprenent, precisament, a fugir o a enfrontar-se, a escollir o a passar, a acceptar o a no acceptar, a equivocar-se o a no equivocar-se. Es veuen obligats a decidir qui són en un moment de la seva vida ple de canvis físics, interiors, del seu món afectiu, etc.

—I quines en són les conseqüències?

—Es va creant una dinàmica de canvi continuat. És a dir, tot gira a l'entorn del «m'agrada, no m'agrada, em ve de gust, no em ve de gust, això ho vull i ho vull ara...». S'ha guanyat en possibilitat d'elecció però es tendeix a la compartimentació. Jo penso que aquest aspecte ve també motivat per la reforma educativa, perquè mentre abans tenies un professor per a una assignatura durant tot el curs, ara pots canviar

als tres mesos i escollir una altra matèria i un altre professor. Es construeixen compartiments estancs segons el que agrada i el que no. Fins i tot ho he observat en monitjors d'esplai: la capacitat d'actuar davant dels nens és d'una manera i davant dels seus amics i d'ells mateixos, d'una altra.

—Què els proposa, llavors?

—Cal una coherència, no s'ha de canviar de conducta per estar davant de determinada gent o perquè t'admirin. L'ideal seria ser coherent sempre. Això és el que treballem al Casal Lluís Espinal. Els ensenya a no tenir por del silenci ni d'un mateix; com posar nom al que passa, a allò que no entenen, sigui l'amor, la mort, la família, el passat o el que no acceptes de tu mateix.

—Per què creu que hi ha reticències cap a l'Església i la professió de la fe en un tant per cent significatiu dels joves adolescents d'avui?

—Perquè hi ha una confusió enorme entre el que és l'Església, els bisbes, la fe, un sacerdot, Jesús, Déu... Molts cops viuen coses que no saben identificar i confonen Església amb fe o el Papa amb Jesús. Hi ha qui pensa que l'Església és una estructura que no té res a veure amb l'experiència personal que pot tenir de Déu. D'aquí la frase «jo crec en Déu però no en l'Església».

A més, d'una banda veus que cerquen alguna cosa que els doni respostes sobre les múltiples qüestions que es plantegen interiorment i, en canvi, quan els ofereixes aquestes possibles respostes, les ne-

Foto: Consuelo Chaves Mejuto

Josep M. Bullich dirigeix el Casal Lluís Espinal.

guen. Però no ho fan perquè les considerin millors o pitjors, sinó que els toca negar-ho. Tots ho hem fet a aquesta edat. El que preocupa un adolescent d'ara no és molt diferent del que preocupava un adolescent d'altres èpoques.

—Com s'han d'adreçar els representants de l'Església per arribar fins als joves?

—Jo penso que l'adolescent està obert quan li presentes les coses amb claredat,

sense manipulacions ni falses promeses, amb el seu llenguatge, sense autoritarismes i sobretot essent evangèlic: «Si fas això, et passarà això altre.» No, no és així, sinó: «Si fas això podràs descobrir per tu mateix pistes perquè puguis desenvolupar la teva manera de ser.» La suspicàcia de l'adolescent sempre està present. Per això, el que crec adequat és adreçar-s'hi en aquests termes: «Mira, això és el que hi ha, és decisió teva. Jo et puc dir que a mi em va ajudar i que ho considero bo per a tu, però has d'escollir tu. Aventura't tu en aquest camí.» Jo defenso que l'educació vàlida és la de mostrar i acompanyar, tractant que la persona doni el màxim d'ell mateix. Si coincideix amb el que un pensa, molt bé, sinó, és la seva vida. L'interessant és que la persona es desenvolupi a nivell espiritual. L'ús que se'n faci d'aquest desenvolupament no el sabràs. Però serà bo, perquè si som imatge de Déu, i descobrim que alguna cosa passa al seu interior, potser algun dia ho arriben a identificar com a acció de vida en la seva vida.

—De fet, hi ha joves molt compromesos socialment i culturalment.

—Abans l'Església canalitzava el lleure en la majoria dels adolescents (esplais, grups de catequesi, grups de muntanya, etc.). Avui hi ha una gran quantitat i varietat d'ONG i voluntariats en els quals els adolescents s'impliquen moltíssim. Ens espantem perquè no anomenen Déu o Jesús però hi ha un munt de joves que viuen segons els valors cristians encara que no els posin l'etiqueta de cristianisme. I és que el cristianisme continua associant-se a poder, bisbes, imposició jeràrquica, a «els meus pares m'obliguen a anar a missa». «És que l'Església és un pal», diuen alguns. Per a ells serà un pal però també ens hem de preguntar quina didàctica de l'Eucaristia hi ha hagut. Hem d'oferir allò que realment ens dona vida, sense imposar. Ofert, com ho va fer Jesús.

El que jo crec és que cal alimentar un procés de redescobriments interior en el qual l'individu descobreix aquest Déu que ja està dintre seu (en la línia del Vaticà II).

Reportatge:
Consuelo Chaves Mejuto

25^è Aniversari
CATALUNYA CRISTIANA
1979-2004

10^è Aniversari
RÀDIO ESTEL
1994-2004

Catalunya Cristiana i Ràdio Estel us conviden a l'acte final de les celebracions d'aniversari

«COMUNICACIÓ I RELIGIÓ»

Ponència a càrrec del Dr. Sebastià Serrano,
catedràtic del Departament de Lingüística de la Universitat de Barcelona

Parlament de cloenda d'aniversari
Mons. Lluís Martínez Sistach,
arquebisbe metropolità de Barcelona

14 de desembre de 2004

20.00 hores

Aula Magna del Seminari de Barcelona, C/ Diputació, 231

Entrada lliure

Amics de Catalunya Cristiana

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA ■ AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA ■ AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA ■ AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Campanya de solidaritat

TERRA SANTA / NADAL

Us Proposem: 3 euros, o el que us sigui possible.

Podeu enviar-nos-ho per mitjà de gir postal o bé
transferència bancària al compte següent:

Caixa Penedès: **compte especial TS:**

número: 2081 - 0100 - 12 - 3300010800.

Indicant clarament el vostre nom i adreça,
per lliurar-vos el rebut corresponent.

Moltes gràcies

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA ■ AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA ■ AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA ■ AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Avanç programació pelegrinatges 2005

TERRA SANTA

Especials en suport dels nostres germans

SERAN, SI DÉU VOL:

Del 13 al 20 de febrer - Del 2 al 8 de maig

Del 14 al 21 de novembre - Del 27 de desembre al 3 de gener del 2006

Visitarem: Jerusalem: (sant sepulcre, via Dolorosa, cenacle, muntanya de les Oliveres), Betània,
Betlem, Natzaret, Cafarnaüm: (llac de Galilea, riu Jordà, el mont Tabor).

Guiatge religiós a càrrec de Mn. Joan E. Jarque i Jutglar. Com a «pelegrins de la Paraula».

Pelegrinatge pels camins de la terra promesa

Del Nil a les fonts del Jordà

EL CAIRE / SINAÍ / JORDÀNIA / JERUSALEM

Del 9 al 20 d'octubre

Places limitades. Demaneu informació

església en el món

150è aniversari del dogma de la Immaculada Concepció

El 8 de desembre del 1854 Pius IX, en la constitució apostòlica *Ineffabilis Deus*, definia com a dogma de fe la Immaculada Concepció de la Mare de Déu. Fins a arribar a la seva definició, cal remuntar-se als ensenyaments de la tradició i acudir al sentit comú de l'Església. Això és el que fa Pascual Rambla, o.f.m., en el seu *Tractat popular sobre la Santíssima Verge*, que resumim tot seguit. D'aquesta manera ens sumem a les diferents celebracions que tenen lloc arreu del món per recordar i celebrar amb joia aquest esdeveniment maria i que són una mostra de l'amor profund a Maria en aquest 150è aniversari de la proclamació del dogma de la Immaculada Concepció.

En els primers segles del cristianisme els Sants Pares no es plantegen el problema de la Concepció Immaculada de Maria. Això no obstant, assenyala Pascual Rambla, els primers doctors de l'Església deixen ben fonamentats alguns principis de la ciència sobre Maria com el principi de recapitulació (com diu sant Ireneu, «Així com aquella Eva (...) va ser la causa de la mort, (...) així també Maria (...) va ser causa de salvació per a ella i per a tot el gènere humà. D'aquesta manera, el nus de la desobediència d'Eva el va desfer l'obediència de Maria») o l'exaltació de la puresa de Maria (la divina maternitat de Maria és el que porta els Sants Pares a afirmar que la Mare de Déu no admet comparació en la seva grandesa i elevació moral amb cap criatura).

Segons Pascual Rambla, «els Sants Pares no es proposen la pregunta sobre la Immaculada Concepció, però són tals les lloances que adrecen a la puresa de Maria, que, si s'haguessin plantejat la qüestió, haurien arribat a la veritat pel mateix camí que seguien. I, per descomptat, allò que els impulsa a la lloança tan unànime i fervorosa de la puresa de Maria és l'existència d'una tradició que pot qualificar-se d'apostòlica, derivada dels ensenyaments dels apòstols».

A partir del segle IV, continua explicant Rambla, l'Església occidental i l'oriental no van a la mateixa velocitat a l'hora de professar la Concepció Immaculada de Maria: «L'heretgia nestoriana que ataca directament, única en la història, la prerrogativa màxima de la Mare de Déu, la seva divina maternitat, i que s'anava estenent al segle V, va oferir més freqüent ocasió i encara necessitat d'exaltar la sobirana figura de la Benaurada Mare de Déu; alhora que a Occident, en aquesta mateixa època, l'heretge Pelagi desfigurava el concepte de pecat original i les seves funestes conseqüències en els homes, per la qual cosa els Pares es veuen constrets a tractar abans de la universalitat del pecat que de la gloriosa excepció que representa la Mare de Déu».

En l'Església oriental, a partir del segle VI, la paraula «Immaculada, Puríssima», ja es refereix directament només a la virginitat de Maria. «A mesura que passen els anys

es va perfilant amb més precisió la idea de la Concepció Immaculada». Així, en els segles IX i X es dibuixa més clarament la concepció sense màcula de la Mare de Déu. Per als orientals, la paraula «immaculada» significarà l'exempció de Maria del pecat original. Una dada a tenir en compte és que en el segle VII l'Església oriental ja celebrà la festa de la Immaculada Concepció. En l'Església occidental el procés és més lent, però els Sants Pares tenen un concepte alt de la grandesa espiritual i moral de Maria.

Solemnitat de la Immaculada

El 8 de desembre, solemnitat de la Immaculada Concepció de Maria, a les 9.30, el Papa presidirà la celebració de la santa missa a la basílica vaticana amb motiu del 150è aniversari de la definició dogmàtica. A les 16.00, tindrà lloc el tradicional homenatge a la Immaculada a la plaça d'Espanya de Roma.

Per la seva part, el Secretariat de la Comissió Episcopal de Litúrgia de la Conferència Episcopal Espanyola ha publicat un subsidi en commemoració d'aquesta efemèride mariana, que recull celebracions i oracions, perquè «pugui contribuir a fer créixer en el poble cristià la devoció i la veneració a la Mare de Déu».

Així, Pascual Rambla indica que «admetre una màcula en Maria hauria produït a Occident, així com a Orient, un escàndol entre els fidels, i hauria xocat amb la idea que es professava sobre la santedat exímia de la Benaurada Mare de Déu».

A Occident, a mesura que avancen els segles es parla amb més cautela d'aquest tema. Tot i que la celebració litúrgica de la Immaculada Concepció ja és un fet (amb tota seguretat se celebra ja al segle IX), el significat de la solemnitat no està teològicament fixat.

En els segles XIII i XIV, els escolàstics aborden l'afer de la concepció de Maria. Els doctors de París es decanten per l'opinió maculista i els d'Oxford, per la immaculista, és a dir, exclouen Maria de la caiguda comuna del pecat original. La victòria és d'aquests últims, concretament del beat Escoto, el seu representant més alt. A París, els mestres es plantegen: «Quan va ser santificada la Verge Maria?», entenent «santificada» com a «purificada». Explica Pascual Rambla: «En el mateix plantejament del problema ja es dona alguna cosa com a pressupòsit i segur: que hi va haver en Maria alguna cosa que necessitava purificació».

Fra Alejandro Halés és el primer de fer-se la pregunta i conclou que va ser santifi-

La Immaculada Concepció.

cada després de la concepció, tot i que abans de néixer, perquè si això es va concedir a Jeremies i al Baptista, «no pot negar-se a tan excelsa Vergè el que a d'altres va concedir». Sant Albert Magne també opina que Maria va ser concebuda en pecat original. Sant Tomàs afirma que Maria va contreure el pecat d'origen, si bé en va quedar neta abans del naixement. Rambla comenta que a la pregunta de quan va ser santificada, sant Tomàs respon: «Poc després de la seva concepció».

De Duns Escoto a Pius IX

Quan el beat Joan Duns Escoto, format a Oxford, arriba a París es troba que el tema de la concepció de Maria està resolt en sentit negatiu. La seva posició sobre l'exempció de Maria de tot pecat xoca amb l'ambient a la Universitat. Ell es planteja la

qüestió d'aquesta manera: «Va ser concebuda Maria en pecat original?» La seva resposta és que no, diu Rambla; «per la perfectíssima redempció del seu Fill i l'honra i honor del mateix. (...) Com a filla i descendent d'Adam, Maria devia contreure el pecat d'origen, però redimida perfectíssimament per Crist, no hi va incorrer. (...) El seu argument va quedar sintetitzat per a la posteritat amb aquelles famoses paraules: *potuit, decuit, ergo fecit*, «va poder, va convenir, aleshores ho va fer». Podia fer la seva mare immaculada, *convenia* que ho fes per la seva mateixa honra, *aleshores ho va fer*. Pràcticament tot l'orde franciscà va acceptar el beat Escoto per mestre i la seva doctrina, de manera que poc després, a la concepció immaculada se l'anomena «l'opinió franciscana», nom amb què se la designa fins a la seva definició dogmàtica.

Joan XXII s'inclina per l'opinió immaculista i mana celebrar la festa a la capella papal. La seva decisió dona una empenta definitiva per al triomf de la Immaculada. El Concili de Trento declara que «en parlar del pecat original, no intenta comprendre la benaurada i immaculada Verge Maria, sinó que cal observar sobre això el que va establir Sixt IV». Aquestes paraules són decisives per a l'extensió de la doctrina immaculista i per convertir-se en opinió universal. Segons Rambla, «amb prou feines es trobarà un orde religiós que no pugui presentar noms il·lustres de grans teòlegs que van afavorir la prerrogativa de la Mare de Déu».

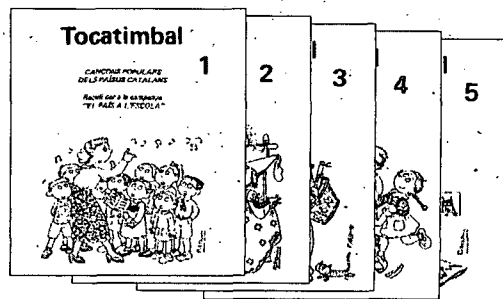
Pius IX és el qui fa l'últim pas i defineix el dogma de concepció immaculada de Maria. Així, el 8 de desembre del 1854, rodejat de 92 bisbes, 54 arquebisbes, 43 cardenals i el poble, definia com a dogma de fe el gran privilegi de la Mare de Déu: «La doctrina que ensenya que la benaurada Verge Maria va ser preservada immune de tota màcula de pecat original en el primer instant de la seva concepció per singular gràcia i privilegi de Déu omnipotent, en atenció als mèrits de Jesucrist, Salvador del gènere humà, és revelada per Déu, i per això mateix tots els fidels s'ho han de creure de manera ferma i constant.» (C.C.)

cançons per al Poble

LES CANÇONS D'INFANTS

cantades per infants i amb orquestra.
Cançoners, cassetes i CD.

Claret, Abacus,
casas de discos i
llibreries.

Vaticà

El I Congrés Internacional de Religiosos i Religioses reclama més «profetisme»

■ Reuneix 850 persones, la majoria italianes i espanyoles

CIUTAT DEL VATICÀ.— Per primera vegada des del Concili Vaticà II un congrés internacional ha aplegat els membres de la Unió dels Superiors Generals (USG) i de la Unió Internacional de Superiores Generals (UISG). El tema que els uneix és *Passió per Jesucrist, passió per la humanitat*.

Sortir del petit món de la congregació i abraçar el món, especialment el món que pateix i que està exclòs. És un dels possibles titulars de resum del Congrés Mundial de Vida Consagrada, que es va tancar a Roma amb una crida a l'autocrítica i a l'acció. Roma és el centre de molts congressos, però el de la vida consagrada va ser especialment significatiu perquè va ser el primer d'aquest tipus —exceptuant un congrés internacional dedicat als joves religiosos i un que va tenir lloc abans del Concili, el 1950.

Els participants representaven un milió de religiosos i religioses del món (200.000 religiosos i 800.000 religioses) i hi havia més d'un centenar d'africans i un centenar d'asiàtics. A part de tots els superiors i superiores generals també hi prenen part directors de revistes de vida consagrada i teòlegs. A la llista oficial el primer participant per ordre alfabètic era un català, el pare Josep Maria Abella, superior dels claretians, i l'última era una mexicana, María Georgina Zubiria, teòloga de la Societat del Sagrat Cor de Jesús.

Els congressistes van sentir com estan «cridats a dialogar amb els moviments socials», tal com va suggerir el jesuïta João Batista Libanio, que els va convidar a «sortir del petit món de les obres de la pròpia congregació». El pare Libanio, un reconegut teòleg brasiler, demanava la presència de la vida consagrada al costat del moviment pacifista i pel desarmament, i sobretot al costat dels que no tenen casa, sostre o pàtria. Aquesta interpel·lació a estar amb els més exclosos ja es va fer evident a l'obertura del congrés, quan la presidenta de la UISG, Theresinha Raseira, va dir que «cap dels nostres Instituts va tenir origen per ser la continuació d'una situació estàtica, de novida, sinó al contrari, volent rescatar l'opció pels més pobres».

Dels 850 participants, la majoria superiors i superiores generals, 120 eren italians i 114 espanyols. Destacaven molts religiosos asiàtics i africans. Els joves convidats van ser una seixantena, entre ells la monja benedictina catalana Maria del Mar Albajar, de Sant Benet de Montserrat.

Aquest dibuix està fet amb punts. Som tots nosaltres. Els religiosos i les religioses constitueixen un milió d'aquests punts. Al dibuix hi ha un moviment d'onades que van i vénen. Van cap al centre, cap a l'essencial, cap a l'amor. Van, també, cap enfora, cap al món que representa el cos de Crist, el poble de Déu. Aquest doble moviment brota de la creu, signe de vida i d'esperança.

Raseira va aclarir que «l'Esperit ens crida a no acomodar-nos, a no ajustar-nos a una presumpta superioritat espiritual i a no creure que la nostra consagració ens posa en un procés automàtic de santificació». El nou prefecte de la Congregació per a la Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, l'eslovè Franc Rodé, va advertir del «risc de no saber respondre als reptes del temps» i va fer una crida a «reforçar el sentit eclesial». Pel que fa al recurrent tema en àmbits religiosos del «retorn a les fonts», el prelat va dir que «mai no serà un pur retorn als orígens, sinó un reprendre amb el fervor i la joia dels inicis».

La teòloga madrilenya Dolores Aleixandre va oferir una conferència rica de metàfores bíbliques en què va definir la samaritana i el bon samarità dels evangelis com a «dues icones per a una vida religiosa samaritana». Aquesta professora de Sagrada Escriptura a la Universitat de Comillas va insistir en els valors de la gratuïtat i la solidaritat que, segons ella, han de caracteritzar la vida consagrada, i va imaginar-se que si la samaritana parlés avui als religiosos i religioses els diria que no tinguessin por de reconèixer la set que hi ha en ells: «No us enganyeu creient que la vostra condició de consagrats us eximeix de la precarietat i la vulnerabilitat que caracteritzen cada ésser humà. Després de recordar que especialment les religioses a

vegades tenen impediments per realitzar la seva missió, va citar-ne alguns definint-los com a «marits que ens allunyen del nostre centre, com el marit de la estupidesa conformista, el neoliberalista i consumista, l'individualista, el pseudoterapeuta que imposa el psicologisme, el secularista, l'espiritualista, l'idòlatra i el de les mil ocupacions».

Timothy Raddcliffe, exsuperior gene-

ral dels dominics, va afirmar que «religiosos i religioses han de fer explotar la cultura del control que s'ha imposat després de l'11 de setembre» i va convidar a no crear murs i a ser realment profètics. «He trobat superiors generals a les seves oficines, que m'ha recordat a corporacions multinacionals», va confessar Radcliffe, suggerint que la vida consagrada ha d'anar per un altre costat: «Necessitem imaginació creativa i no podem recloure Déu en la mesquinitat dels nostres cors i del nostre pensament.» Aquest teòleg britànic va apostar per «experiències concretes i no per teories» i va explicar el cas de «milers de religioses i religiosos que han deixat amb simplicitat les cases que tenien per estar a amb persones estrangeres».

El congrés va tenir lloc a l'Hotel Ergife de Roma i els participants estaven en una sala immensa dividida en taules rodones, reforçant encara més la idea de comunió i diàleg interna a una vida religiosa que surt del congrés amb més impuls profètic, actiu i de col·laboració.

Miriam Díez i Bosch

Un informe denuncia que alguns governs avalen l'ús de nens soldats

És difícil lluitar contra el reclutament militar dels nens.

ROMA.— Melanie Teff, coordinadora del servei de defensa dels drets dels refugiats del Servei Jesuïta als Refugiats (SJR), ha denunciat que «alguns governs deterioren la tasca d'acabar finalment amb l'ús dels nens soldats» i que «alguns membres bloquegen el procés oposant-se a l'ús de penes per als perpetradors d'aquesta pràctica». El Servei Jesuïta als Refugiats, que té la seu internacional a Roma, recorda que «els infants han de ser protegits i no usats en la indústria de la guerra» i insta a elaborar «programes que ofereixin alternatives a aquests infants per tal de no caure en el reclutament militar». El SJR treballa acompanyant, defensant i servint els refugiats. És present a una setenteria de països i és membre de la Coalició per Acabar amb l'Ús dels Nens Soldats. (M.D.B.)

Quaranta anys de laïcitat gràcies a la «Lumen gentium»

CIUTAT DEL VATICÀ.— L'aniversari de la constitució dogmàtica *Lumen gentium* del Concili Vaticà II no és una celebració qualsevol sinó que «ens remet a Jesucrist, llum de tots els pobles», va indicar el Papa el 21 de novembre. «La *Lumen gentium* ha impulsat el poble de Déu a assumir amb més decisió les seves responsabilitats en l'edificació d'aquest regne de Crist que s'acomplirà plenament només més enllà de la història.» Va convidar particularment els laics a aquesta assumptió de la seva missió «amb més decisió». La *Lumen gentium* es va

aprovar el 21 de novembre del 1964 amb 5 vots en contra. Joan Pau II sosté que «dur l'Evangeli a l'ordre temporal és un deure per a tot batejat i en particular per als fidels laics». Un ajut en aquesta tasca pot ser el Compendi de Doctrina Social de l'Església, va suggerir el Pontífex a tots els laics. (M.D.B.)

FE D'ERRADES

A la pàgina 10 del número 1.314 apareix per error el nom d'Asunción Codés al peu de foto. Qui apareix a la foto és Leonor García.

MONS. MANUEL IRURITA ALMÁNDOZ

Bisbe de Barcelona
Testimoni de Crist

*Va morir la nit del 3 al 4 de desembre del 1936
al cementiri de Montcada.*

ACS

La missa que se celebrarà a la Catedral el dia 3 a la capella del Santíssim, a les 12, serà en sufragi de seva ànima.

Brasil

Jangurussu: l'esperança d'un poble

■ La Fraternitat dels Servents Sofrents treballa per recuperar la dignitat de les persones

FORTALEZA.— Jangurussu és un barri de la ciutat de Fortaleza (nord-est del Brasil). Allí viuen centenars de persones a prop de l'abocador que recull les deixalles d'una ciutat de dos milions i mig d'habitants. La vida és molt dura: no hi ha llum ni aigua corrent, les condicions higièniques no arriben ni als mínims més elementals, la gent viu en *favelas*... aquests factors són caldo de cultiu per a l'atur, la prostitució, la droga, l'analfabetisme... Aquestes escombraries on ningú no hauria de viure són justament el lloc triat per Francisco Santana da Silva per habitar-hi. Ja fa 15 anys que va prendre aquesta decisió. A més de no penedir-se d'aquesta opció, es defineix com un home feliç i ple d'esperança.

Francisco Santana té 40 anys i pertany a la Fraternitat dels Servents Sofrents, que es dedica a rescatar la dignitat i l'autoestima dels escombriaires (més coneguts com a *basureros*) i de la gent del carrer de Jangurussu. Segons explica Santana, «totes les persones han nascut per ser ciutadans dignes, però la situació de misèria provoca que les persones perdin la dignitat i l'autoestima». Per a ell, «el nostre paper, com a germans, és canviar aquesta situació, aquesta misèria. Les persones no han nascut per ser pobres, però tenim un sistema injust».

La raó per la qual Francisco viu a Jangurussu és l'amor: «Sóc allí per amor al germà, per amor a Crist. Jo crec en un Crist

ques precàries que no aguanten les inclemències del temps i on les famílies viuen amuntegades. «Gràcies als amics de Catalunya», explica, «vam aconseguir construir entre 600 i 700 habitatges. Aquest va ser un primer pas, després vaig pensar en la bogeria de construir una escola per a nois i noies de 7 a 14 anys. No és fàcil aquesta tasca. Ara les obres es troben aturades i per això us demano ajuda de nou». A Santana l'amoïna especialment la joventut, presa entre la droga i la prostitució. L'índex de mares de 12 i 13 anys és altíssim i, de fet, aquesta regió registra que un 30,2% dels adolescents de 13 a 17 anys tenen una vida sexual activa. A aquesta dada cal sumar-hi que el 24,3% de la població és analfabeta.

La manca d'oportunitats i de feina fa que els joves es refugien en activitats alienants, i que resulti molt més difícil ajudarlos a recuperar una vida en condicions. «Aquestes persones també somien amb una vida digna, però la nostra societat els ha robat els drets humans», afirma Santana.

Per damunt de tot, esperança

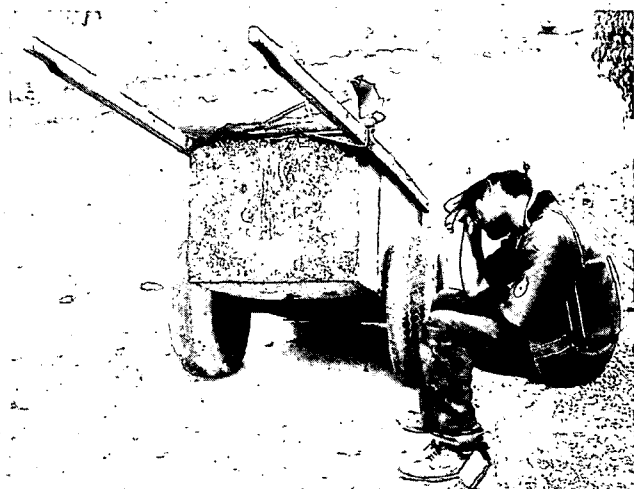
Treballar en un context tan deteriorat exigeix una gran dosi d'esperança, cosa que Francisco manté per damunt de tot: «Hem de ser com la Mare de Déu, persones plenes d'esperança que esperen la resurrecció encara que les circumstàncies facin pensar el contrari. Per contemplar aquestes persones cal tenir una vida de pregària molt forta per contemplar-hi Crist. Cada cop que una persona d'aquestes recupera la seva vida, la seva dignitat, Crist ressuscita. És una festa.»

Santana es dedica plenament al seu estimat Jangurussu. Com tots els membres de la congregació, Francisco treballa per mantenir-se. Ell neteja despatxos, oficines, cases... i a més es dedica a recollir les sobres dels restaurants i dels hotels per alimentar els infants desnodrits del barri.

A més de lluitar per aconseguir una escola per als nens i les nenes, Francisco impulsa també l'alfabetització d'adults. Ara, però, el seu somni és veure feta realitat l'escola: «Anem a poc a poc perquè no tenim recursos. La mà d'obra la posen els escombriaires perquè no tenim diners per a

Encara hi ha persones que viuen en barraques.

Les oportunitats de millorar són escasses.

Mirant Francisco Santana als ulls, resulta difícil no deixar-se contagiar pel seu optimisme: «És el que diu el profeta Isaïes, que del tronc sec brotarà una flor, brotaran fulles verdes. Creiem que fins i tot la persona que es troba en la situació més miserable pot ressuscitar, hi ha esperança per a ella perquè creiem que és Crist el qui la ressuscitarà.»

Catalunya sempre ha estat molt generosa amb l'obra de la Fraternitat dels Servents Sofrents. Per això

més, a més és molt important que ells sentin l'escola com una cosa d'ells i per a ells. Costa molt tirar endavant aquest projecte, però estic segur que ho aconseguirem.»

Quan parla de Jangurussu, Francisco ho fa amb molt d'afecte, amb molt de respecte. És la seva gent i quan se'n troba lluny el seu pensament vola cap al Brasil. En un panorama tan desolador, Francisco no perd el somriure i és capaç de dir, sense embuts, que vivint entre la misèria és feliç: «La vida té sentit i tot i que de vegades sentis la temptació de preguntar "Déu, on ets?", sóc feliç. Jo sóc feliç vivint entre els pobres. Ells m'han ensenyat que necessitem, cada cop més, estar al costat de les persones i veure en elles Jesucrist, que va venir perquè tots tinguéssim vida i vida en abundància. He après a contemplar Crist en aquestes persones, a ser home de pau, de diàleg...»

Santana sap que tornarà a respondre a la seva crida per construir l'escola. Com ell diu, hi ha diverses maneres d'ajudar, cadascú segons les seves possibilitats: «Primer, pregant per nosaltres; després, difonent la nostra tasca i, si és possible, ajudant-nos econòmicament.»

Rosa Maria Jané Chueca

PER COL-LABORAR

"la Caixa":

2100-3205-132000006208

Francisco Santana:

tel. 00 55 295 4857

P. Juncosa: tel. 932 672 000

La Fraternitat du a terme un programa de suport a infants desnodrits.

pobre, que es troba al carrer. Crec en aquest Crist que es troba en aquest escombriaire, en aquesta prostituta, en aquest infant que passa gana, en aquest drogoaddicte... jo contemplo aquesta gent a partir de Jesús. Es tracta d'acollir, de posar-se al seu lloc, d'escollir perquè de vegades no pots fer res més...» La missió de la Fraternitat és rescatar aquestes persones, transformar les estructures, donar aquest amor de Crist...

El primer que va fer Francisco va ser construir habitatges de qualitat. La major part de la població viu en *favelas*, barra-

Centre d'Estudis Pastors **CEP** de les diòcesis catalanes

Dijous 9 de desembre a les 7 de la tarda

AULA DE MEMÒRIA PASTORAL

SRA. MARIA ESCOLÀ

(La feligresa. Dona que estima la parròquia)
a càrrec de Mn. Francesc Mestre, rector de Piera.

Per a més informació, programes i inscripcions podeu dirigir-vos a la secretaria del centre, tel. 933 174 858
(c/ Rivadeneyra, 6, 3a - 08002 Barcelona).

Espanya

L'Església ofereix diàleg en el debat públic actual

■ La CEE celebra la seva LXXXIII assemblea plenària

MADRID.— Al tancament d'aquesta edició la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) celebrava la seva LXXXIII assemblea plenària. En el discurs inaugural el president de la CEE i arquebisbe de Madrid, el cardenal Antonio M. Rouco, oferia la contribució de l'Església a «suscitar i alimentar sentiments de comprensió mútua i, on calgui, a la reconciliació entre els espanyols».

La tensió en el debat públic és evident. Així ho reconeixia el cardenal Rouco, el qual assenyalava que l'Església «s'ha de mostrar com un camí de diàleg veritable» i recordava que «tots els catòlics estem cridats a prestar la nostra col·laboració a la convivència en la justícia i la llibertat amb un esperit de mansuetud cristiana i de serenitat, en l'estil propi de l'Evangeli». La paraula *diàleg* va ser constant en el seu discurs inaugural de l'assemblea.

«El diàleg veritable és possible precisament perquè hi ha una Veritat accessible, en principi, per a tothom», constata el cardenal. Així, assenyalava que «no tenim res contra el diàleg veritable en el context d'una societat democràtica. L'Església no té res a objectar al pluralisme democràtic». En aquest sentit, advertia del perill dels

fanatismes o fonamentalismes de qui en nom d'una ideologia vol imposar la seva concepció de la veritat i del bé. Per això reafirmava que «el diàleg autèntic es basa en la veritat de l'home i no és compatible amb imposicions de cap mena».

El cardenal Rouco subratllava que «la Conferència Episcopal i els bisbes estan sempre oberts al diàleg amb tothom, en particular amb les autoritats legítimes (...) reconegudes per nosaltres de bon grat — d'ordenar la convivència social mitjançant les lleis i les disposicions justes. La jerarquia de l'Església no cerca mai la confrontació ni l'assumpció de competències que no li són pròpies». I afegia: «L'Església respecta la independència i l'autonomia de la comunitat política, alhora que li ofereix la seva col·laboració específica.»

El cardenal Rouco va pronunciar el discurs inaugural.

Reptes actuals

Tot i la bona disposició al diàleg, el president de la CEE no va oblidar anomenar els reptes actuals als quals han de fer front els catòlics. D'aquí, deia, «la vigència i la urgència de la missió pastoral de l'Església».

El cardenal enumerava els principals punts de la missió: avortament i eutanàsia («Ningú no pot disposar de la vida humana segons el seu arbitri: el seu valor és innegociable. Un deure fonamental de l'Estat és protegir la vida»); la integritat del matrimoni i de la família («Desnaturalitzar la figura jurídica del matrimoni en el que és substancial, com és la seva constitució per un home i una dona, serà imposar a la societat una visió irracional de les coses. Deixar la permanència del vincle matrimonial al mer arbitri dels cònjuges mina el bé i el futur de la família»); l'assignatura de Religió («La perspectiva confessional no ha de ser imposada per ningú. L'estudi de la religió catòlica a l'escola ha de ser opcional. (...) El que sí que demanem és que es respecti el dret dels pares d'elegir la formació religiosa i moral dels seus fills»); les noves marginacions, el nombre creixent de persones grans amb dificultats de salut i integració social i la immigració («En aquest últim camp cal procedir amb prudència i, al mateix temps, amb justícia i generositat»).

Un altre punt del discurs el dedicava a recordar el pla pastoral de la Conferència Episcopal, que definia com «un programa per a l'esperança». En primer lloc, posava en relleu que el pla «posa al capdavant de les seves prioritats la trobada renovada amb el Misteri de Crist», per la qual cosa encoratjava a cultivar la vida interior com a mitjà imprescindible per aconseguir la santedat. Segons el cardenal Rouco, «la vocació a la qual està cridat cada ésser humà és la comunió de vida amb el mateix Déu».

El president de la CEE convidava a posar Déu al centre de l'anunci perquè

«avui no n'hi ha prou només amb els signes d'amor i solidaritat. (...) Cal tornar a parlar de Déu amb llenguatge fresc i vital. (...) Anunciant sense descans l'amor etern de Déu per cada persona, l'Església presta a la humanitat el més gran dels serveis». Així es comprometia al fet que «l'Església continuarà proposant amb perseverança i respecte el missatge que li ha estat confiat. (...) Només es pot parlar de Déu amb una mirada de comprensió i d'amor cap a tots».

En un discurs que convidava a l'esperança, el cardenal Rouco també recordava unes quantes experiències eclesials viscu- des durant aquest any: el pelegrinatge Europeu de Joves a Santiago de Compostella, que permet comprovar que «el Senyor regala a la seva Església una nova generació de joves catòlics que constitueix una prometedora realitat humana, espiritual i eclesial» o el pelegrinatge de la CEE a Terra Santa, amb el qual els bisbes «han volgut significar el seu suport espiritual i també material als nostres germans cristians de l'Església mare de Jerusalem. Peregrinar a Terra Santa continua sent possible i fructífer per a l'esperit i fins i tot per a la pau». També es referia al Congrés d'Apostolar Seglar: «Tot i algunes febleses i dispersions, els seglars catòlics senten que treballen en l'única vinya del mateix Senyor i que en reben la força i l'entusiasme per oferir al nostre món un testimoni d'acord amb la fe, l'esperança i la caritat.»

El president de l'episcopat espanyol finalitzava el seu discurs amb aquestes paraules: «Tots els catòlics hem de cercar la santedat en l'exercici de les nostres responsabilitats específiques en la missió de l'Església. Ningú no se'n pot sostreure. I ho hem de fer moguts per la caritat de Crist, pel seu amor a tots els homes.» (C.C.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Títular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Punts de l'assemblea

Del 22 al 26 de novembre els bisbes espanyols tenien previst el programa següent, dins de l'assemblea plenària: aprovar una nota amb motiu del 150è aniversari de la proclamació del dogma de la Immaculada Concepció; aprovar una introducció per a la Bíblia de la CEE, i estudiar i aprovar unes normes sobre l'absolució general a diferents penitents sense confessió individual, la nova edició del ritual de la iniciació cristiana i els estatuts de la Universitat Pontifícia de Salamanca. També hi havia programada la presentació d'un estudi sobre la situació de l'ecumenisme a Espanya i un esborrany d'estatut-marc per a fundacions promogudes pels religiosos i erigides per la CEE; unes orientacions per a la iniciació cristiana d'infants no batejats en la seva infantesa, i informacions sobre la trobada de responsables de la pietat popular i sobre la caritat en la vida de l'Església. En l'assemblea del mes de novembre els bisbes dediquen un apartat al debat i l'aprovació dels balanços de l'any 2003, els criteris de constitució i distribució del Fons Comú Interdiocesà i els pressupostos de la CEE per a l'any-2005. (SIC)

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

La Puríssima

La Mare de Déu apareix en la penombra de l'Advent com la seva flor més pura i com el màxim exponent de la seva expectació. Per això l'Advent és el temps marià per excel·lència, i la festa mariana pròpia d'aquest temps litúrgic és la de la Immaculada Concepció.

Amb la festa de la Puríssima el poble cristià celebra que Maria fou preservada de qualsevol màcula de pecat original i enriquida amb la plenitud de la gràcia des del primer moment de la seva concepció. Enguany s'escau el 150è aniversari de la proclamació pel papa Pius IX, l'any 1854, del dogma de la Immaculada Concepció, fonamentant-se en la fe de l'Església sobre aquest misteri marià.

En aquesta festa de Maria és bonic escoltar aquestes lloances que li dirigí sant Anselm en un dels seus sermons: «Oh dona plena a vessar de gràcia! Totes les criatures reverdeixen pel desbordament de la vostra plenitud! Oh Verge beneïda i més que beneïda! Per la vostra benedicció és beneïda tota la naturalesa, no sols la

creada pel Creador, sinó que també el Creador és beneït per la seva criatura. [...] Déu, que ho havia creat tot, va fer-se a si mateix en carn de Maria, i així va refer tot el que ja havia fet.»

Maria fou Immaculada perquè esdevindria mare del Fill de Déu. Sant Sofroni, bisbe, deia a Maria en un sermó: «Sou realment beneïda entre les dones, perquè si per naturalesa fóreu dona, en realitat us convertíreu en mare de Déu.» La seva immunitat original fou possible gràcies als mèrits futurs de Crist. Maria, certament, també fou redimida, i ho fou primer que ningú, la redimida de la manera més sublim, el fruit més digne i el trofeu més excels de la Redempció.

En Maria Immaculada la naturalesa es presenta amb la seva esplendor original, encara no profanada, i la mesura de la seva gràcia inicial supera extraordinàriament la gràcia final dels sants. Tanmateix ella és una criatura com tots nosaltres, és un brot de la nostra nissaga. Per això ella és molt a prop nostre i la podem imitar.

En el cor de l'Advent pren relleu especial la figura de Maria de Natzaret, gràvida de la Paraula. Ella l'ha acollida en el seu cor de verge, i en el seu si maternal s'ha fet carn de salvació. Des d'aleshores Déu és l'Emmanuel, Ell és amb nosaltres.

Déu va voler que la Immaculada fos bella als seus ulls i perfecta davant la mirada dels homes. El papa Pau VI deia al filòsof cristià Jean Guitton: «En Maria es realitzà la intenció divina de fer de l'ésser humà el reflex, la imatge, la fotografia, la semblança de Déu.» Però Déu ho va voler sense que deixés de ser dona, sense restar res a la seva feminitat; al contrari, sublimant el seu amor, la seva delicadesa, la seva sensibilitat i la seva entrega generosa als altres.

Tots som convidats a fixar el nostre esguard sobre el seu esperit generós de servei i sobre la seva exquisida caritat fraterna. I som espontàniament inclinats a immersir-nos en la dolcesa inefable d'aquells nou mesos que Maria fou sagrari vivent de l'Esperança feta ja Presència.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Immaculada Concepció

D'aquí a tres dies celebrarem la festa de la Immaculada Concepció. Enguany llueix amb resplendor especial, perquè aquest dia farà 150 anys que el papa Pius IX va proclamar solemnement que es tracta d'una veritat revelada per Déu: «Per singular privilegi de Déu omnipotent, en previsió dels mèrits de Jesucrist, la Santíssima Verge Maria fou preservada immune de tota taca de la culpa original, des del primer instant de la seva concepció.»

Aquesta afirmació es fonamenta en les paraules de l'arcàngel Gabriel, que recull l'evangelí de Lluc i que tots els cristians repetim innumerable vegades, quan resem l'avemaria: «Plena sou de gràcia.»

L'Església, i tots els seus fills, ens enorgullem de Maria. És una criatura humana, igual que ho som tots nosaltres; però «ella, sempre lliure absolutament de tota

taca de pecat i tota formosa i perfecta, palesa tal plenitud d'innocència i santedat que no se'n concep cap de més gran després de Déu.»

La Immaculada Concepció se l'acostuma a representar aixafant amb el seu peu el cap de la serp que, segons el relat bíblic del Gènesi, va temptar Eva a l'inici de la història. El temptador no ha tingut mai cap poder sobre ella, ni tan sols un instant.

Tothom, en mesura més gran o més petita, té experiència del pecat. Tots experimentem una mena de tensió interior: sentim l'atractiu de la veritat i del bé, de la generositat, però alhora ens veiem sovint inclinats a l'engany i al mal —o a l'omissió del bé— per tal de satisfer els nostres egoismes. És una disjuntiva universal que ha desconcertat els pensadors de totes les cultures i que troba l'explicació més raonable en la narració bíblica

del pecat original.

Aquell ideal de noblesa i de puresa que ens fascina i que no ens resulta fàcil d'aconseguir, el trobem en santa Maria, model de totes les virtuts. Per això tots els cristians dirigim la mirada a Maria.

Penso que, a molts de nosaltres, ens poden donar consol i confortar aquelles belles paraules de sant Bernat: «En els perills, en les angoixes, en els dubtes, pensa en Maria, invoca Maria. Que no s'aparti Maria de la teva boca, que no s'allunyi del teu cor. I per atènyer la seva ajuda intercessora, no et separis tu dels exemples de la seva virtut. No t'esgarriaràs si la segueixes, no et desesperaràs si li preguntes, no et perdràs si penses en ella. Si ella et dona la mà, no cauràs pas; si et protegeix, no hauràs de tenir por de res; no et fatigaràs si és la teva guia; arribaràs feliçment a port si ella t'empara.»

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Dr. Jaume González i Padrós
Institut Superior de Litúrgia de Barcelona

Baptisme inacabat. Per què?

En el Catecisme de l'Església, llegim que el sacrament de la Confirmació acaba el Baptisme (cf. núm. 1.304). Per tant, aquest, sense «el segell del do de l'Esperit Sant», que hom rep en ésser confirmat, és una realitat sacramental inacabada, incompleta. En tenim consciència suficient, d'això, els cristians llatins (és a dir, nosaltres)? Em sembla que no del tot.

Responguem, però, a l'interrogant que dona títol al present article. L'argument el llegim en el mateix Catecisme: se separa en el temps la Confirmació del Baptisme per tal que sigui el bisbe qui la pugui celebrar, i subratllar, amb la seva presència, que «aquest sacrament té l'efecte d'unir els qui el reben més estretament a l'Església» (núm. 1.313). Tanmateix, aquest principi de separació en el temps només s'aplica als batejats sense encara ús de raó, ja que un infant en edat escolar no pot rebre el Baptisme com un nadó, sinó de forma completa, i, un adult també. En aquests casos, és obligació suficient que s'ofereixi al bisbe aquests baptismes, el qual pot autoritzar —i així ho fa sovint— al mateix prevere que bateja a acabar la iniciació, amb la Confirmació i l'eucaristia, en una única celebració litúrgica.

Davant d'aquest estat de coses, hom no pot deixar de preguntar-se, amb una certa perplexitat, per què, si quan el batejat és un adult el que preval és la unitat dels sacraments de la iniciació, i no el ministre que la presideix, la Confirmació s'ha de posposar en el cas del Baptisme d'un infant, precisament per raó del ministre, és a dir, perquè el bisbe no hi és.

Deixar el sacrament del Baptisme inacabat, tot esperant la Confirmació, durant anys i anys, no sembla, doncs, una pràctica justificada teològicament. D'altra banda, no oblidem els batejats que, en no rebre la Confirmació (i cada cop són més nombrosos entre nosaltres), viuran sempre amb un

Baptisme incomplet. En aquest cas, ens podem estranyar si la seva vida cristiana és poc intensa, donat que els hem privat de «la força especial de l'Esperit Sant» (*Lumen gentium*, núm. 11), que dona la Confirmació, per tal que puguin viure l'excel·lència de l'Evangeli del Crist?

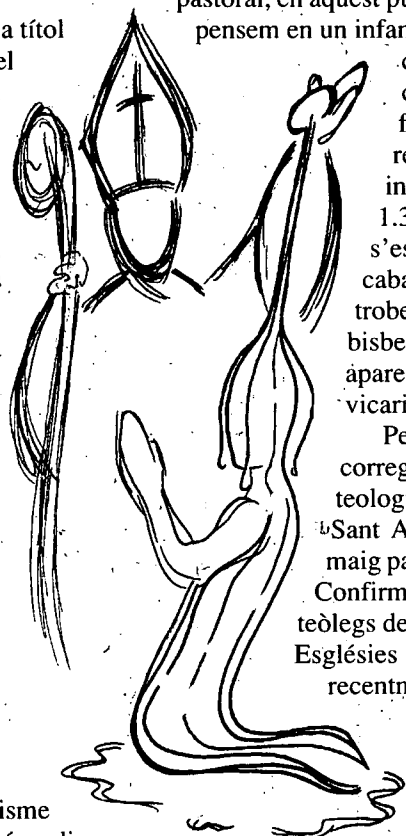
Endemés, a la nostra Església llatina, la situació àdhuc pastoral, en aquest punt, ben mirat no pot ser més irregular: pensem en un infant que és batejat, de forma incompleta,

com és habitual, i que, per a major contradicció, mentre espera que donin ferma (*con-firmar*) al seu Baptisme, rep en l'eucaristia el coronament de la iniciació cristiana (cf. *Catecisme*, núm. 1.322), sense que ningú faci notar que s'està coronant una realitat no ferma, inacabada. I el summum de la contradicció el trobem quan, després d'anys esperant el bisbe que confirmi, en arribar el moment, no apareix ell, sinó un prevere (vicari general, vicari episcopal, etc.).

Però alguna cosa «es mou» per intentar corregir tanta confusió. Des de la reflexió teològicollitúrgica, la Facultat de Litúrgia de Sant Anselm de Roma organitzà el mes de maig passat un Congrés Internacional sobre la Confirmació, amb interessants aportacions de teòlegs de diversos països: Així mateix, algunes Esglésies locals, com ara la de Milà, han fet recentment propostes innovadores en aquest

sentit, a fi de reprendre l'ordre teològic dels sacraments de la iniciació cristiana (cf. D. Tettamanzi, *Mi sarete testimoni. Il volto missionario della Chiesa di Milano. Percorso pastorale diocesano per il triennio 2003-2006*, pàg. 137-138).

Esperem que es multipliquin aquestes iniciatives, i que el segle XXI vegi com la unitat de les Esglésies d'orient i d'occident fa un pas més, gràcies també a una iniciació cristiana unitària, de tal forma que ja no sigui possible preguntar-se: *baptisme inacabat. Per què?*

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Entendre els altres

Repasava, dies enrere, els llibres de la meua biblioteca. En vaig trobar un que, ja en altres ocasions, havia tingut a les mans. Es titulava *Aprendre a escoltar*. L'havia llegit en els inicis de l'exercici del meu sacerdoci. I em va plaure obrir-lo i rellegir-ne alguns fragments subratllats per mi mateix.

Em va venir el pensament que escoltar els altres i procurar entendre'ls és una tasca delicada i difícil. Requereix l'aprenentatge d'escoltar. Demana un rodatge de moltes hores d'atenció seriosa i amable als altres. Saber escoltar és un gran do de Déu. I requereix ascètica, és a dir, el domini de saber callar les idees que suscita l'explicació de l'altre i, per tant, la repressió de la paraula fins que ens pertogui dir-la.

Escoltem de veritat? En Jordi escolta l'Adelaida sense aixecar els ulls de les pàgines del diari, la Rita no para de mirar el rellotge quan els altres li parlen, el Marc quan ha de prestar oïda als mots d'altri dona la impressió que no ha registrat cap idea de les que li han dit, l'Agnès sempre causa la sensació de tenir pressa i, per això, li costa molt aturar-se a escoltar, l'Enric parlà sempre de si mateix a qui pretén

exposar-li alguna idea, la Raquel —ignore com s'ho fa— sempre assoleix de dur la conversa cap a les seves malalties...

Els humans som xerraires per naturalesa. Només cal estar uns minuts en una aula escolar de nois i noies per adonar-se que, si no els criden l'atenció, xerren tothora a desdir. Una mostra que la interrelació és buscada perquè és necessària. Tanmateix, perquè funcioni cal que es donin l'escoltar i el parlar, el parlar i l'escoltar. Amb la màxima atenció. Posant-se en el lloc de l'altre. Obviant les idees preconcebudes i deixant-se endur pel raonament que se'n va proposant.

Convé defugir la propensió a parlar i canviar-la per deixar parlar. Escoltem. No pas per guardar-nos el propi parer ni per tancar-nos en nosaltres mateixos. Escoltem a fi de poder comprendre el pròxim i, si cal i podem, donar-li la mà. Tenint en compte que, sovint, moltes persones no ens demanen altra cosa sinó que tinguem la caritat d'escoltar-los. Hem d'estar convençuts que escoltar és una gran obra de misericòrdia. Deia un escriptor que si tinguéssim tres orelles, en lloc de dues, fariem servir la tercera per sintonitzar una altra ona més. Potser sí!

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellán del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Hippy

Parlo d'una petita història de la joventut de la postguerra. Viure sempre de sentiments heretats no és possible. N'hi ha que van optar, perquè tenien unes situacions privilegiades, per aprofitar-se de les influències. Uns havien triomfat en la guerra, els altres eren els vençuts. L'entusiasme inicial es va desgastar, encara hi havia la convicció que una vida digna i feliç era desitjable i assolible.

Van aparèixer els hippies. Parlaré de la meua experiència. Semblava que eren gent excèntrica i una mica boja, que no tenia cap interès antropològic, això pensava fins que l'Andrea va venir a casa. Estava malalta, i s'havia d'estar a casa meua uns quants dies abans d'ingressar en un hospital. Recordava la seva experiència amb nostàlgia. Em parlava de la seva vida familiar al Brasil, una vida benestant, de tradició jueva. Va deixar aquesta situació per allistar-se en una guerrilla, va viure a la selva, i un dia va decidir abandonar tota la violència. No sé com va anar a parar a Eivissa, allà es va instal·lar en un arbre, que n'era el refugi i la mansió, va cantar a la lluna, va viure molt feliç amb ben poca cosa, i va fumar droga. Va trobar un amic, que va ser qui la va portar a casa meua. Estava derrotada, la malaltia li minava l'organisme, però no renunciava als somnis. Em va impactar tant, que vaig pensar compartir-ho i vaig enregistrar unes quantes converses. Innocent de mi!, vaig pensar que interessarien als meus col·legues, però ningú no en va fer cas. El conjunt eclesial continuava sense preocupar-se del paisatge per on transcorria la joventut. L'experiència es va anar repetint, casa meua no era l'arbre que els emparava, senzillament jo era fidel a allò que el Vaticà II demanava als preveres: casa meua estava oberta per a tothom. Va ser més gran tot el bé que vaig rebre que l'ajuda que vaig donar. Arran d'això, la lluna ja no m'ha resultat mai indiferent. A tot l'encant que tenia aquest astre, hi afegeixo jo ara que va ser el que va veure l'angoixa de Getsemaní, la del Sant Enterrament, la de la Resurrecció.

Quedava molt o poc, encara que difós. La joventut es va començar a interessar per la política amb una radicalitat i un fervor gairebé religiosos. Recordo l'estranyesa que va causar un americà que ens va explicar que, al seu país, hi podíem trobar gent jove d'esquerra que discutia apassionadament mentre bebia Coca-Cola. Aquesta actitud ens semblava una profanació. I va arribar el maig francès del 68. La veritat és que per a nosaltres aquells dies només van ser notícies de la premsa. Vam saber que l'escac i mat al govern francès va ser espectacular. Un dels nostres estudiava a París i després ens ho va explicar. A poc a poc, les consignes d'aquells dies se'n van anar infiltrant fins al moll de l'os. Marcuse va adquirir la categoria de manual catequètic. Aquell maig del 68 aviat es va acabar, ara no és l'hora d'analitzar-ne les causes, però ens va impactar molt a tots. Les autoritats franceses es van sentir ferides. A la frontera observàvem els registres minuciosos que els gendarmes feien als cotxes on hi anaven joves. Políticament allò va ser una gran humiliació que es van esforçar a ofegar.

Els cristians no érem aliens a aquests fenòmens, però el clergat en general no n'era conscient. El més important era conservar les organitzacions organitzades d'organismes. Afortunadament hi havia Taizé (que no era únic). Continuaré.

Notes insignificants

Germà Adrià

Invitació de sant

Són les 8.30 del matí. Plou. Fa fred.

És dia de festa i vaig a missa a la catedral.

Per no mullar-me, camino arrambat a la paret, i veig un amic que dorm en un portal d'un bar que encara està tancat. Es tapa amb una manta esparracada.

Al portal de la Taverna del bisbe, que també està tancada, hi dorm un altre barbut. Aquest, en un sac de dormir. Al seu costat, un carro amb les seves pertinences.

I entro a la catedral.

I m'assec als primers bancs del centre, i espero que surti el celebrant.

I... somio.

Somio que sant Francesc baixa de la fornícula i dissimuladament passa per davant de la Mare de Déu i tots dos surten a la plaça. La Mare de Déu, amorosa, dóna la mà al meu conegut; sant Francesc aixeca el que dorm dins del sac. I els fan entrar a la catedral i... no sé on els instal·len per dormir.

I continuo somiant... que a la nit, la Mare de Déu convoca una reunió (perquè ara fins i tot al Cel està de moda reunir-se per «decidir» el que està decidit). La Mare de Déu, a la nit, quan la catedral està tancada, convoca tots els sants i les santes que tenen o estan en alguna capella... i naturalment, tots accepten alegres el que la Mare de Déu els proposa.

A cada capella, els sants i les santes prepararan sota l'altar un llit de cel.

I quan a la nit tanquin la catedral, de cada altar en sortirà un sant o una santa (la Mare de Déu té la clau de la porta principal), i cadascú anirà a buscar una persona d'aquells que dormen al carrer.

Mentrestant, la Mare de Déu i unes quantes santes

prepararan al presbiteri el sopar per tots els que vinguin.

I quan ja estiguin tots instal·lats, els àngels que hi ha al costat de Crist a l'Altar Major baixaran a servir els comensals.

Després, cada sant que hagi sortit portarà el seu convidat a la seva capella, i farà que dormi en un llit de cel preparat a sota o darrere l'altar.

Santa Eulàlia tindrà preparat el cor per entonar unes quantes cançons de bressol.

Durant la nit, el Senyor parlarà en somnis a cada vagabund i li dirà que és el seu predilecte.

I a la matinada, abans que vinguin a obrir la catedral, la Mare de Déu haurà dirigit el grup de santes encarregades de l'esmorzar. El serviran a cadascú a la mateixa capella, després que els àngels ben preparats els hagin rentat, pentinat i afaitat.

I a les 7 de matí, tots tornaran ben quietos al seu lloc. Totes les capelles tornaran a ser llocs de quietud, de sants de pedra o de fusta i de ciris devots.

La Mare de Déu, des de la capella que té al costat de l'entrada, somriurà cadascun dels sants, abans que tornin a ser pedra, fusta o cartró.

I els pobres estaran per Barcelona, demanant als homes sabent, sí, que almenys una nit han gaudit de la predilecció de Déu.

Jo, als meus amics, els insinuaré que es posin a dormir a prop de la catedral, perquè puguin ser descoberts i convidats pels sants que surtin de la catedral.

I, una nit, simularé també que sóc un vagabund, per gaudir de les moixaines d'algun sant i, sobretot, veure cara a cara el somriure de la Mare de Déu.

Zoom

Eduard Brufau

Fins al 13 de febrer es pot visitar al Museo del Prado l'exposició «Un segle de dibuixos italians. De Miquel Àngel a Carracci». La mostra dóna a conèixer dibuixos de diversos pintors italians del segle XVI i principis del XVII com ara Caravaggio, Parmigianino o Vasari. De totes les obres exposades, els organitzadors en destaquen dos esbossos de Miquel Àngel per als famosos frescos de la Capella Sixtina del Vaticà.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

A contracorrent

Kairoi celebra els 25 anys. Kairoi (kairoi@maristes-cat.es), paraula grega que significa «moments oportuns i intensos» en contraposició del temps cronològic, és un grup musical que neix al postconcili vaticà per unir renovació musical amb renovació cristiana. Els components, en un primer inici, són germans maristes joves de Catalunya. Les seves cançons, expressades en diferents estils, estan al servei dels joves en diferents àmbits: temps lliure, catequesi, oració. En un segon moment, la seva música enriqueix les partitures al servei de les comunitats cristianes i de les seves litúrgies: *Jesús és el Senyor, Maria, música de Déu, Aprop de Déu...* Compositors i intèrprets de Kairoi es relleven al llarg dels anys, i incorporen joves dels dos sexes. Els rostres passen en un segon pla perquè importa més la qualitat i la sintonia de les composicions musicals que el seu protagonisme. Avui viatgen per les ones més de 300 cançons seves, i moltes tenen una gran acollida fora de Catalunya, fins i tot, als països llatinoamericans, ja que els textos es canten en català i castellà. Un dels seus membres manifesta la seva estranyesa pel fet que només hi hagi tres cançons de Kairoi al Cantoral de Missa Dominical, que correspon a la 8a edició amb música. La qualitat dels seus textos i el seu estil musical en farien preveure una millor sort, però les causes sembla que són unes altres. La Pasqua de Les Avellanes, de la qual *Catalunya Cristiana* s'ha fet ressò moltes vegades, s'alimenta de la seva música, que facilita als joves viure de manera festiva, profunda i compromesa les celebracions litúrgiques de Setmana Santa.

El dissabte 27 de novembre van presentar el seu disc nou *Contracorrent* al marc d'un concert celebrat a Barcelona. Aquest últim CD recull l'experiència dels membres de Kairoi després d'una gira per l'Amèrica central, que va tenir lloc el 1999. Guatemala, El Salvador, Nicaragua, Hondures... els impacten amb el testimoni dels cristians i amb la figura dels seus líders. La força profètica d'Óscar Romero i algunes imatges brutals, com les de les escombries de Guatemala, els permeten sentir «aquest crit humà de Déu». Déu està arreu, però de vegades cal fer el viatge d'Abraham, és a dir, sortir de la pròpia terra i anar a aquella que Déu mostra, per trobar un sentit nou o captar una crida nova. Les cançons d'aquest CD són denúncia i anunci, actituds totes dues que volen viure des de l'amor proclamat per Jesús de Natzaret. Pugnen per una Església dels exclosos, no per una Església d'exclusió, com canten en una de les seves cançons. Darrere del format literari i musical d'aquest CD hi ha inquietuds, denúncies, esperances... i la fe en el Déu de Jesucrist, que s'embruta les mans per salvar el món com se les va embrutar per crear l'home de fang. No hi ha cap altra alternativa si existeix el compromís. Aquest és el missatge; les partitures, els textos i els concerts queden només en embolcall.

Contracorrent indica una de les característiques de la vida i de la predicació de Jesús així com dels seus seguidors. Els diners, el poder, el prestigi... tenen les seves pròpies dinàmiques i cerquen imposar els seus postulats tant al cor de les persones com en l'àmbit internacional. Apostar per l'evangeli de Jesús és viure a contracorrent. La primera batalla no és construir barricades, sinó purificar el cor. Aquesta tasca, si és autèntica, cristal·litzarà en un compromís de justícia social i en una preferència pels homes i les dones més pobres i necessitats.

premis de civisme convocatòria dos mil quatre

vint-i-tresè premi
serra i moret
per a obres i treballs sobre civisme

premi dos mil quatre
jaume ciurana
a l'actuació cívica juvenil

desè premi
civisme als mitjans
de comunicació
ràdio premsa pàgines web tv

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família

Catalunya
comunitat civisme

Per a més informació dirigiu-vos a la Direcció General d'Actuacions Comunitàries i Cíviques del Departament de Benestar i Família o a l'oficina de Benestar i Família més propera o truqueu al 900 300 500 o bé per internet a: www.gencat.es/benestar. Termini de presentacions fins al 31 de gener de 2005.

012 atenció ciutadana

CARTES DEL LECTOR

La residència del cardenal Carles

Tinc davant meu la foto de l'actual residència del cardenal Ricard M. Carles, que no sembla «res de l'altre món», i em sorprèn el fet que uns senyors que es defineixen com a «catòlics practicants» tinguin tan poca feina com per enviar cartes de protesta a cardenals, arquebisbes, bisbes, conferències episcopals, i fins i tot al mateix Sant Pare.

Molts cristians ens sentim manipulats pel que considerem persecució encoberta contra l'Església catòlica, i aquest és un argument més per desacreditar-la; el més trist és que vingui des de dins...

I... si en lloc del Sr. cardenal l'haguessin habitat els okupes?, s'hauria fet la mateixa crítica?

És clar, no es compliria... «si a mi m'han perseguit».

LUCILA HUELGA
Girona

He llegit amb estupor que un grup reduït de persones ha escrit una carta al Vaticà per demanar que el cardenal Carles abandoni la casa que l'arquebisbat li va cedir per viure a partir de la seva jubilació. En fer públics els detalls de l'habitatge i el sou crec que és la nostra obligació com a ciutadans demanar que cadascun dels signants, entre ells esmentó el Sr. Badia Margarit, Sr. Albert Manent, Sra. Maria Martinell, el diputat de Ciutadans pel Canvi Àlex Masllorens i els restants, facin públiques igualment, com han fet amb el Sr. cardenal, les seves propietats així com també la seva declaració d'ingressos (IRPF).

MARTA SERRA i FORNELLS
Barcelona

Hom diria que la comunitat dels creients del bisbat de Barcelona no té cap problema. I quan no hi ha problema, se'n busca. Doncs sí, hom diria que els greus i apressants problemes que tenim dins del nostre bisbat s'arreglarien fàcilment si les autoritats responsables fessin cas de les reclamacions d'un grup de ciutadans que no renunciïn a crear problema rere problema.

Tenim el Sr. cardenal, que després d'exercir una labor immensa, tant com li deixaren fer les circumstàncies, ha rebut una residència i unes persones al seu servei, i que ara un grup de perspicaces ciutadans catòlics ha descobert que es tracta d'un «sumptuós palauet». I en resten escandalitzats. I reunits en una santa germandat, estan disposats a prosseguir una lluita que ells creuen important per al bé del bisbat.

Que n'estan de cecs! Com escampen vents per crear tempestats! És clar, deuen creure que l'Església és una societat com una altra qualsevol, i encara no s'han adonat que l'Església és un misteri. Fan manifestos a dreta i a esquerra; i si no se'ls escolta, s'acut fins i tot al Sant Pare. Ni que es tractés d'una heretgia perniciosa per la qual cal acudir a les altes instàncies de Roma. M'imagino la reacció romana, que encara que sia cristiana, sí que ens deixa a tots els diocesans en una postura ben incòmoda.

Jo, almenys, n'estic avergonyit. I com que sóc cristià i no vull ficar-me en les seves intencions, que poden ser subjectivament bones però que socialment són objectivament, no dolentes, ans pessimistes, els dic que estan obrant ben malament i amb continuat escàndol. Que Déu els il·lumini i els tregui del seu error de gran abast, lamentablement social.

Aquests senyors canten, com cantem nosaltres de tan bon cor, a «la santa mare Església»? Així es tracta una mare i més en les delicades situacions en què socialment ens trobem?

Que Déu salvi el nostre estimat benemèrit cardenal i, també, és clar, els seus inveterats detractors. Fins i tot si visqués en una cova com un anacoreta, dubto que no li busquessin raons. Els crec ben ofuscats. El xalet és el menys important. O no? Que deixin de ser hipòcrites!

IGNASI FARRERES JORDANA
Mataró

Estimar amb puresa de cor

Desgranem, aprofundim la puresa del cor. Nosaltres ens trobem en una visió: veiem.

De seguida el pensament ens ho pinta. Les potències del cor treballen i vivifiquen:

L'Esperit Sant, el nostre amic, les santifica.

Déu Pare, el primer d'estimar-nos, ens mana estimar-lo amb tot el cor i l'ànima.

Jesús, que continua estimant, amplia i purifica.

Feliços els nets de cor, perquè ells veuran Déu.

Aquesta puresa de cor, com la necessitem en aquests moments que vivim!

Jesús viu i estima silenciosament i s'entrega en l'altar de l'amor.

Ha dit: he vingut per calar foc. Un foc profund, amagat i senzill vers els creients i els no creients. Ens portarà per camins fatigosos i amb l'amor ens farà viure i descansar.

Cap als camins de la pau.

GASPAR SALA
Sant Andreu de Llavaneres

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Opinió i veritat

—Moltes vegades, quan intento defensar la meua fe, em sento dir que «totes les opinions són respectables» i que no podem imposar les nostres conviccions. Igualment, algunes persones creients em diuen que l'Església només ha d'ensenyar i parlar als seus fidels. Això és correcte?

—Avui dia circulen molts sofismes i a força de repetir-los molts acaben creient-s'ho. Què vol dir respectar? L'arrel llatina d'aquesta paraula ens ensenya que significa «mirar». Així, el respecte és una mirada envers l'altre com a persona amb tot el que això comporta. Per a un cristià és, a més, una mirada plena de misericòrdia que s'esforça perquè l'altre conegui la grandesa del seu destí, la plenitud de vida a què Déu el crida i que nosaltres hem conegut per gràcia. Aquesta mirada considera sempre la persona amb suma bondat però, així mateix, i com a conseqüència d'això, ajuda a discernir el bé i el mal. La persona no s'identifica sense més amb les seves opinions. Tota persona és digna de respecte, però no tota opinió és respectable. Més encara, les opinions contràries a la bondat, a la justícia i a la caritat han de ser desemmascarades sense titubejos per al mateix bé de la persona. Difícilment estimarem una persona si li consentim els seus errors, especialment quan aquests són nocius.

Avui dia predomina un concepte d'amor excessivament condicionat per un sentimentalisme estèril i mel·lifu i deslligat de la veritat i del bé. Nosaltres respectem totes les persones, fins i tot estem cridats a estimar els nostres enemics, però això no exclou, ans al contrari, que diguem pa al que és el pa i vi al que és el vi, i mal a allò que ho és, i virtut a la virtut. No hi ha caritat sense veritat. Des d'aquesta convicció no imposem res a ningú. Simplement proposem. També hem de respectar, amb pesar, perquè els estimem, les decisions equivocades dels altres (sempre que no siguin un mal públic i delictiu) i procurar que rebin tan poc mal com sigui possible com a conseqüència de les seves equivocades eleccions. Així, per exemple, molts bons pares han de respectar amb dolor determinades eleccions dels seus fills sabent que en resultaran ferits. Però és així, sovint l'aprenentatge de la llibertat i de la vida és molt dolorós. Pel que fa a aquests «creients de portes endins» dels quals vostè em parla, li diré que, si els féssim cas, l'Església mai no hauria sortit del Cenacle de Jerusalem. Crec que Crist ens demana una altra cosa. Hem rebut la veritat (Crist) per viure-la i comunicar-la joiosament. I avui el nostre món en té una gran necessitat.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vo a: elconsultori@hotmail.com - catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org - apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

Memorial al beat Pere Tarrés i Claret

El 5 de setembre vaig tenir el goig d'assistir a la beatificació del nostre futur sant català i vaig comprovar com encara vivia molta gent que l'havia conegut en vida. Pel que fa a mi, la meua anada a Loreto va ser motivada per una naixent simpatia que poc després culminaria ja en veneració, sobretot pel fet de viure jo ben a prop d'on ell va morir, la clínica de la Mercè del carrer de Numància que ell mateix va fundar per als tuberculosos pobres. I poc després, ocasionalment, li resava a l'església parroquial de Sant Vicenç de Sarrià, on reposen les seves despulles.

De fet, he de dir que tot plegat en la seva beatificació van concórrer una sèrie de felices circumstàncies o de benèides casualitats que van propiciar que jo estigués present aquell diumenge a l'esplanada de Montorso, a Loreto, cosa que mai no he d'oblidar mentre visqui.

Per últim, confesso que durant aquests dies he tingut com un cert neguit pensant que com a senzilla poetessa que sóc, ben bé li havia d'oferir un poema a la seva memòria, ni que fos «com una volva perduda i menuda en l'esclat d'un raig de sol», tal com una vegada el beat va escriure en una de les seves boniques poesies. Ara li puc dedicar una volva menuda a la seva humanitat ja del tot radiant mentre espero que a ell i a tothom li plagui.

Fou porta oberta de Déu plena d'aromes i llum, inconfusible perfum d'amor de glòria i de creu.

La guerra vingué i és sabut que ell, com a metge, s'entrega sofertament a la brega amb amor i servitud.

El zel creixent el fa ser poc després un sacerdot

contemplatiu i devot amb un munt de tasca a fer.

És l'apòstol en actiu amb un anhel sense treva. Ja només li cal fer seva la creu d'immortal caliu.

Ja l'amor és un desfici! Vol ser víctima oferent, donar-se a Déu plenament en noble i pur sacrifici.

S'entrega sense mesura i quan ell emmalaltí li plau el dolor i el morir fixant els ulls a l'altura.

Ell en Jesús es recolza quan s'immola en el dolor. I amb la glòria a l'horitzó quina mort més santa i dolça!

MONTSERRAT BALAGUER i
TARIBÓ
Barcelona

«Avui ha estat concebuda Maria sense cap mena de pecat»

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

1854-2004

El 8 de desembre de l'any 1854, Pius IX va proclamar solemnement, en plena basílica vaticana, el dogma de la Concepció Immaculada de Maria. Una làpida commemorativa a la part de la basílica que hi ha entre l'altar papal i la càtedra, ho recorda. Enguany, 2004, una vegada més, ens disposem a celebrar la solemnitat de la Concepció Immaculada de Maria. Entre aquestes dues dates han passat cent cinquanta anys, i això és un motiu especial de record i de professió de fe.

La definició dogmàtica de Pius IX no venia pas a inventar un privilegi de la Mare de Déu. Era la culminació, per una banda, d'una constant predicació de la santedat absoluta de Maria, la Mare del nostre Déu i Senyor Jesucrist, i, per l'altra, la concreció magisterial d'aquesta absoluta santedat, que inclou la preservació de Maria, en la seva mateixa concepció, de tot allò que pugui ésser la realitat del pecat, inclosa la participació en la culpa original. Aquest privilegi, a més, no l'allunya de la universalitat de la redempció que és l'obra de Crist, puix li ha estat atorgat com un fruit anticipat del misteri pasqual del seu fill.

La història de l'Església ens parla d'una trajectòria d'aquest dogma de la fe, i de les discussions teològi-

ques que encengueren algunes vegades la polèmica, sobretot entre els teòlegs medievals, quan la solemnitat de la Concepció Immaculada començava a celebrar-se en les diverses Esglésies, encara que no com a festa oficial del calendari litúrgic. Barcelona fou una de les primeres Esglésies a admetre aquesta festa (any 1285), i entre els teòlegs i els cristians de la ciutat fou clàssica l'afirmació «immaculista», és a dir, la defensa d'aquest privilegi marí.

Celebrem un fet de la història de la salvació

Seria un error, però, creure que allò que celebrem cada any el dia 8 de desembre és una definició dogmàtica, o un privilegi de Maria. No podem oblidar mai que la litúrgia de l'Església celebra sempre el misteri de Crist, a lloança del Pare, en la unitat de l'Esperit Sant. La Mare de Déu i els sants entren en la celebració com a fruit del misteri de Crist, testimonis esplèndids de fidelitat a la seva Paraula i, per això, exemples per als qui celebrem la litúrgia.

La celebració de la Concepció Immaculada de Maria significa, d'entrada, celebrar un fet important de la història de la salvació: la presència en la història de la persona que Déu volgué «santa i immaculada a la seva

presència, abans de la creació del món». Aquesta presència està directament vinculada al misteri de Crist: és la que havia d'ésser la seva mare! (Vegeu la magnífica explicació del Prefaci). Però també hi està d'una altra manera: és immaculada perquè la riquesa de la gràcia de Déu, la que ens ve pel misteri de la sang de Crist, s'ha desbordat en ella, s'ha anticipat en ella.

Celebrar aquesta solemnitat és, doncs, celebrar re- alment el misteri de Crist en el seu fruit més ple i preuat. Això no està lluny de nosaltres, perquè també nosaltres hem estat elegits, i també a nosaltres ha arribat, pel baptisme i la confirmació, l'eficàcia de la sang redemptora de Crist. També nosaltres participem constantment d'aquesta riquesa de gràcia en la celebració de l'Eucaristia, que és l'actualització del misteri de Crist.

La solemnitat de la Concepció Immaculada de Maria ens porta sempre una onada de tendresa i d'acció de gràcies, en contemplar el que Déu ha fet en Maria i el que ha fet en nosaltres. M'agrada subratllar que és un misteri, aquest, especialment silenciós i humil. Per això em sembla tan adient la frase de Joan Maragall en la cèlebre poesia sobre *La nit de la Puríssima*. Diu així: «Per la nit de desembre ella davalla / i l'aire s'atempera i el món calla. / Davalla silenciosa. / Oh quina nit tan clara i tan formosa!»

És així mateix. «Davalla silenciosa.» En el silenci i el misteri del si de la seva mare unida amorosament amb el seu pare. Ni ells dos podien saber que, en el silenci d'aquell moment, Déu havia començat a posar en aquest món el testimoni del seu amor, privilegiant la concepció d'aquella que havia d'ésser, en la plenitud del temps, la Mare de la Paraula feta carn. En el silenci, començava ja a obrir-se pas la Paraula!

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Va viure al segle II aC a Pèrsia
- ☐ Jueva de la diàspora
- ☐ Escollida com a esposa pel rei Assuer
- ☐ Va salvar el poble jueu de l'extermini dels perses

La història d'Ester, de la qual hi ha dues versions, l'hebrea i la grega, és probablement fictícia, però expressa força bé la fortaleza del poble d'Israel davant les adversitats. Segons aquest llibre de la Bíblia, Ester era una noia hebrea de la diàspora que vivia potser cap al segle II aC a l'imperi persa. Órfena de molt petita el seu oncle, que es movia prop de la cort, l'havia educat com una filla. Arribà un dia que el rei persa Assuer (o Xerxes I) va rebutjar la seva dona i va començar a buscar la substituta per tot l'imperi, i sembla que va trobar la dona dels seus somnis en la bonica Ester. El rei, sense saber que ella era jueva, la va prendre com a muller i així va esdevenir reina.

Poc després, però, hi va haver un canvi en el govern que va fer pujar al càrrec de primer ministre Aman, un home que es va fixar com a objectiu l'extermini de tot els jueus de l'imperi. Veient això, Ester i el seu oncle es van trobar amb el

La reina Ester

dilema de callar i permetre la massacre o donar a conèixer la seva fe i implorar la pietat del rei. Van optar per això darrer i Ester en persona es va presentar davant l'emperador Assuer i el ministre Aman per anunciar-los que era jueva i suplicar-los que no perseguissin el seu poble. El monarca no només no la va castigar sinó que a partir de llavors es va mostrar favorable amb els hebreus. Aquí, però, el relat pren un caire força venjatiu, ja que tots aquells que s'havien mostrat contraris als jueus —inclos el ministre Aman i tota la seva família— van ser executats, i l'efemèride va ser celebrada amb una gran festa a la cort. Així doncs, el personatge d'Ester és força ambivalent, perquè ens mostra una acceptació de la violència —l'assassinat dels oponents— però al mateix temps deixa clara la voluntat del martiri —quan Ester confessa la seva fe davant l'emperador disposada a acceptar, si cal, la mort.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial 1)

Temps d'Advent (Salteri: setmana 2)

DESEMBRE

5. Diumenge

II d'Advent. Morat. Lectures: Isaïes 11,1-10 / Salm 71 / Romans 15,4-9 / Mateu 3,1-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Dalmau, b.; Sabas, ab.; Guerau de Braga, b.; Santes, Crispina, vg.

Festa Major: a Cànoves i Samalús, Ogassa i Puigdàlber.

6. Dilluns

Fèria. *Morat.* Lectures: Isaïes 35,1-10 / Salm 84 / Lluç 5,17-26. Si es vol: *Sant Nicolau* (MLI), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere Pasqual, b. i mr.; Fortià, mr.; Santes, Asel·la, vg.

7. Dimarts

Sant Ambrós (MO), *Blanc*. Lectures: Isaïes 40,1-11 / Salm 95 / Mateu 18,12-14

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eutiquià, p. i mr.; Santes, Fara, ab.

8. Dimecres

La Concepció Immaculada de Santa Maria Verge (S), *Blanc*. Lectures: Gènesi 3,9-15.20 / Salm 97 / Efesis 1,3-6.11-12 / Lluç 1,26-38. (LLEIDA: Aniv. òbit bisbe Aureli del Pino)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eucari, b.; Romaric, ab.; Santes, Ester, reina.

Festa Major: a Cambrils i Montesquiu.

9. Dijous

Fèria. *Morat.* Lectures: Isaïes 41,13-20 / Salm 144 / Mateu 11,11-15. Si es vol: *Sant Joan Dídac* (MLI), *Blanc*. TERRASSA: Dedicació de la Catedral (catedral, S / diòcesi, F), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Restitut, mr.; Pere Fourier, prev. i fund.; Santes, Leocàdia (Llogaia), vg. i mr.; Valèria, vg. i mr.

10. Divendres

Fèria. *Morat.* Lectures: Isaïes 48,17-19 / Salm 1 / Mateu 11,16-19. Si es vol: *Santa Eulàlia de Mèrida* (MLI), *Vermell*.ALTRES CELEBRACIONS: *Mare de Déu de Loreto*. Sants, Melquíades, p. i mr.; Gregori III, p.; Trobat, mr.; beat Jeroni de Sant'Angelo in Vado, prev.; Santes, Júlia, vg. i mr.

Festa Major: a Bergà.

11. Dissabte

Fèria. *Morat.* Lectures: Eclesiàstic 48,1-4.9-11 / Salm 79 / Mateu 17,10-13. Si es vol: *Sant Damas I* (MLI), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pau de Narbona, b.; Daniel Estilista, monjo; Santes, Ida, vg.

Lectures bíbliques

Diumenge II d'Advent

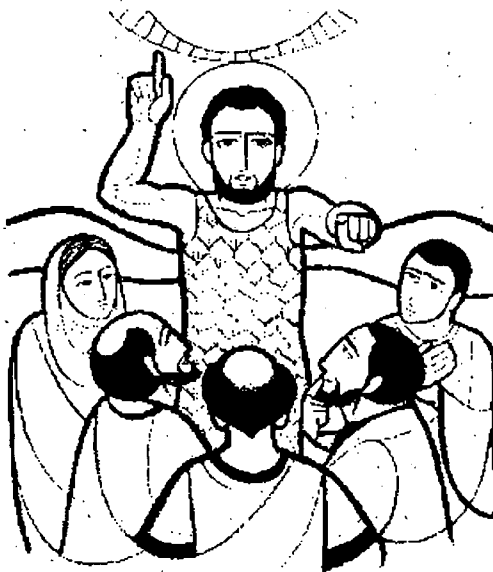
Lectura primera

Is 11,1-10

Farà justícia als desvalguts

Lectura del llibre d'Isaïes:

Aquell dia, la soca de Jesè tallada traurà un rebrot, naixerà un plançó de les seves arrels. L'Esperit del Senyor hi reposarà: esperit de saviesa i d'enteniment, esperit de consell i de valentia, esperit de coneixement i de reverència del Senyor i tindrà les delícies a reverenciar el Senyor. No judicarà per les aparences ni decidirà pel que senti dir; farà justícia als desvalguts, sentenciarà amb raó a favor dels pobres del país. Un reny de la seva boca abatrà el violent, una alenada dels seus llavis matarà l'injust. S'armarà de justícia la cintura, se cenyirà de lleialtat. El llop conviurà amb l'anyell, la pantera jaurà amb el cabrit; pasturaran junts el vedell i el lleó, i un nen petit els guiarà; es faran amigues l'óssa i la vaca, les seves cries jauran plegades i el lleó menjarà farratge com els bous; les criatures jugaran sobre el cau de l'escurçó, els nens ficaran la mà dins l'amagatall de la serp. Ningú no serà dolent ni farà mal en tota la meua muntanya sagrada, perquè el coneixement del Senyor haurà omplert el país com l'aigua que cobreix la conca del mar. Aquell dia, els estrangers vindran a consultar el rebrot de Jesè que s'alçarà dret com a bandera dels pobles, i el lloc on residirà serà ple de glòria.

Salm responsorial

71

Déu meu, doneu al rei el vostre dret,
doneu al príncep la vostra rectitud.
Que governi amb justícia el vostre poble,
que sigui recte amb els humils.

*R. Que el benestar floreixi als seus dies,
i mesos i anys abundi la pau.*

Que el benestar floreixi als seus dies,
i mesos i anys abundi la pau.
Que domini d'un mar a l'altre,
des del Gran Riu fins a l'extrem del país. *R.*

Salvarà els pobres que reclamen,
els desvalguts que no tenen defensor.
S'apiadarà dels pobres i dels febles,
els salvarà de la mort. *R.*

Que es perpetui el seu nom,
i duri com el sol.
Que les famílies del país, per beneir-se,
es valguin del seu nom;
que se'n valguin tots els pobles de la terra
per augurar-se la felicitat. *R.*

Lectura segona

Rm 15,4-9

Crist salva tots els homes

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, tot el que diuen les Escripures és per a instruir-nos a nosaltres, perquè la força i el consol que elles ens donen ens ajudin a mantenir la nostra esperança. Que Déu, que us encoratja i us conforta, us concedeixi també d'estar d'acord en Jesucrist, perquè ben avinguts de cor i de llavis, glorifiqueu Déu, el Pare de Jesucrist, el nostre Senyor.

Per això accepteu-vos els uns als altres com el Crist us ha acceptat, donant així glòria a Déu. Vull dir que Crist es posà al servei del poble jueu per mantenir la veracitat de Déu, ja que calia complir les promeses fetes als patriarques, però si els altres pobles glorifiquen Déu, és per pura bondat. Ho diu l'Escriptura: «Us lloaré entre les nacions, cantaré al vostre nom.»

Al·leluia

Lc 3,4-6

*Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí;
tothom veurà la salvació de Déu.*

Evangelí

Mt 3,1-12

Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu:

Per aquells dies vingué Joan Baptista que predicava així al desert de Judea. «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop.» És d'ell que deia el profeta Isaïes: «Una veu que crida en el desert: "Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí".» Joan duia una capa de pèl de camell, es cobria amb una pell i la cintura i el seu aliment eren llagostes i mel boscana. Anaven a trobar-lo de Jerusalem, de tot arreu de la Judea, i de tota la regió del Jordà, confessaven els seus pecats i es feien batejar per ell al riu Jordà.

Però quan veié que molts dels fariseus i dels saduceus venien a fer-se batejar, els va dir: «Cria d'escurçons, qui us ha ensenyat mai com podreu fugir de la justícia que s'acosta? Demostreu amb fets que us voleu convertir. No visqueu refiats pensant que sou fills d'Abraham, que Déu pot donar fills a Abraham fins i tot d'aquestes pedres. Ara la destal ja està clavada a l'arrel dels arbres, i ja sabeu que l'arbre que no dona bons fruits és tallat i llençat al foc. Jo us batejo només amb aigua perquè us convertiu, però el qui ve després de mi és més poderós que jo, tan poderós, que no sóc digne ni d'aguantar-li el calçat. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc. Ja té la pala a les mans per ventar la seva era; el seu blat, l'entrarà al graner, però la palla, la cremarà en el foc que no s'apaga.»

Tortosa

diòcesis

Es reordenen les demarcacions territorials dels arxiprestats

■ Els dotze arxiprestats que hi havia fins ara es redueixen a set

TORTOSA.— Per un decret signat l'11 de novembre passat i fet públic la setmana següent, el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas i Viñals, ha reordenat les demarcacions territorials dels arxiprestats de la diòcesi i el seu nom. Així, dels dotze arxiprestats que hi havia fins ara en aquest moment passen a ser-ne set.

Vient l'augment de la població en algunes zones del bisbat i el detriment d'altres, les dificultats que es plantejaven per a l'acció pastoral, la coordinació d'activitats i la formació permanent dels preveres, s'ha estat estudiant des de fa dos anys aquesta reestructuració de la diòcesi. Ho va estudiar el Consell del Presbiteri i el Col·legi d'Arxiprestos, i va ser estudiat pels preveres de cada arxiprestat.

Donat que, tal com diu el Concili Provincial Tarraconense, es tracta d'aconseguir una organització eclesial capaç d'acomplir tots els ministeris i estructures de servei que l'Església diocesana necessita, li ha paregut oportú i convenient al bisbe Salinas, després de consultar per darrera vegada el Consell de Presbiteri i el Col·legi d'Arxiprestos el 3 de novembre passat, reestructurar la diòcesi en set arxiprestats que rebran un nom diferent del que han pogut rebre fins ara. Cal destacar que l'ordenació del territori de la diòcesi

en unitats d'acció pastoral ha experimentat cinc variacions des del 1939, la darrera de les quals —la dels dotze arxiprestats— és del 1984.

Amb aquesta nova configuració el bisbe de Tortosa «espera oferir als sacerdots un marc d'acció apostòlica i pastoral que, a més de facilitar l'administració pastoral de les comunitats cristianes, reforci l'atenció pastoral dels fidels, en facilitar la trobada entre preveres que s'agrupen als arxiprestats i que hi troben el recolzament frater per a la cura pastoral». «No obstant això», continua el bisbe Salinas en el mateix decret, «aquesta configuració està oberta a possibles revisions futures si es consideren convenients pastoralment».

D'aquesta manera, la diòcesi tortosina resta ara configurada en les seves demarcacions territorials:

Zona Nord: arxiprestat Ribera d'Ebre-Priorat, amb un total de 29 parròquies i de 25.998 habitants. Arxiprestat Terra Alta amb un total de 12 parròquies i de 12.334 habitants.

Nou mapa del bisbat de Tortosa.

Zona Centre: arxiprestat Montsià-la Tinença amb 25 parròquies i 50.686 habitants. Arxiprestat Baix Ebre, que l'integren 20 parròquies i 42.812 habitants. Arxiprestat Delta-Litoral, que el configuren 15 parròquies i 36.065 habitants.

Zona Sud: arxiprestat Els Ports-Maestrat amb un total de 28 parròquies i de 14.729 habitants i l'arxiprestat Baix Maestrat amb 12 parròquies i 68.019 habitants.

Juntament amb el decret, el bisbe Salinas ha enviat a tots els sacerdots de la diòcesi la convocatòria per escollir els membres del nou Consell del Presbiteri. Per realitzar això, i seguint el que deia el bisbe en la seva convocatòria, el vicari general, Mons. Josep Maria Tòmas, ha concretat les reunions de preveres per a les eleccions, per a la setmana del 29 de novembre en endavant. I, segons el mateix decret, que va entrar en vigor el mateix dia de la seva publicació, queda canònicament suprimida qualsevol altra variant de denominació d'aquests arxiprestats.

Victor-Manuel Cardona

Dia dels sense sostre a Tortosa

TORTOSA.— La catedral de Tortosa va acollir el 20 de novembre una doble celebració: 300 anys de presència dels pares paüls a Catalunya i 9 anys d'obertura de la casa d'acollida dels transeünts. La celebració va estar emmarcada en el dia dels sense sostre, que enguany ha tingut com a lema «El dret a una llar».

Va ser una jornada de convivència, en l'àmbit diocesà, oberta a totes aquelles persones sensibilitzades en l'atenció als més desfavorits de la nostra societat. Cal dir que van ser molts els participants en la jornada. Una ocasió per aprofundir en les motivacions, el camí recorregut i les experiències viscudes per tantes persones que no es resignen a instal·lar-se en la comoditat i el benestar quan al seu voltant s'observen tantes mancances i injustícies.

El dia es va iniciar amb la pregària de laudes, acompanyats per un monjo de Montserrat, el P. Ramon Ribera-Marín,

que va fer uns breus comentaris explicatius. La salutació inicial subratlla el desig de presència de Déu enmig nostre, i els salms, els càntics, la lectura i les pregàries ens recorden que Déu és amb nosaltres en el món en què vivim. Ens situem, així, a

organitzar la caritat perquè fos més efectiva. Inicia el voluntariat a les parròquies. Confia i treballa amb els laics, molt especialment amb les dones, en les quals va potenciar les seves capacitats d'esforç, de sensibilitat i de donació als altres. Descobreix, comprèn i estima els pobres, des de la vida i a la llum de l'evangeli. La projecció d'un audiovisual va completar aquesta exposició.

A la tarda, en una taula rodona, es va fer un recorregut pel camí ja fet: fa 9 anys que es va obrir la casa d'acollida dels transeünts a Tortosa. Hi han passat uns 7.500 transeünts. Aquest projecte va tenir un parell d'anys de gestació, entre l'Ajuntament de Tortosa, Creu Roja, Càritas i la Companyia de les Filles de la Caritat, que faran el servei d'acollida i d'atenció directa als transeünts. Durant aquests anys hi ha hagut successives, i necessàries, ampliacions: dels 7 llits inicials es passa a 5 pisos, amb un total de 22 llits.

En l'àmbit social, al llarg d'aquests anys, s'ha observat una implicació ciutadana més gran, i un detall ho reflecteix: al Mercat Central de Tortosa, s'ha passat de quatre parades que hi col·laboraven inicialment a 14 parades i 2 magatzems que actualment proveeixen de manera gratuïta productes d'alimentació i de neteja. Cal dir també que moltes persones hi col·laboren econòmicament a través de donatius.

Com a conclusió, es constata que augmenta el nombre dels sense sostre/sense llar, cada cop són més joves, la societat compta amb pocs recursos per atendre'ls i menys encara per afavorir-ne la reinserció. Les iniciatives d'institucions com Càritas són del tot imprescindibles per tal de col·laborar en la tasca d'acollida i d'atenció a totes aquelles persones que no tenen una llar.

Crist és present, viu, en els pobres. Sant Vicenç, també avui, ens diu: «En servir els pobres, Crist ho rep com fet a si mateix.» El model vicencià és un model que hauria de ser actual en els nostres dies: servir els pobres des de la senzillesa, des de la naturalitat, la humilitat de saber-nos, com ells, fills de Déu. I caritat, que suposa respecte, estima i fins i tot devoció. Al qui servim és el Crist. (V.M.C.)

La casa d'acollida dels transeünts va celebrar 9 anys d'obertura.

l'inici del dia, en allò que és més important també per a l'acció: el vessant contemplatiu.

Després, en el mateix marc de l'altar major de la catedral, un pare paül, José Ignacio, va fer una exposició sobre sant Vicenç de Paül. Fa 400 anys, a França, va

Barcelona

«Cada cop deixem més persones fora de la nostra societat»

■ Jordi Roglà de Leuw és el nou director de Càritas diocesana de Barcelona

BARCELONA.— Col·laborar com a voluntari en tasques socials, fent mans i mànigues per compaginar-ho amb la jornada laboral en l'empresa privada, va ser per a Jordi Roglà de Leuw una porta directa al món de la marginació. Tota aquesta experiència recollida la posarà ara al servei de Càritas diocesana de Barcelona, que amb Jordi Roglà al capdavant enceta una nova etapa amb un nou equip directiu.

—En quines activitats s'ha centrat la seva tasca de voluntariat?

—La meua experiència ha estat enfocada bàsicament a través de dos projectes: el projecte dels sense sostre del Centre Obert de la Fundació Arrels, al barri del Raval de Barcelona, i a través d'una ONG que van fundar els meus fills fa quatre anys d'assistència a persones grans i malalts mentals en situació crònica, en països de Centreamèrica.

—Què li ha aportat la seva experiència a la Fundació Arrels?

—La meua activitat a Arrels, durant dos anys, ha consistit a conviure amb els sense sostre, d'una banda, i a facilitar els serveis necessaris que en cada moment podia necessitar el Centre Obert del Raval. Aquesta experiència ha estat, des d'un punt de vista com a activitat, el més gran que he fet a la meua vida.

—Què ha descobert en les persones sense sostre?

—He descobert que la realitat és molt diferent de la imatge que ens arriba a través dels mitjans de comunicació i de la societat en general, i que ens fa veure el sense sostre com aquell home amb barba, cabell llarg, amb una ampolla de vi a la mà, acompanyat moltes vegades d'un gos i trinant capses de cartró, i que ens por-

ta a pensar que si es troba en aquesta situació és perquè alguna cosa deu haver fet...

En aquest moment puc dir que cap de les persones que jo conec és culpable de la seva situació, que són persones com tots nosaltres i que són, a més, homes i dones entranyables, que donen amor i que són agraïdes.

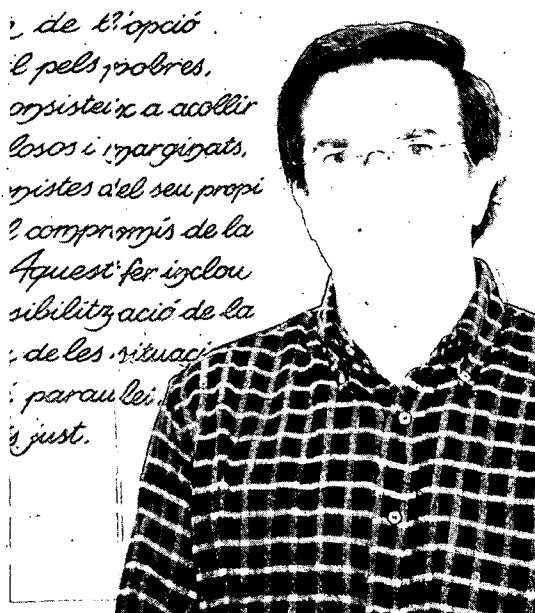
—Com definiria aquesta nova etapa que comença ara a Càritas diocesana de Barcelona amb un nou equip directiu?

—El cert és que no canvia tant. Aquests dies he tingut l'oportunitat de visitar molts projectes de Càritas (centres d'acollida, pisos de mares solteres, escoles d'ensenyament...) i hi ha un equip entusiasta, preparat i amb un gran potencial. Quan tens un equip com aquest, canviar dues o tres persones de l'equip directiu només és important pel que fa a la coordinació general.

—L'equip directiu, però, sempre marca les directrius a seguir...

—La missió de Càritas és acollir i fer costat als marginats i als exclosos, independentment de la seva condició i de la seva procedència. El marc en què realment ens movem és el marc que ens ha deixat com a testimoni l'Evàngeli de Jesús. Aquesta és la nostra missió. Ara bé, si em

de l'opció
els pobres,
consisteix a acollir
losos i marginats,
existes del seu propi
compromís de la
Aquest fer inclou
sibilització de la
de les situacions
parau les
just.

Jordi Roglà de Leuw.

pregunta com veig jo que ha de ser l'actuació de Càritas d'acord amb aquesta missió en els pròxims anys, això no ha variat gens ni mica i la missió per al 2010 és exactament la mateixa que tenia Núria Gispert, la meua predecessora.

—Quina és aquesta missió?

—El nostre entorn ha canviat i una de les característiques més destacades és la velocitat d'aquest canvi. La globalització ha portat que les diferències entre molts països siguin menors, però alhora ha fet que les diferències entre països pobres i rics siguin més grans. També cal tenir en compte que ens trobem en una societat en la qual s'accepta tot el que implica un pro-

grés i una aportació mediambientalment i tecnològicament neta. Tots hem sentit a parlar de les tecnologies netes, de les preocupacions pel canvi climàtic, però a mi m'amoïna molt que tot aquest canvi estigui generant una deseconomia.

—Qui són les víctimes d'aquesta deseconomia?

—Quan tenim un fill de següent l'apuntem a fer piscina, a fer anglès... Aquesta societat tan globalitzada i tan competitiva provoca, tal com indica l'informe de Càritas del 2003, una juvenilització de la pobresa. Cada cop deixem més persones fora de la nostra societat i, d'altra banda, som el país de la Comunitat Econòmica Europea que menys diners aporta a la prevenció de l'exclusió social, segons dades de l'Eurostar. La mitjana europea

és del 0,4% del PIB, mentre que Espanya aporta el 0,1%. Aquests són els factors que defineixen quina ha de ser la línia estratègica d'actuació de Càritas durant aquests anys, partint de la dada que a la diòcesi de Barcelona reben servei 3.200 persones cada dia.

—Un dels temes que s'ha trobat damunt de la taula és la creació de les Càritas de Terrassa i de Sant Feliu?

—Es crearan les Càritas per a cadascuna de les diòcesis, però pel que fa als equips territorials això no variarà. Com es farà i quan es farà, això encara no ho puc dir.

Carmé Munté

Es presenten les fitxes de treball «L'islam a Catalunya»

BARCELONA.— La Fundació Joan Maragall (FJM) i Càritas diocesana de Barcelona, amb el suport de la Delegació diocesana de Pastoral Obrera i de la Fundació Pere Tarrés, han creat una eina que ajuda cristians de parròquies, moviments i ONG a reflexionar sobre la presència de l'islam a Catalunya. Es tracta d'unes fitxes de treball, elaborades arran de la iniciativa del Seminari *L'islam a Catalunya* —creat fa cinc anys a la FJM—, que faciliten una metodologia que prioritza el diàleg entre els membres del grup.

Aquest treball el van donar a conèixer el 22 de novembre passat el president de la FJM, Antoni Matabosch; el delegat diocesà de Càritas de Barcelona, Salvador Bacardit; Mercè Viladrich, professora del Departament de Filologia Semítica de la Universitat de Barcelona, i Carmina Gómez, pedagoga que treballa al Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya.

L'augment constant de la població immigrant a Catalunya fa que la convivència amb persones procedents de països de con-

Antoni Matabosch, Carmina Gómez, Mercè Viladrich i Salvador Bacardit, d'esquerra a dreta.

tinents diferents creixi d'una manera accelerada. Aquesta comporta el repte de generar processos d'adaptació i d'inserció en la nostra societat, i una convivència en què tots ens trobem còmodes. Molts d'aquests immigrants, originaris de països molt diversos, com ara marroquins, algerians i pakistanesos entre d'altres, practiquen la religió musulmana. Partint d'aquesta realitat, doncs, es va pensar que per establir una comunicació quotidiana vital i enriquidora calia un coneixement mínim dels valors i

de les raons de l'altre que deixi fora l'interès pels aspectes anecdòtics i que accepti el repte de mirar sense prejudicis i comprendre altres models d'interpretació de la realitat.

Les fitxes *L'islam a Catalunya* volen ser una eina que ajudi a compartir els neguits que la creixent diversitat cultural i religiosa ens provoca, conèixer els valors de l'islam i obrir camins de diàleg i de construcció conjunta de la realitat quotidiana. La seva publicació es fa amb la voluntat que siguin una eina útil de treball que aportin nous elements de reflexió a noves realitats.

Estan estructurades en deu temàtiques: *Musulmans als barris i als pobles de Catalunya, Coneixement de l'islam, Una sola manera de ser musulmà?, Els infants musulmans en els centres educatius, Els nens i els joves musulmans en moviments cristians, Els musulmans en els centres penitenciaris, Els matrimonis mixtos formats per cristians i musulmans, La solidaritat i la diversitat cultural i religiosa, Els llocs de culte per als musulmans i El diàleg en-*

tre els cristians i els musulmans.

Cada fitxa té un procés que cal seguir en la reunió de grup. Primerament es pregunta «Què observem?» de cada tema, què passa al nostre voltant i es pren consciència del que veiem i del que ens diuen. Tot seguit, la pregunta «Què sabem?» dona pas a la lectura i al comentari de les aportacions d'aquest apartat. La tercera qüestió és «Ens preguntem», en la qual es comparteixen les respostes dels interrogants que es presenten, es fomenta un diàleg que pot ajudar a centrar allò que és fonamental i inalienable per als cristians i allò que és el fruit de la tradició o que té una base merament cultural o social. A continuació es passa a l'apartat «Creiem que», on a partir de la base de coneixement adquirida cal adoptar un compromís per tal d'observar i de conèixer una mica millor la realitat musulmana al nostre país. Per acabar, cada fitxa ofereix bibliografia que cada grup o cada participant farà servir «Per saber-ne més».

Aquestes fitxes estan a disposició de tots els grups que les necessitin a la Fundació Joan Maragall: c/ València, 244, 2n, Barcelona, tel. 934 880 888. (Òscar Bardají)

Barcelona

Festa patronal de Sant Martí del Clot

■ Més de mig miler de persones van assistir a la celebració eucarística

BARCELONA.— També aquest any hom ha pogut quedar sobtat amb el fet que en la missa en honor del patró de la parròquia, i del barri, Sant Martí de Tours, a dos quarts de vuit de la tarda, hi havia més de mig miler de persones. Era un dia feiner, però hi havia ambient de festa i gent de totes les edats, mudada, i també cal dir-ho, un bon grup, d'homes i de dones, amb camisa vermella de castellers, o vestida de falcons o de sardanistes.

Com ja comença a ser tradicional, forma part de la celebració que l'obertura estigui a càrrec de les colles de falcons i de castellers de Barcelona, que radiquen al barri, els quals van aixecar un pilar i un castell, signes de la vida del barri, de la seva història i de la seva creativitat. També aquest fet suggerí a qui presidia la celebració, el provincial dels jesuïtes, el P. Pere Borràs, la idea de la col·laboració i de la solidaritat, que és l'entranya d'aquesta manifestació folklòrica i esportiva pròpia ara de moltes de les nostres comarques.

L'àmplia nau de l'església, totalment plena i amb gent dreta, feia goig, ja que, a més, no fa gaire ha estrenat pintura de les parets i de l'enteixinat, i amb diversos elements decoratius moderns sobris, a to amb l'aire basilical del temple: el baldaquí de línia moderna, i les pintures, fe-

tes exprés, del Via Crucis i dels misteris del Rosari.

L'atenció pastoral té Mn. Francesc Tort Mitjans en plena dedicació, i compta amb l'ajuda de l'equip de jesuïtes que viuen en la propera i centenària Escola Professional del Clot, de la qual és director el P. Enric Puig, que va ser en un temps del pontificat anterior secretari general del bisbat i canceller.

Mn. Tort s'ha guanyat l'apreci dels habitants d'aquest sector històric —i això fa pensar en el seu llunyà antecessor el canonge Rodó— marcat per les lluites sindicals d'antany, com li succeí també abans amb els que vivien al voltant de la catedral de la Ribera, Santa Maria del Mar.

La presència dels capellans de l'arxiprestat, i alguns altres que hi estan vinculats, per naixement, pel fet d'haver-ne es-

Els Castellers de Barcelona van carregar i descarregar un pilar de 4.

cerdots seculars, i religiosos, com els col·laboradors jesuïtes, i salesians o escolapis, l'arxiprest i el canonge Aragonès, i el qui subsciu.

Una rotllana de sardanistes al voltant de l'altar, després de l'ofrena dels dons, marcava la destinació religiosa del que s'havia recollit. Unes pregàries dels fidels compostes per a l'ocasió reflectien la vida de les diverses activitats de la comunitat: l'acció social, la catequesi, la litúrgia i el servei al culte.

I a la fi, ara al carrer, una dansa folklòrica tornava a donar un aire festiu, i familiar al pisolabis que estava preparat en un dels locals parroquials d'un barri en el qual hi ha una proporció molt alta d'entitats: culturals, esportives, dansa, teatre, etc.

Sant Martí, un europeu nascut a la Pannònia i que va viure a la Gàl·lia, el bisbe que partí la seva capa amb un pobre demostra que a casa nostra ha tingut un culte mil·lenari, veritablement fervorós.

Ferran Blasi

Vint anys de la mort de Mn. Josep M. Pujadas

BARCELONA.— Nascut a la Rambla Buscarons de Canet de Mar l'any 1915, Josep Maria Pujadas i Ferrer va ingressar al Seminari Menor de Girona als 12 anys d'edat, si bé no va ser ordenat de prevere fins al 1941, després dels esdeveniments de la guerra civil.

Vicari a Llers i a Arenys de Mar, és nomenat rector de l'abadia de Santa Maria de Vilabertran (1944), on va promoure i va començar la restauració de la seva església. Sense deixar les seves responsabilitats, se li encomana l'Assessoria de l'Acció Catòlica a Figueres. Ingressa a la Casa Missió de Banyoles (1956) i, a partir d'aleshores, la seva personalitat destaca en els Cursets de Cristiandat de Girona. Va ser precisament la seva activitat amb els Cursets la que va dur Mn. Pujadas a viatjar per primer cop a Colòmbia.

Seguint els consells de Pau VI i d'acord amb l'opció prioritària per la joventut dels bisbes llatinoamericans reunits a Medellín (Colòmbia), l'any 1969 va iniciar el moviment d'Encontres de Promoció Juvenil (EPJ), que es va estendre ràpidament per Centreamèrica, per la qual cosa Mn. Pujadas va

romandre llargues temporades a Costa Rica, Guatemala, El Salvador, Hondures, Nicaragua, Mèxic o els Estats Units..., llocs on es van escampar els EPJ i on encara avui continuen vigents. Home de grans intuïcions i també d'una poderosa imaginació, la configuració dels Encontres presenta una dinàmica ben original. Pujadas era un

gran psicòleg, observava i pensava, cosa que explica l'èxit dels EPJ. Ell sempre deia que «els Encontres són un fill dels Cursets, però un fill casat que s'ha fet gran i que ja no viu a la llar familiar».

Chiara Lubich diu que els sants en relació amb l'amor de Déu són com les lents d'augment en relació amb els raigs de sol, donat que recullen i concentren aquest amor i aquests

raigs; i cremen els qui se situen al seu contacte. Doncs bé, això passa en certs moviments d'espiritualitat i, entre aquests, també figura l'obra dels EPJ. La fortíssima experiència de Déu que provoca comporta conseqüències a curt i llarg termini. Tant, que es pot dir que valen més tres dies complerts d'aprofundir en l'amor que trenta anys de viure en la superfície.

L'any 1974 Josep Maria Pujadas va

retornar a Barcelona, reclamat per l'arquebisbe Narcís Jubany, on va iniciar i dirigir els EPJ, alternant aquesta activitat amb la coordinació i la direcció internacional dels EPJ. Encara avui a Barcelona, a Sòria i a Pamplona hi ha presència d'aquest moviment a Espanya.

Apòstol infatigable a través de la paraula, de la direcció espiritual i dels seus llibres (*Ultreya*, *Fermento de cristianidad*, *Encuentros de Promoción Juvenil*), sabia llegir els signes dels temps.

L'agost del 1984 va retornar del Perú, país on s'havia celebrat el Congrés Internacional d'EPJ. Seria el seu darrer viatge americà, ja que als pocs dies se li va manifestar una greu dolència cardíaca. Tota la malaltia va ser per a ell gràcia, pau i serenitat. El seu ànim no recau, la seva consciència de «ser gra de blat» i la seva experiència del «gran do de l'amistat» li fan concebre nous projectes i il·lusions.

El segon diumenge d'Advent, el 9 de desembre del 1984, va morir en la pau del Senyor. El mes de juny passat les seves restes van ser dipositades al cementiri de la seva vila natal, Canet de Mar, després d'una solemne cerimònia a l'església parroquial d'aquesta bella població costanera.

Amb motiu d'aquests vint anys de la mort de Mn. Josep Maria Pujadas, el moviment d'Encontres de Promoció Juvenil convida tothom a l'Eucaristia que se celebrarà el divendres 10 de desembre, a les 22 h, a la capella de l'Escola Pia de Balma (cantonada Travessera de Gràcia) de Barcelona. (Mn. Joan Sabé)

Comença el segon curs del Fòrum Joves, Religiositat i Evangeli

BARCELONA.— Amb la ponència de José Sols, professor de la Universitat Ramon Llull, el 6 d'octubre passat es va iniciar el segon curs del Fòrum Joves, Religiositat i Evangeli, un espai de reflexió teològica i pastoral en el camp juvenil que ofereix l'Institut Superior de Ciències Religioses Don Bosco de Barcelona.

En la ponència *Els joves en una societat intercultural: realitats i reptes educatvopastorals*, José Sols va defensar que l'ideal de convivència no és la uniformitat cultural, sinó la interculturalitat, això és, la convivència de cultures diferents, obertes les unes a les altres. I si bé va dir que els joves es compten entre els que més pluralitat anhelan, també és cert que acaben vestint tots de la mateixa manera, parlant igual, pensant igual, escoltant els mateixos grups de música, veient el món de la mateixa manera. «Fins en el vestir semblen maniquins clònics d'uns grans magatzems», va dir Sols, que va afegir que els joves se senten perduts en una societat cada cop més inabastable per a ells; d'aquí que necessitin refugiar-se en grups identitaris.

I a partir d'aquest ràpid esbós, el ponent va enumerar un seguit de reptes educatvopastorals: acompanyar els joves per descobrir-se a ells mateixos («Es tracta que descobreixin que cadascú d'ells és únic»); ajudar-los a conèixer el món («Tant el món pròxim de la pròpia ciutat com el vast món de la humanitat global ha de ser objecte de recerca per part de cada jove»); motivar que canviïn el món per millorar-lo; fer que descobreixin que l'ideal de convivència és la interculturalitat («Cal perseguir la interculturalitat, el diàleg sincer des de la diversitat, la convivència en l'heterogeneïtat»), i que s'adonin del caràcter essencialment comunitari de la persona, que en la fe cristiana s'expressa amb el dogma del Déu trinitari. (C.C.)

Mn. Josep M. Pujadas.

La Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona recull els primers fruits

Pel·lícules per contemplar

BARCELONA.— Amb un èxit rotund d'assistència i de participació, es va tancar el 14 de novembre passat la I Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona. Fins i tot es va arribar a

penjar en diverses ocasions el cartell de «no hi ha entrades». La sala de cinema dels Lluïsos d'Horta feia temps que no veia tanta activitat als seus locals. Joves i no tan joves van acudir a les

sessions de matí i de tarda, on van gaudir d'una acurada selecció de pel·lícules sobre el perdó amb un denominador comú: el desig de copsar, a través de la imatge i del so, valors transcendents.

Hi ha pel·lícules que tenen la virtut d'anar més enllà del temps de visionat. Pel·lícules que traspassen la retina de l'espectador i que s'introdueixen en la seva estança més íntima. Són aquelles capaces de filmar l'invisible i de desvetllar en el cor humà experiències de transcendència. Algunes d'aquestes pel·lícules van ser les grans protagonistes de la I Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona, celebrada del 8 al 14 de novembre sota el títol «Els camins de la reconciliació».

El certamen organitzat per l'arquebisbat de Barcelona va aplegar durant set dies als Lluïsos d'Horta més de 5.000 persones engrescades per un cinema dissenyat per a la contemplació. Pel·lícules com *Ararat*, *La historia verdadera*, *El camino a casa* o *El color del paraíso* van fer les delícies d'un públic lliurat a la principal bellesa del setè art, aquella que parla al cor i que aposta sense por pel millor de l'ésser humà. Un cinema al qual potser no estem gaire acostumats, però que en el fons és l'únic capaç d'ajudar a construir persones adultes.

Les sessions matinals organitzades per a escolars en van ser el millor exemple. Més de 2.500 joves van passar per la sala de cinema dels Lluïsos d'Horta per, a més de visionar una de les pel·lícules del certamen, rebre una petita presentació sobre el llenguatge cinematogràfic i participar *a posteriori* en el comentari i el debat del film. Era tan sorprenent com esperançador veure aquells joves que tant es critica avui passar del xivarri al silenci i del silenci al debat i a la interrogació. Per al responsable del certamen, Mn. Peio Sánchez, aquesta ha estat una de les experiències més gratificants de la Setmana: «Hem aconseguit oferir-los un cinema al qual estan poc acostumats amb la convicció que educar a mirar amb el cor ajuda a ser millors persones i obre a l'encontre amb Déu.» Els materials didàctics elaborats per a l'ocasió aviat seran publicats amb la incorpo-

La Setmana de Cinema Espiritual va aixecar molta expectació.

El programa del certamen estava constituït per una acurada selecció de pel·lícules sobre el perdó.

ració d'altres títols de pel·lícules dins de la mateixa temàtica del perdó.

Antologia de la bellesa al cinema

Una altra de les proves de l'èxit del certamen és que ja es treballa en una segona edició, que a suggeriment i en homenatge al professor Miquel Porter —mort pocs dies després d'haver participat en l'organització de la I Setmana de Cinema Espiritual— tractarà sobre «La bellesa de la bondat». Els responsables del certamen tenen previst poder oferir aleshores una antologia de la bondat en la història del cinema. Fins i tot es preveu la possibilitat que la projecció dels films pugui produir-se en diverses seues diferents. L'equip responsable, amb Mn. Peio Sánchez al capdavant, també està enllestitint una pàgina web sobre la relació fe i cinema, dedicant especial atenció a les unitats didàctiques per a joves.

La I Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona no únicament ha estat capaç de proposar amb valentia unes pel·lícules que ens parlen de l'invisible, sinó que al mateix temps ha fet possible que diverses realitats cristianes de l'arquebisbat de Barcelona actuïn des de la comunió. Aquest ha estat un altre dels seus grans èxits. Delegacions diocesanes, congregacions, parròquies, moviments, centres educatius, empreses i mitjans de comunicació han treballat conjuntament i han demostrat que la participació en un projecte comú és una de les millors maneres de construir Església.

El certamen ha desvetllat en aquestes realitats d'Església un interès tal pel setè art que fins i tot s'ha fixat una cita mensual per continuar projectant cinema amb valors transcendents. La primera sessió està prevista per a l'11 de desembre, a les 21.00 h, al mateix cinema dels Lluïsos d'Horta, on es projectarà *Un hombre sin pasado* (2002), d'Aki Kaurismäki.

Samuel Gutiérrez

MONS. ENRIC PLANAS, DIRECTOR DE LA FILMOTECA VATICANA, NO ES VA VOLER PERDRE LA INAUGURACIÓ DE LA I SETMANA DE CINEMA ESPIRITUAL DE BARCELONA

«El cinema és el gran mestre de la imatge»

—Com valora l'èxit de la I Setmana de Cinema Espiritual?

—Des que vaig tenir coneixement de la seva organització, vaig estar convençut que seria un èxit. Si un certamen com aquest va acompanyat d'una bona informació, la gent hi respon. Ens volen vendre que només interessa el cinema comercial, però aquest és un invent de les distribuïdores... En un estudi recent i exhaustiu de la Filmoteca Vaticana hem arribat a la conclusió que el 20% de la producció cinematogràfica mundial conté de manera prioritària valors espirituals i religiosos profunds. Suposo que això vol dir alguna cosa. Això no obstant, sembla com si hi hagués una certa voluntat

de considerar la gent com a discapacitada mental. La intel·ligència no és per a minories, està més difosa del que molts es pensen.

—Fins i tot entre els joves, com demostra la seva assistència i participació en el certamen...

—La joventut hi acudeix si se la convoca, se la interpel·la i se la convida a un diàleg. D'alguna manera cal sol·licitar el seu sentit de responsabilitat, donar-los protagonisme i aleshores responen. I si pot ser, fer-ho a través d'un tipus de cinema, potser no tan explícit, que posi a prova la seva intel·ligència. Per exemple, una de les meves pel·lícules preferides és *E.T.*, de Steven Spielberg, que representa una

paràfrasi subtil i intel·ligent de Jesucrist. L'extraterrestre, que arriba d'un altre món, és rebutjat, només l'entenen els nets de cor, el persegueixen, el maten i ressuscita al tercer dia arrossegant darrere seu els qui s'ho mereixen. No li sembla prodigiós? Tot i que no sigui explícit, quan hi ha un fons que val la pena, els missatges i els valors importants calen i s'estableixen els grans punts de referència, tant de caràcter intel·lectual com en la proposta de models.

—Creu que aquesta mena de cine-

ma obre les portes a Déu?

—Indubtablement. Com ho demostra la mateixa història del cinema, el setè art és un vehicle extraordinari, gairebé privilegiat, per reflectir el món de la transcendència. Té una capacitat com cap altre mitjà d'establir interlocució amb l'home a través de la imatge i del so. Per a mi, el cinema és el gran mestre de la imatge. Tenim una pantalla gran —més

gran que l'espectador—, que el situa en una situació humil, en una cambra fosca, sense poder parlar amb ningú. L'home es queda davant d'ell mateix i davant del missatge que rep. És una oportunitat única per interpel·lar-lo i parlar-li al cor.

QUÈ?
NECESSITES ■

**BARCELONA,
LA MILLOR BOTIGA DEL MÓN.**

Tarragona

La nova escola del Milà es diu «Bisbe Martí»

■ El bisbe emèrit d'Urgell va beneir les instal·lacions, que van ser inaugurades per la consellera d'Educació

EL MILÀ.— El menut poble del Milà, de la comarca de l'Alt Camp, va inaugurar el 12 de novembre passat el nou Col·legi d'Educació Infantil i Primària (CEIP) Bisbe Martí. El centre escolar du aquest nom en reconeixement al fill il·lustre del Milà, l'arquebisbe Joan Martí Alanis, bisbe emèrit d'Urgell, el qual va beneir les instal·lacions que van ser inaugurades per la consellera d'Educació de la Generalitat de Catalunya, Marta Cid.

Mons. Joan Martí Alanis és fill del Milà.

Els infants es van mostrar molt il·lusionats amb la nova escola.

Les rostres dels catorze alumnes de l'escola del Milà eren reflex d'il·lusió i l'ànim dels pares dels alumnes, professors i autoritats transmetia la satisfacció d'haver assolit la fita desitjada. L'acte protocol·lari de la inauguració oficial del CEIP Bisbe Martí, tot i que les aules ja s'havien ocupat uns dies abans, posava fi a la precarietat del poble, pel que fa a equipaments escolars. L'arquebisbe Joan Martí, acompanyat del rector del Milà, Mn. Josep Ferré, va ser l'encarregat de beneir «la seva escola», una benedicció que davallà del Senyor sobre «tots els qui aquí hi treballaran», es va dir a la pregària. Seguidament, la consellera Marta Cid va procedir al descobriment de la placa inaugural, enmig dels aplaudiments del públic.

Des dels seus inicis, l'antiga escola pública del Milà va estar ubicada a la Casa de la Vila i arran de les reformes fetes l'any

1989 es va batejar amb el nom de Bisbe Martí. Fins ara hi havia una aula als baixos de l'edifici consistorial i una altra que utilitzava la Sala de Plens. La manca d'espai feia que fins i tot el despatx de l'alcalde «s'utilitzés com a aula d'informàtica», indica l'alcalde, Joan Maria Padró. «Sortir d'allí i disposar d'un espai ampli i funcional, afavoreix la tasca docent i la concentració de l'estudiant, que es troba molt més relaxat», va apuntar la directora del col·legi, Maria Pilar Cañellas.

Per la seva part, l'arquebisbe Joan Martí, que va rebre les mostres d'afecte dels seus convilatans, es va congratular per la realitat d'una escola, «d'acord amb les necessitats actuals», molt diferents de les que hi havia al poble en la seva infantesa. Cal recordar que Mons. Martí Alanis, abans de ser elevat a l'episcopat, va estar estretament vinculat al món de la docència com a

director del Col·legi de la Mare de Déu de la Mercè a Montblanc i posteriorment del Col·legi Menor de Sant Pau a Tarragona, entre d'altres responsabilitats. L'arquebisbe emèrit d'Urgell va fer reviu entre els presents records de l'infantesa, amb el relat d'entranyables i curioses anècdotes.

En el seu torn, la consellera Marta Cid va ressaltar la necessitat d'equiparar les escoles rurals, pel que fa a oportunitats i a equipaments, amb les de les ciutats «puix que invertir en educació és invertir per al futur». Els alumnes del CEIP Bisbe Martí van exterioritzar el goig per la inauguració de l'escola tot ballant una dansa.

Així és l'escola

El nou CEIP Bisbe Martí del Milà ocupa un solar davant mateix de l'església parroquial. Disposa d'una aula d'educació

infantil i d'una altra de primària, sala polivalent i aula d'informàtica, a més de despatxos i dependències auxiliars. Compta amb dos professors permanents i sis més d'itinerants, que imparteixen diferents especialitats. Al pati hi ha un sorral per poder-hi jugar i properament serà equipat amb mobiliari d'esbarjo. També és previst de dotar el centre de menjador escolar.

L'escola pública del Milà ha suposat una inversió de l'ordre dels 300.000 euros i l'Ajuntament s'ha fet càrrec de la urbanització dels terrenys i de posar tots els serveis. El col·legi del Milà ha estat des de sempre una escola dinàmica i amb molta iniciativa, de manera que els anys 1993, 1994 i 1996 va ser guardonada amb els premis Baldiri Reixac, convocats anualment per la Fundació Jaume I.

Joan Boronat

Fotos: Joan Boronat

Reeixida celebració de la festa de la Mare de Déu del Claustre

TARRAGONA.— El diumenge dia 14 de novembre, Tarragona va celebrar de forma molt reeixida la festa de la Mare de Déu del Claustre de la catedral. Va precedir la solemnitat de la festa la novena preparatòria i el dia primer de desembre va acabar la novena d'acció de gràcies. La festa ha coincidit amb la publicació del núm. 10 de la revista anual *Pedres Vives*, amb continguts que versen sobre la capella de la Mare de Déu del Claustre i l'actualitat de la Confraria. L'acte central de la diada de la Mare de Déu del Claustre va ser la missa que va oficiar a les set de la tarda a la catedral l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, amb la imatge de la Mare de Déu al presbiteri presidint la celebració, a la qual va assistir un elevat nombre de fidels que gairebé van omplir el temple.

En començar l'homília, l'arquebisbe Jaume Pujol va fer un petit repàs a la història de la capella de la Mare de Déu del Claustre i als avatars que ha sofert la imatge, en el decurs dels anys. «També en els contratemps, dificultats i circumstàncies doloroses de la vida, hi ha d'haver una esperança ferma posada en mans de Maria, perquè ens contagiï de l'alegria de la fidelitat», va assenyalar l'arquebisbe. Més endavant es va referir al fet que a través de la

L'arquebisbe de Tarragona, en el moment del besaman.

llum de l'amor a Maria es comprenen tres coses: que la fidelitat consisteix a dir sí sempre al Senyor; que hem de ser fidels al Pare en el silenci de la creu i que la fidelitat està feta de confiança i de disponibilitat. «Per això la fidelitat, ara, ens exigeix dues coses: descobrir amb fe, gratitud i confiança el pas del Senyor en la nostra història, i viure progressivament l'alegria de la conversió. No hem de tenir por dels temps difícils, sinó que els hem d'assumir generosament en l'esperança», va dir Mons. Pujol.

En acabar l'Eucaristia es va fer la tradicional processó de la Mare de Déu del Claustre, per les naus de la catedral, amb el cant de les lletanies acompanyant la imatge. De retorn al presbiteri, amb el cant de la *Salve*, es va iniciar el besaman, durant el qual també es van interpretar les estrofes dels goigs populars a la Mare de Déu del Claustre. Finalment es va procedir al trasllat de la imatge de la Mare de Déu cap a la seva capella, amb la particularitat que els homes portants del tabernacle van ser rellevats per un grup de voluntàries. Mn. Miquel Barbarà, vicari general de l'arquebisbat, va destacar la nombrosa assistència de confreres i de tarragonins en general, «com feia anys que no succeïa». (J.B.)

BARCELONA

Nova superiora de les Serventes de la Passió

BARCELONA.— La Gna. Josefa García Veiga, de 62 anys, és la nova superiora general de la Congregació de les Serventes de la Passió des del 21 d'octubre passat, quan va tenir lloc la seva elecció en el marc del Capítol General.

La Gna. Josefa té una trajectòria dels seus últims vint anys de vida religiosa a les

missions del Camerún, fent-se propi el lema de la venerable mare fundadora, Teresa Gallifa: «En qualsevol part del món em posaria jo per salvar una vida.» La Gna. Josefa García Veiga, infermera i llevadora de professió, ha treballat amb ganes i eficàcia, vetllant la vida, afavorint la vida i acompanyant la vida. (C.C.)

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA
BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estadets temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES -
OLIS - TRÍPTICS - RETAULES - IMATGES
RELIGIÖSES - MEDALLES - RESTAURACIONS
- MIRALLS - ICONES - ORFEBRERIA.

Boters 7 i 9
08002 BarcelonaTel. 933 175 685
Fax 934 127 523e-mail: sugerencias@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

Lleida

Celebració d'enviament de catequistes

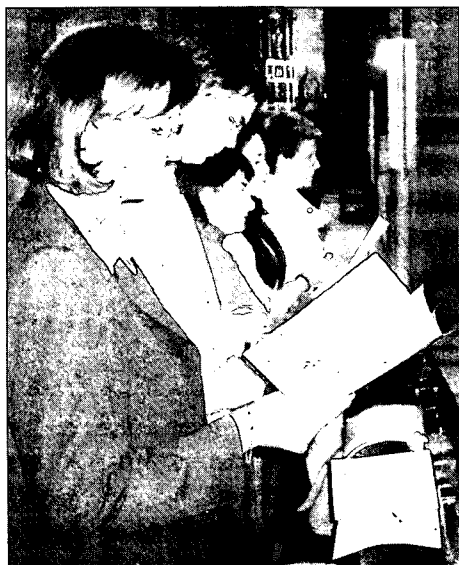
■ Mons. Ciuraneta va dir que la catequesi és una acció vital per a l'Església

LLEIDA.— La catedral de Lleida va acollir la tarda del dissabte 6 de novembre la primera celebració d'enviament dels agents de Pastoral Catequètica, organitzada per la Delegació diocesana de Catequesi.

Més de 200 catequistes de Primera Comunió i de Confirmació de tota la diòcesi van participar en l'Eucaristia, que va ser presidida pel bisbe de Lleida, Mons. Francesc X. Ciuraneta, i concelebrada pel consiliari de la delegació, Mn. Josep A. Jové, i vint preveres diocesans més. En l'homilia, davant dels catequistes diocesans, Mons. Ciuraneta els va agrair la seva col·laboració, «en nom dels infants, dels joves i dels adults, que reben de vosaltres el testimoni de la vostra fe cristiana».

El prelat va dir tot seguit que la catequesi és una acció vital i bàsica de l'Església, ja que sense ella es trencaria la transmissió del que hem rebut del Senyor, i va qualificar l'acció dels catequistes com «un art d'educació en la fe, que uneix anunci i ensenyament, proclamació d'un missatge i transmissió d'una doctrina».

Mons. Ciuraneta va afirmar que els catequistes no eren uns espontanis, sinó uns enviats en nom de Jesucrist i a l'ombra

Els catequistes van participar activament en la celebració.

Mons. Ciuraneta els va lliurar una estampa amb una relíquia del beat Francesc Castelló.

Fotos: J. M. Prada

de la seva companyia. «Us envio, en nom de Déu i de l'Església, a sembrar la bona nova de l'amor de Déu», els va dir solemnement.

Tot seguit i presidits pel ciri pasqual, es va fer el ritu de la llum, amb la presentació dels catequistes: «Ens hem fet presents en aquesta celebració per manifestar el desig de respondre a la crida del Senyor, que ens invita a col·laborar en la missió del bisbe com a agents de pastoral catequètica».

Tots, ells i elles, amb unes petites llanti-

es enceses a la mà, van manifestar davant del bisbe el seu compromís de ser «testimonis de Jesucrist amb la paraula i la vida i de fer resplendir entre els infants, els adolescents, els joves i els adults la llum de l'Evangeli i de la doctrina de l'Església».

Finalitzada la celebració i mentre es va cantar *L'Esperit del Senyor vindrà a vosaltres...*, els catequistes van rebre, d'un en un i de mans del bisbe Ciuraneta, un petit record de la jornada, consistent en una bella estampa amb una relíquia del beat Francesc Castelló, com a exemple

feient d'un jove lleidatà que va ser un extraordinari «testimoni de Jesucrist amb la paraula i la vida».

La delegada de Catequesi de la diòcesi de Lleida, la mestra Roser Garcia, ha manifestat la seva satisfacció per aquesta primera celebració de l'enviament, en la qual una bona representació dels catequistes de la diòcesi es van aplegar per donar junts gràcies al Senyor per haver-los elegit per exercir la missió eclesial d'agents de pastoral catequètica.

Jordi Curcó

Mons. Ciuraneta rep la directora general d'Afers Religiosos

LLEIDA.— La directora general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya, Montserrat Coll, va entrevistar-se el 15 de novembre passat amb el bisbe de la diòcesi de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, que la va rebre al Palau Episcopal. Mons. Ciuraneta i Montserrat Coll, en una llarga i cordial conversa, van abordar diversos temes d'actualitat que afecten l'Església i les seves relacions amb l'administració catalana i la presència de l'Església en la societat.

Un dels aspectes que va tenir una especial atenció va ser el de l'assistència espiritual als malalts catòlics als

La trobada amb el bisbe Ciuraneta va ser llarga i molt cordial.

centres sanitaris de Catalunya, ja que Mons. Ciuraneta és el bisbe responsable de la Pastoral Sanitària en la Conferència Episcopal Tarraconense.

La directora general va manifestar la seva satisfacció per l'encontre amb el bisbe de Lleida, i va assegurar que aques-

tes trobades amb tots els bisbes de Catalunya han tingut com a objectiu poder iniciar un diàleg entre l'Església i el govern de Catalunya, «que volem que sigui continu, fluid i cordial», va dir Montserrat Coll.

Així mateix, la directora general, des de la seva militància cristiana, va valorar molt positivament que siguin els laics els qui a la diòcesi de Lleida tinguin la responsabilitat de dirigir la major part dels organismes diocesans, i exerceixin a la pràctica la corresponsabilitat en l'Església.

Amb aquesta visita al bisbe de Lleida, la directora general d'Afers Religiosos de la Generalitat dona per tancada la ronda de trobades que ha realitzat amb tots els bisbes de les diòcesis catalanes. (J.C.) Foto: J. M. Prada

Vint nois participen en una Trobada d'Escolans

LLEIDA.— El dissabte dia 30 d'octubre el Seminari de Lleida va acollir la primera trobada d'escolans d'aquest nou curs. Van assistir-hi vint nois de diferents parròquies en la que va esdevenir una jornada plena de jocs, però sobretot de formació. El tema central de les trobades serà enguany l'Eucaristia, font de la vida cristiana: el Sant Pare aquest any l'ha dedicat a aquest tema en què celebrem el memorial del Senyor.

Mn. Vicenç Alfonso va dirigir la trobada com a responsable del Seminari en Família, i van col·laborar amb ell dos seminaristes: Albert i Mario. Els escolans van rebre la visita del senyor bisbe, que va compartir amb ells una bona estona. Aquestes trobades d'escolans de la diòcesi de Lleida són el fruit de l'anomenat Seminari en Família, dirigit per Mn. Vicenç Alfonso i que va començar a caminar fa dos anys. Es tracta, però, d'una acció vocacional a llarg termini, però alhora un signe d'esperança. (J.C.)

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Recés per a joves a Vilafranca

VILAFRANCA DEL PENEDES.— El diumenge 14 de novembre va tenir lloc un recés per a joves al monestir de la Mare de Déu del Carme de Vilafranca. Hi van participar una vintena de nois i noies, a partir de 19 anys, que estan compromesos amb alguna tasca o servei a la parròquia: catequistes de Confirmació, iniciadors, consiliaris, militants de la JARC... El tema central del recés es va proposar a partir de la figura del recentment beatificat doctor Pere Tarrés. Hi va haver reflexió personal i celebració de l'Eucaris-

tia. També es va compartir la pregària de l'hora menor amb la comunitat monàstica, i a la sobretaula van tenir una conversa cordial amb la mare priora, que va animar els joves a viure la fe i també va presentar un tríptic explicatiu on ofereixen el monestir com a espai de pregària, de recés i de reflexió per a tots els joves que ho desitgin. El proper acte general obert a tots els joves serà la pregària jove d'Advent, d'abast comarcal, que tindrà lloc el divendres dia 10 de desembre a les deu de la nit al mateix monestir de la Mare de Déu del Carme de Vilafranca. (C.C.)

Solsona

Mons. Traserra diposita una relíquia de sant Conrad al nou altar de pedra.

Inaugurada la capella del Santíssim del Miracle

■ La remodelació va ser beneïda pel bisbe de Solsona i per l'abat de Montserrat

EL MIRACLE.— El bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserra, i l'abat de Montserrat, el P. Josep Maria Soler, van beneir l'11 de novembre passat, festivitat de Sant Martí, la remodelació de la capella del Santíssim del Miracle, que acull un valuós retaule del segle XVI.

A l'acte de consagració de l'altar i de la capella es van aplegar nombrosos veïns i amics del santuari, que van omplir el petit recinte. L'esmentada capella es trobava en una situació provisional, malgrat que era un dels espais més habituals de culte per a la comunitat monàstica. La reforma ha implicat resoldre els problemes d'humitat, amb la instal·lació d'arrambadors de fusta a les parets i a terra. També s'ha pintat i il·luminat la capella i s'han col·locat bancs nous així com l'element més important: un altar nou de pedra, que va ser consagrat en la cerimònia, i que guarda una relíquia de sant Conrad.

La capella compta amb un petit orgue de fusta, que va ser construït fa uns anys a Montserrat pel mateix pare superior del Miracle, el P. Sanromà. També el sagrari és obra del pare Xavier, monjo del Miracle aficionat als treballs artístics.

El retaule renaixentista

Aquest retaule marià segurament ja pertanyia a la primera església del Miracle, perquè ja consta en un inventari de la primera meitat del segle XVI, abans que es construís la segona església. Segons estudis recents es pot atribuir als pintors portuguesos Pere Núñez i Enric Fernández, els quals a la primera meitat del segle XVI tenien taller a Barcelona. Consta de deu quadres pintats, més les orelleres superiors que inclouen, a banda i banda, l'Anunciació.

Actualment està remodelat i conté dos

El P. Josep M. Soler visita la remodelada capella del Santíssim.

quadres postissos: el central, amb el tema de la Verònica, i el superior, amb el tema de la coronació de la Mare de Déu, còpia d'un de Velázquez. Els quadres que hi ha, excepte el de la crucifixió, que presidia el conjunt al lloc on hi ha ara el de la coronació de Maria, i el del davallament de la creu, que està al centre dels tres de la predel·la, corresponen a la tradició dels goigs de la Mare de Déu: anunciació, naixement de Jesús, adoració dels reis, resurrecció, ascensió, pentecosta i dormició de la Mare de Déu. Als costats, en unes polseres lleugerament doblegades cap a l'interior, hi ha els sants patrons amb aquest ordre de baix a dalt: sant Pere i sant Pau (caps de l'Església), sant Sebastià i sant Roc (advocats contra la pesta, de devoció molt arrelada a la parròquia de Riner) i sant Tomàs apòstol i sant Lluc (presumiblement els patrons dels qui van encarregar el retaule).

Ramon Estany

GIRONA

Nou asil de les Germanetes dels Pobres

GIRONA.— El nou asil que dirigeix la congregació religiosa de les Germanetes dels Pobres es va inaugurar el 9 d'octubre passat a Girona. A l'acte van assistir-hi Mons. Carles Soler, bisbe de Girona; Mons. Jaume Camprodon, bisbe emèrit; altres càrrecs de la Cúria i sacerdots així com autoritats civils. Hi havia Anna Pàgans, alcaldessa de Girona; Xavier Soy, vicepresident de la Diputació; Pilar Heras, delegada de Benestar Social, i Irene Rigau, diputada de CiU i exconsellera de la Generalitat.

Prop de cent persones van assistir a l'acte d'inauguració oficial del nou geriàtric, situat a la carretera de Barcelona, núm. 49, de la ciutat de Girona. A la tarda es va celebrar l'Eucaristia, presidida pel bisbe Soler, en la qual es va consagrar l'altar de la capella. A continuació es van beneir i inaugurar les noves instal·lacions.

En els discursos de la inauguració destaquen les paraules de la mare provincial de l'orde, que va apel·lar a la necessitat de noves vocacions que garanteixin la continuïtat de la congregació així com de la funció social que fan. Actualment hi ha 8 membres de l'orde i prop de 30 voluntaris que de manera desinteressada fan diferents feines. És necessari, per tant, contractar els serveis de personal, cosa que augmenta els costos. També va recalcar que la residència té com a objectiu atendre persones pobres i que tot i la modernitat de les instal·lacions es manté l'esperit de fidelitat en l'atenció dels pobres i necessitats.

Josep Padrós, secretari personal del

bisbe emèrit de Girona, va recordar que va ser durant el pontificat del bisbe Camprodon quan es va desenvolupar el projecte. També va parlar de la presència de l'orde en terres gironines, de la seva història i de les seves dificultats, i va defensar la forma escollida per la congregació per finançar l'acció social que duen a terme, sense demanar ajudes públiques. Padrós va assenyalar que el cost de 6 milions d'euros ha anat a càrrec de la congregació religiosa i dels benefactors, que han fet possible la construcció d'aquestes instal·lacions.

Finalment, Pilar Heras, directora dels Serveis de Benestar Social i Família a Girona, va animar a establir ponts de diàleg entre les institucions civils i la congregació religiosa per col·laborar en la gestió de la residència d'ancians, per tal de garantir l'obra social que porta a terme.

El nou edifici té quatre plantes que ocupen uns 10.000 metres, amb una capacitat per a 75 persones. Hi ha cinquanta habitacions i dotze apartaments destinats a persones amb menys dependència o matrimonis. Actualment hi ha 50 residents i una llarga llista d'espera que permetria omplir un altre centre similar del que es va inaugurar. Els residents disposen d'unes instal·lacions àmplies, còmodes, sense luxes que els permeten desenvolupar la seva vida en un entorn càlid i familiar. També hi ha una magnífica església, de la qual destaquen les dotze vidrieres, sala de manualitats, biblioteca, perruqueria, terrassa, sales polivalents i atenció mèdica de tota mena. (M.G.)

El bisbe predica sobre el paper de l'Església en la societat

GIRONA.— El bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, va predicar sobre el paper de l'Església dins de la societat en la missa pontifical amb motiu de la festivitat de sant Narcís, patró de la ciutat de Girona. Mons. André Marceau, bisbe de Perpinyà-Elna, va concelebrar l'Eucaristia.

El bisbe Carles Soler va pronunciar una homilia adreçada a les autoritats civils, als representants polítics i a tots els fidels que assistien a la santa missa. El bisbe va començar recordant la vida de sant Narcís, bisbe i màrtir, que segons la tradició va ser un dels primers testimonis de la fe apostòlica que va morir per defensar el missatge de Crist en l'època de l'emperador Dioclecià. El martiri de sant Narcís és el testimoni suprem de veritat, amor i fidelitat ofert a Jesús, reconegut com el nostre Mestre, Senyor i Salvador. Mons. Carles Soler va continuar fins a arribar a l'eix de l'homilia: el paper de l'Església dins de la societat.

Analitzant les paraules de Jesús als seus deixebles, «Vosaltres sou la sal de la terra; vosaltres sou la llum del món», va animar a reflexionar sobre el fet que l'Església entesa com a comunitat de creients ha de prendre consciència de la importància de ser deixebles de Crist, que no es pot desentendre de les realitats del món on viu, que cal actuar com a cristians en el món, a casa nostra, en la societat concreta

en què ens trobem, compromesos a viure les benaurances a la llum de l'Evangelí. El bisbe de Girona va continuar parlant del significat de ser «sal» i «llum» en la societat, un significat unit a promoure la dignitat humana, a no pretendre el domini del món, a no imposar el seu criteri. L'Església, amb actitud servidora, convida i proposa, i no pot callar davant de la societat, ha de ser testimoni de veritat i de justícia, i ha d'alertar de les situacions d'egoisme, de violència, d'explotació del feble i del pobre, la seducció d'ideologies que desorienten la bona fe de les multituds i que estan al servei dels interessos d'uns pocs. L'Església no pot callar, ha de ser testimoni del que ha rebut de la tradició viva transmesa pels apòstols i pels màrtirs de tots els temps.

D'aquesta manera, els fidels de cada època de la història tenen dret a rebre aquest missatge i els pastors tenen el deure sagrat de fer-ho saber i la societat sencera, incloent els no creients, tenen dret a conèixer el pensament de l'Església. En una societat democràtica no es pot negar el dret i el respecte a la llibertat d'exercir-lo.

Per acabar, Mons. Carles Soler va tenir unes paraules per sant Narcís, que no va dubtar a ser servidor de tothom, a ser ferm i fort en les seves conviccions invocant la seva ajuda per ser-ho també nosaltres. (M.G.)

Menorca

Portada del llibre de Mn. Guillermo Pons.

Mn. Guillermo Pons publica una meditació del Rosari

CIUTADELLA.— El prevere Guillermo Pons acaba de publicar la seva darrera obra, *El Rosario: contemplación con María del misterio de Cristo*. El llibre, editat per la col·lecció Emaús de l'editorial Edicep, és una meditació dels vint misteris de l'oració mariana. El sacerdot menorquí, historiador prolífic, encapçala l'obra amb un magnífic repàs històric del rés del Sant Rosari. Guillermo Pons explica que Joan Pau II, amb la carta apostòlica *Rosarium Virginis Mariae*, ha remarcat «l'itinerari espiritual en què la Verge Maria es manifesta com a mare, mestra i guia».

Guillermo Pons és natural de la població de Sant Lluís i actualment és rector de Sant Climent. Ha escrit nombrosos llibres sobre Història de l'Església, Mariologia, Patristica i Història de Menorca. És doctor en Història de l'Església per la Pontificia Gregoriana de Roma i ha estat professor dels seminaris de Menorca i d'Abancay, Perú. (G.F.M.)

VIC

Comiat de les religioses de la Residència P. Vilaseca d'Igualada

IGUALADA.— La comunitat de Missioneres Filles del Cor de Maria, que des de fa disset anys col·laborava en la residència d'avis P. Josep Maria Vilaseca d'Igualada, en tasques sanitàries i socials, ha hagut de deixar de prestar aquest servei a Igualada per manca de vocacions. La notícia ha entristit especialment els residents i les persones vinculades amb l'esmentat establiment, donada la bona feina feta i els vincles d'amistat i de simpatia que ja havien arrelat després d'aquests anys de convivència. La darrera comunitat estava formada per les religioses Rosa Rosich, (superiora), Lurdes Gonzalvo, Nieves Lechón, Concepció Huguet i Anna Maria Perales.

La direcció de la residència els va dedicar una jornada de comiat i es va celebrar una Eucaristia, presidida per Mn. Josep Grau, amb cants del Cor Parroquial de Santa Maria, dirigit per Coni Torrens. En acabar, es pronunciaren diversos parlaments elogiant la feina feta. Cal remarcar, entre d'altres, les intervencions de la directora, Maria Àngels Riba, i del representant de l'alcalde d'Igualada, el tinent d'alcalde Jordi Riba. Després, als jardins de l'esmentada residència, es va servir un aperitiu. (Lleonard del Rio)

Les Concepcionistes de Maó funden un monestir a Hondures

La comunitat de San Pedro Sula facilitarà el relleu generacional

MAÓ.— La comunitat monàstica de les Concepcionistes de Maó va iniciar a finals d'octubre una nova fundació a Hondures, concretament a la diòcesi de San Pedro Sula. La història té tots els trets propis de la vocació cristiana. L'orde monàstica de les Concepcionistes va fundar fa tres

anys un monestir a El Salvador. Posteriorment, va arribar la petició del bisbe espanyol de San Pedro Sula, el claretia Àngel Garacha Pérez, de Burgos, curiosament en la mateixa diòcesi on treballa el missioner seglar menorquí Òscar González, d'OCASHA.

Després de l'estudi de petició per part de la federació valencianoblear de les Concepcionistes, de la qual sor Dolores Arribillaga és presidenta, a més d'abadessa del monestir de Maó, la comunitat monàstica menorquina va decidir, a pesar de la manca de vocacions actuals, acudir a San Pedro Sula, a promoure la presència contemplativa en aquesta diòcesi d'Hondures.

A finals d'octubre sor Dolores Arribillaga i sor Cecília Ullauri, natural d'Equador, es desplaçaren fins a San Pedro Sula. L'abadessa de Maó ha destacat que aquesta iniciativa és la «resposta a la crida dels germans en la fe d'Hondures, i que ha estat possible gràcies a Déu, perquè ell és qui ha difuminat les dificultats». El monestir de les Concepcionistes de Menorca tindrà ara dues baixes, però «continuaran oferint tota la seva dimensió espiritual amb tota normalitat, tot i la manca de vocacions que vivim».

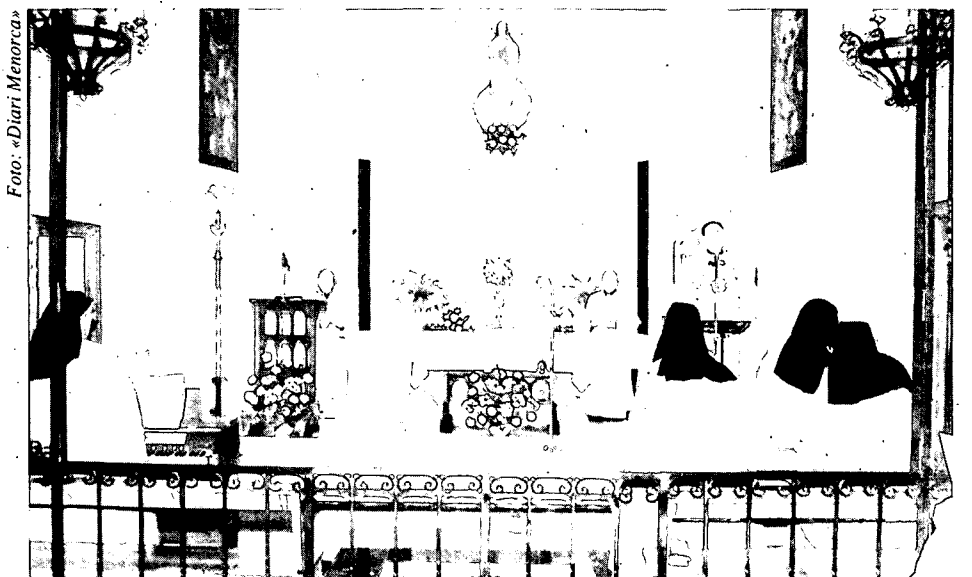
El monestir de San Pedro Sula es convertirà en filial del convent de Maó. Sor Dolores Arribillaga destaca que, en els pròxims anys, les futures novícies sud-americanes es desplaçaran fins a Espanya per tal de rebre la formació monàstica i espiritual. D'aquesta manera la fundació d'aquest nou monestir donarà vida i relleu generacional a la comunitat de Maó. Al monestir de Menorca hi romandran, de moment, les sis monges.

Guillem Ferrer Monjo

GIRONA

Assemblea de Càritas

BANYOLES.— El dia 11 de desembre tindrà lloc l'Assemblea diocesana de Càritas al bisbat de Girona a la casa d'espiritualitat de Banyoles. Es tracta d'una assemblea amb caràcter estatutari, presidida pel bisbe Carles, l'objectiu fonamental de la qual és debatre qüestions estratègiques per al present i el futur de Càritas al bisbat de Girona. El punt de referència és la darrera assemblea estatutària de Banyoles de l'any 2001 i, per tant, els temes proposats són de continuïtat i ja han estat objecte de debat en diverses ocasions posteriors al 2000 fins al dia d'avui. Són, en definitiva, qüestions clau per a la construcció d'una Càritas més eficaç i eficient: caminar cap a una autèntica comunió Càritas-Església; unificar la comptabilitat de totes les Càritas; dissenyar plans de voluntariat i de formació; elaborar un pla de captació de recursos econòmics; elaborar un reglament de règim intern per a les Càritas, etc. (C.C.)

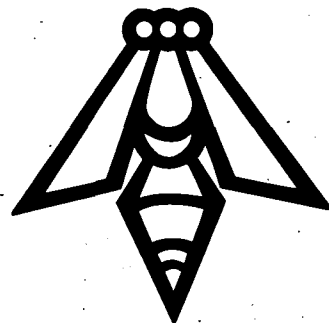

Les Concepcionistes fundaran un monestir a Hondures.

CERABELLA

zona industrial, A
ES 08181 SENTMENAT (BARCELONA)
Tel. +34.93.715.31.02 Fax +34.93.715.02.51

CERERIA ABELLA,
Sant Antoni Abat, 9
08001 BCN
t. 934 41 09 07 / fax. 934 41 70 47

CERERIA ABELLA,
Boters, 5 (Portaferrissa)
08002 BCN
t./fax. 933 18 08 41
NOC,
Comte Borrell, 41
08015 BCN
t. 934 42 93 28 / fax. 934 41 90 47

cerers
des de
1862

Testimoni

EDUARD CAIROL HA COORDINAT EL CURS «LA MORT EN LA CULTURA MODERNA: PERSPECTIVES I SÍMBOLS»

—Quin ha estat l'objectiu d'aquest curs?

—Recuperar les expressions, els rituals i la iconografia que la mort ha generat en la història de l'art i de la cultura, i fer-ho partint de la dada que contemporàniament la mort ha viscut un procés progressiu d'ocultació, d'arraconament, d'ignorància i, per tant, d'absència i d'orfanat total de símbols i d'imatges. T'adones d'aquesta constatació flagrant quan revises els gèneres artístics de totes les cultures anteriors a la modernitat i descobreixes que la mort hi fa no únicament el paper de tema principal sinó que fins i tot està lligada a les primeres manifestacions artístiques: des de les pintures rupestres o els atuellis per a la inhumació, fins a les representacions pictòriques que es fan per preservar per a la memòria la imatge, el rostre i l'efígie de la persona que ens ha deixat. Aleshores descobreixes que hi ha un vincle inseparable entre els dife-

La mort de la seva primera filla, quan només tenia tres mesos de vida, va desencadenar el desvetllament d'una nova consciència en Eduard Cairol, doctor en Filosofia i especialista en art i literatura dels segles XVIII i XIX. Aquest jove professor de la Universitat Pompeu Fabra i d'EINA-Escola de Disseny i Art es va trobar fit a fit amb la «germana mort», que deia sant Francesc d'Assís, i es va adonar de fins a quin punt la cultura moderna ha estat capaç de maquillar, d'edulcorar i fins i tot d'amagar la realitat de la mort. I això, paradoxalment, ara que més que mai els mitjans de comunicació escupen cada dia la sang de tants com moren davant dels ulls dels telespectadors. En bona part tota aquesta recerca vital ha desembocat en un curs que Eduard Cairol va coordinar sobre *La mort en la cultura moderna: perspectives i símbols* i que van organitzar conjuntament l'Institut d'Educació Continuada de la Pompeu Fabra i la Fundació Joan Maragall.

desapareixien, als municipis rurals s'han mantingut des de costums fins a rituals gairebé anteriors al cristianisme.

—L'abandonament de la vivència religiosa també hi té relació?

—Tinc la sensació que neguem la mort

a nosaltres, en canvi, és un capítol final, és un tancar un llibre, és una cosa inexplicable i una gran desfeta que ens aparta d'aquest immens supermercat que és la vida moderna.

—El món egipci és una gran expressió de la cultura de la mort?

—Quan t'acostes al món egipci t'adones que és una cultura que viu completament projectada a la mort; però a una mort que és el pas a una altra vida. Per tant, no és una cultura obsessionada per la mort sinó que és una cultura

obsessionada per la continuïtat de la vida.

—Podem dir que és el poble que més es va preocupar de preparar el pas a l'altra vida?

—A un nivell visible i plàstic, sí que és així, però convindria anar més enllà de l'aparença i de l'espectacularitat per veure

sense vida... La imatge plàstica a tot arreu apareix vinculada d'arrel amb el fet de la mort i precisament hi neix com a antídoto. La imatge és una necessitat imperiosa en el domini de les criatures que tenen consciència de la seva fugacitat. La imatge, com a preservació i com a perennitat, és una necessitat per a nosaltres.

—La «moda» de la incineració ens parla de la nostra relació amb la mort?

—Indubtablement. Si bé hi ha pobles, com l'hindú, que practiquen la incineració, cal saber discernir l'ús que cada cultura fa d'un determinat estratagema. Per a nosaltres, és indubtable que la incineració no està revestida de cap recuperació del sentiment religiós, sinó que és un expedient que ha encaixat perfectament amb aquesta voluntat de desfer-nos dels morts tan aviat i tan higiènicament com sigui possible, i de simplificar al màxim els processos de gestió de la mort. Tant és així que les empreses incineradores insisteixen molt a oferir als seus clients unes fornícules que continguin les urnes amb les cendres, per tal que els familiars puguin anar-hi a fer una versió contemporània del tradicional culte als morts, però les estadístiques ens diuen que la majoria de les famílies ho descarten. D'aquí la contaminació mediambiental que provoquen tant les cendres escampades al vent com les urnes que les contenen.

—I què ens pot dir sobre la ubicació dels cementiris, cada cop més allunyats del nucli urbà?

—Les primeres temptatives de situar els cementiris a fora dels nuclis urbans tenen lloc aproximadament a mitjan segle XVIII

coincidint no únicament amb el procés de secularització de la revolució francesa sinó també amb una de les primeres etapes fortes de penetració de la ciència en la vida moderna. Aquestes temptatives s'emparaven en dictàmens científics que deien que les emanacions subterrànies i aèries que produïen els cadàvers en descomposició eren molt nocives per a la població viva. És tracta d'un argument científic però que també denota per primera vegada una por de la proximitat dels morts i una resistència a afrontar i a encarar el fet de la mort, quan tradicionalment, des del començament de l'edat mitjana, els cementiris estaven adossats a les esglésies i els cadàvers s'enterraven al terra i a les parets dels temples. Per primera vegada, doncs, se sent repugnància per la cohabitació dels vius i dels morts, per la proximitat entre la vida i la mort.

—Aquest terror enllaça amb la festa de Halloween, que juga amb la por dels morts i dels monstres?

—Sí, en el sentit que avui dia la mort està present però en forma d'espectacle, i això redunda un cop més en la tesi que, en el fons, no tenim el convenciment que la mort ens arribarà a nosaltres. És un fet que succeeix —surt en una pantalla de cel·luloide, en una pel·lícula, en un programa, en una festa— però que no es correspon amb el teixit de la nostra vida diària. La successió incessant de cadàvers esventrats que veiem als telenotícies o als diaris no aconseguix fer-nos més propera la idea de la nostra mort.

Carme Munté

«Vivim com si la mort no ens hagués d'arribar mai»

rents gèneres artístics i la mort, i que, en contrast amb això, la cultura contemporània ha anat perdent tota aquesta simbologia, iconografia i ritualització de la mort ocultant-la cada vegada més, amb el consegüent empobriment cultural.

—Podem dir, doncs, que en altres cultures la mort es vivia com una cosa més natural?

—Sí, no hi ha dubte. De fet, el vincle entre la mort i la vida és un vincle d'arrel i gairebé de definició. La mort ha format part de la vida de la gent fins pràcticament ben entrada la modernitat, quan la iconografia comença a presentar la mort com un fet que té l'atractiu dels esdeveniments excepcionals (parlo de l'anomenat «erotisme macabre», amb punts gairebé de necrofilia, o del tema de la «bella mort», que fa difícil de saber si la noia del quadre dorm o és morta). A mesura, doncs, que ens introduïm en la modernitat, la mort esdevé quelcom excepcional, extraordinari, que no forma part de les coses naturalment assumides, i això fins al moment actual, en què que els sociòlegs i els historiadors afirmen que nosaltres vivim com si la mort no ens hagués d'arribar mai. En el fons cadascú de nosaltres, a diferència de l'home d'altres èpoques, que ha assumit que té una data de caducitat, vivim com si la mort fos un fet excepcional, extraordinari, degut a accidents i incidències imprevistes, i que a nosaltres no ens arriba.

—És paradigmàtic al món urbà l'abandonament de la cultura de la mort?

—Els sociòlegs lliguen el tabú de la mort amb molts factors de tipus cultural i sociològic, i entre ells amb el tipus de vida que portem a les ciutats. Un dels factors a destacar, en aquest sentit, és la dissolució del nucli familiar en què convivia diferents generacions. Els avis vivien a casa i morien en presència dels fills i dels nés, a diferència d'ara en què moltes vegades les residències acullen els seus darrers dies de vida i la mort queda convertida en una simple trucada telefònica. En canvi, mentre a les ciutats

a partir del moment en què neguem la supervivència post mortem. En els primers compassos de la plena modernitat, cap a mitjan segle XVIII, els intents de negar la mort i de disfressar-la corren paral·lels amb la crítica corrosiva que la intel·lectualitat il·lustrada ha fet de la religió i amb l'afebliment de la possibilitat d'afirmar una vida post mortem. De fet, l'única cultura que nega la idea de la mort com un pas a una altra vida és la cultura occidental moderna, alhora que és l'única que, en la mesura que ha anat denegant aquestes expectatives post mortem, s'ha dedicat també a ocultar la mort i, fins i tot, a sentir-hi terror. Veig clarament aquest triangle que es dibuixa entre negació d'existència post mortem, terror molt més freudianament reprimat però a la vegada que actua com a pànic irracional de la mort, i, com a tercer vèrtex, aquest procés de maquillatge, d'ocultació i d'encobriment de la mort. És un triangle que estaria relacionat, d'una banda, amb la pèrdua de crèdit de les religions, que permeten integrar la mort en un procés més ampli, i, de l'altra, amb l'avenç progressiu de la cosmovisió científica.

—Quines cultures viuen amb més naturalitat la mort?

—Són totes aquelles cultures que podríem definir com a no modernes, perquè en un context no modern, per dir-ho lacònicament, l'invisible és més important que el visible, a diferència del context modern, on el visible guanya la partida a l'invisible. Així ho veiem a Occident a partir del segle XV, quan els pintors van començar a representar les marededús en interiors de cases burgeses, italianes o flamenques, de l'època. D'aleshores ençà es dona més importància a allò visible i palpable, i s'inverteix una jerarquia que havia estat vàlida des que el món era món i fins a finals de l'edat mitjana. En aquest sentit, les cultures no modernes i que es resisteixen a assumir les premisses de la modernitat són cultures en què la mort és una etapa que pot ser integrada millor a l'interior d'una cosmovisió; per

Eduard Cairol, al seu despatx de la Universitat Pompeu Fabra.

com aquesta centralitat del fet de la mort ha estat present en totes les cultures. La llegenda afirma que la primera pintura va néixer de la voluntat d'immortalitzar el rostre d'un noi que se'n va d'on vivia amb la seva estimada. Per extensió, podem dir que la pintura i la imatgeria neixen de la voluntat de fixar i de donar perennitat a allò que és fugaç. A partir d'aquí vindran els buidatges de màscares mortuòries, els quadres dels emperadors i dels governants morts presidint les cerimònies, les fotografies d'homes, de dones i de famílies senceres

Amor i dedicació a les plantes

■ El Jardí Botànic de Barcelona compleix cinc anys

Amb motiu dels Jocs Olímpics del 1992 es va projectar crear un nou jardí botànic a Barcelona, però finalment la manca de pressupost no ho va fer possible. Un grup d'amants de la vegetació no es va

rendir en aquell moment i per aconseguir que el projecte esdevingués realitat, van decidir fundar l'Associació d'Amics del Jardí Botànic. L'octubre passat el jardí va celebrar un lustre d'existència.

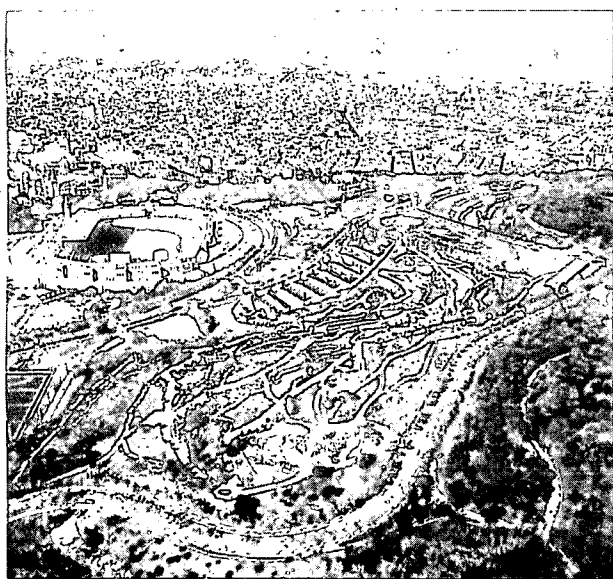
Tots els mediterranis del món. Això és el que podem trobar si fem una visita al Jardí Botànic de Barcelona. Ocupa una extensió de 14 hectàrees a la muntanya de Montjuïc, entre l'Estadi Olímpic i el Castell. Es va construir sobre un antic abocador de residus sòlids, seguint criteris de sostenibilitat i de respecte pel medi ambient. Mostra una àmplia representació de la vegetació mediterrània d'arreu del món. El clima mediterrani es caracteritza per un període d'estiu calorós i sec, hiverns suaus amb gelades ocasionals, i pluges concentrades durant la primavera i la tardor. Aquest tipus climàtic ha evolucionat de forma independent en cinc regions del món molt allunyades entre elles: la conca mediterrània, Califòrnia, Xile, Sud-àfrica i Austràlia. En cadascuna d'aquestes regions, les plantes han hagut de superar els mateixos problemes d'adaptació. És per això que espècies vegetals de famílies diferents tenen formes semblants, i que els paisatges resultants són similars a les cinc regions.

La distribució de les plantes al jardí s'ha fet d'acord amb la seva procedència geogràfica, i les espècies s'agrupen representant paisatges naturals que s'anomenen fotoepisodis o en paraules del tresorer de l'Associació d'Amics del Jardí Botànic, Carlos Azofra: «Les plantes s'agrupen de la mateixa manera com s'agrupen a la natura, tal com les podríem trobar al seu hàbitat. Podríem anar al sud d'Austràlia, fer una foto i seria la mateixa que podríem fer aquí. La visita pel jardí és una visita pel món.»

Aquest jardí neix amb la filosofia pròpia dels jardins botànics de final del

Diversos voluntaris festejant la inauguració de la plaça i de la placa en homenatge a la seva aportació al Jardí Botànic.

Vista aèria del Jardí Botànic de Barcelona al parc de Montjuïc.

segle xx: la conservació d'espècies. Històricament es prioritzaven altres inquietuds: medicinals, aclimatació de plantes exòtiques o simple exposició de plantes diverses. Ara, la finalitat ha de ser dife-

rent: s'ha de conservar, s'ha de fer investigació i cal conscienciar la societat del valor essencial de la natura.

L'Associació d'Amics del Jardí Botànic té un paper destacat dins de la història del jardí com a dinamitzador social i com a suport cívic. «L'associació es va crear per donar viabilitat al projecte existent, de fet, porta sis anys d'avantatge al jardí», confessa Carlos Azofra, el qual va viure molt de prop la inauguració del jardí l'abril del 1999.

Prop de 100 persones voluntàries

L'associació va començar organitzant una agenda d'activitats per tal d'aconseguir que el seu projecte tingués ressonància. Paral·lelament es va fer un Pla de Voluntariat per distribuir les tasques a fer pels voluntaris, que van començar el seu treball a l'Institut Botànic Jardí Històric. Avui es manté en actiu tant el Pla de Voluntariat com el programa d'activitats.

Hi ha 85 voluntaris compromesos a

dedicar un dia la setmana (solen ser els dimecres, dissabtes o diumenges) a contribuir a la millora del jardí. Hi ha grups de viver, de jardineria, de guia, d'il·lustració, d'educació ambiental, etc. Els voluntaris són de totes les edats: «Des d'un guia que té 14 anys, fins a un jardiner que en té més de 70. Tots tenen alguna cosa en comú: el seu amor per les plantes. Entre ells hi ha gent que al seu poble té un hort, n'hi ha que tenen la casa com un verger i també hi ha persones que vénen, precisament aquí, per gaudir de les plantes.» El Jardí Botànic va reconèixer la seva tasca en la passada celebració del cinquè aniversari amb la inauguració d'una plaça que s'anomena plaça dels Voluntaris.

Entre les activitats de l'associació que es feien i que es fan, destaquen conferències de divulgació científica, exposicions i excursions per gaudir *in situ* de la natura. A més, l'associació ofereix al visitant els dissabtes i els diumenges itineraris interpretatius en els quals un guia presenta les peculiaritats del jardí. «És una manera d'introduir el visitant en el jardí i que després gaudeixi de la visita al seu ritme», explica Carlos Azofra.

A més de satisfer el seu amor per les plantes mitjançant el seu treball al jardí, els membres de l'associació tenen com a objectiu vetllar per la conservació de la riquesa del patrimoni natural i, en concret, per la realitat vegetal de dins i fora del nostre país, i sensibilitzar el ciutadà en unes actituds d'apreci i de respecte envers les plantes.

Consuelo Chaves Mejuto

**ASSOCIACIÓ
D'AMICS DEL
JARDÍ BOTÀNIC DE
BARCELONA**
C/DR. FONT I QUER, 2
PARC DE MONTJUÏC
08038 BARCELONA
TEL. 934 264 935
amicsjbb@telefonica.net

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

0126 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

10 anys fent ràdio...
...10 anys fent Església

□ Barcelona 106.6
□ Tarragona 100.6
□ Catalunya Central 93.7

□ Girona 103.4
□ Tortosa 90.1
□ Garraf 96.8
□ Vic 91.3

□ Lleida 91.5
□ Cerdanya 104.4
□ Seu d'Urgell 105.0
□ Andorra 107.5

societat

E-Cristians demana als catòlics un esforç per actuar plegats en la vida pública

■ Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, va participar en la primera jornada del congrés

BARCELONA.— Unes cinc-centes persones van participar, entre el divendres 19 i el dissabte 20 de novembre, en el I Congrés d'E-Cristians de Catalunya, que es va celebrar al Col·legi Mare de Déu de Loreto-Abat Oliba, a Barcelona. El Congrés, concebut com un espai de testimoni i de reflexió, va animar els assistents a donar suport o a rebutjar els partits polítics segons els seus compromisos sobre la vida, la família, la justícia social i econòmica o el fet religiós, entre d'altres temes.

Després d'una primera jornada en la qual el president de l'entitat, Josep Miró i Ardèvol, va presentar les bases temàtiques sota el títol *El límit ha estat superat; ha arribat l'hora d'actuar*, els congressistes van decidir promoure una intervenció més gran en la vida política tant de la mateixa organització, que es defineix com «d'encontre», com dels catòlics en general. Per això, es proposa l'organització i la mobilització del vot catòlic donant suport o rebutjant electoralment els participants segons les seves posicions davant de temes considerats bàsics, com la defensa de la vida i de la família, l'educació, la justícia social o el fet religiós.

La trobada insta a l'acció fonamentada en la constatació que, en els darrers temps, han augmentat les agressions contra tot el que significa ser cristià. En les conclusions, l'entitat destaca que «podem modificar la situació i posar fi a aquesta mentalitat que dona per perdudes les batalles abans d'entaular-les». També assegura que es poden «canviar les coses si mobilitzem i concentrem recursos materials i humans en els objectius oportuns, en el moment adient».

Entre d'altres personalitats, hi van intervenir l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, que va obrir el

congrés amb unes paraules de reflexió i de mirada al futur; Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, el qual va justificar en el seu discurs l'existència d'E-Cristians, i Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, que va fonamentar el seu missatge en la importància de «portar Crist dins de cadascú per fer-lo present en la societat».

Els tres pastors van coincidir a l'hora d'animar els socis i simpatitzants d'E-Cristians a actuar en la vida pública amb respecte i sense imposar, però al mateix temps sense complexos. També hi va participar el prestigiós teòleg Josep M. Rovira Belloso, que va relacionar l'acció en el món amb tota la història de la Salvació que, per als cristians, culmina amb Jesucrist i el seu missatge d'amor i d'esperança. Rovira Belloso va esmentar diverses vegades sant Pau, amb les seves paraules adreçades a diferents pobles, i va presentar com a actuals diversos fragments de l'Evangeli.

Recuperar el sentit religiós

Però el contingut específic del I Congrés d'E-Cristians Catalunya va sorgir tant de l'esmentada intervenció de Miró i Ar-

Mons. Lluís Martínez Sistach va ser l'encarregat d'obrir el congrés.

dèvol el primer dia com del debat que va tenir lloc el dissabte. Lluitar contra «la societat de la desvinculació», definida per Miró com «aquella en què el desig va per davant de la col·lectivitat», és per a l'associació «l'única via per posar fi al desordre i la injustícia social». Per això cal, segons els participants a la trobada, recuperar un sentit religiós «que és clarament positiu per a la societat, com ja recorda, per exemple, la Constitució Espanyola».

A més de promoure la llibertat, la responsabilitat i la fraternitat, E-Cristians considera necessari afavorir el compromís amb la família i altres comunitats, alhora que exigeix l'aplicació del principi de subsidiarietat entès com «la promoció del trans-

vasament de recursos i de responsabilitats de les administracions públiques a la família i les seves comunitats, de les quals l'escola és la primera on s'ha d'aplicar aquest principi». En aquest context, el congrés proposa reforçar precisament el matrimoni, la família, la maternitat i la paternitat, com a funcions socials bàsiques i insubstituïbles, i demana derogar les lleis que malmeten tots aquests valors.

D'altra banda, entre d'altres propostes, el Congrés d'E-Cristians es va plantejar promoure un sistema electoral

basat en l'elecció directa dels representants dels ciutadans, en lloc de les actuals llistes tancades, transparència en el finançament dels partits polítics i mitjans de comunicació públics, donar prioritat a l'eradicació de la pobresa interior i impulsar la solidaritat efectiva amb els països subdesenvolupats.

E-Cristians va néixer a Catalunya l'any 2001 i d'aleshores ençà s'ha estès ràpidament per la resta d'Espanya. Té també una presència europea a través de la Convenció de Cristians per Europa, de la qual és membre fundador i amb la qual comparteix president en la persona de Josep Miró i Ardèvol.

Ignasi Miranda

Antoni Castells, convidat al programa «Amb llum pròpia»

BARCELONA.— El conseller d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya, Antoni Castells, va ser recentment el convidat del programa *Amb llum pròpia*, de Ràdio Estel, dirigit i presentat per Joan Armengol. Al llarg de l'espai van participar-hi Núria Bosch, catedràtica i directora del Departament d'Economia Política i Hisenda Pública de la UB;

Raimon Obiols, vicepresident del Parlament Europeu, i el cantant Lluís Llach; per al qual Castells ha escrit lletres de cançons. El conseller va comentar el contingut dels pressupostos de l'Administració catalana per al 2005, alhora que, seguint la línia de l'espai, va reflectir la seva trajectòria humana i professional. (C.C.)

Antoni Castells i Joan Armengol.

La bona notícia...

Fira d'entitats solidàries

Fins ara només coneixíem fires ramaderes, d'indústries alimentàries, de maquinària agrícola i, últimament, d'electrodomèstics i del món de la informàtica. L'objectiu d'una fira de mostres és donar a conèixer els productes que s'hi exhibeixen i orientar possibles clients.

La bona notícia d'avui és que a la ciutat de Lleida —tradicional en exposicions de fruita, de ramaderia i de maquinària agrícola— l'Ajuntament i la Universitat van organitzar conjuntament una altra fira, summament original: una fira d'entitats solidàries. Dins d'una carpa de grans dimensions, 68 estands d'organitzacions no governamentals van presentar recentment idees, programes i projectes solidaris que es duen a terme aquí i al Tercer Món. A cada estand hi havia una o diverses persones (generalment joves simpàtics) que explicaven amb detall l'obra altruista de l'entitat en qüestió al visitant. Oferien també tríptics, fulletons, mapes i pancartes amb il·lustració gràfica per visualitzar i confirmar el que deien.

Conèixer aquesta xarxa d'entitats solidàries i el treball que desenvolupen són factors que conviden els qui van visitar la fira a sensibilitzar-se sobre el tema i a cooperar-hi. Sorpren veure el nombre elevat d'aquestes institucions altruistes, sense ànim de lucre, i sorpren encara més el resultat positiu del seu treball. Durant la setmana que ha durat la fira d'entitats solidàries, han funcionat també les «activitats permanents», com una exposició de materials i una mostra fotogràfica, i les «activitats complementàries», com la barra del bar, que va estar a càrrec de l'ONG Associació de Comerç Just.

Tant de bo que altres pobles i ciutats de Catalunya imitin una fira similar. Ara bé, quants mitjans d'informació han publicat la notícia?

Francesc Gamissans

La Fundació Catalana Síndrome de Down celebra el 20è aniversari

■ Rigoberta Menchú va impartir la conferència «Drets Humans al segle XXI»

Una noia amb síndrome de Down lliura un ram de flors a Rigoberta Menchú.

«Què he fet jo per tu?»

Pels vint anys de lluita en defensa dels drets humans de les persones amb síndrome de Down, la Fundació va convidar per a la commemoració una de les màximes figures internacionals en la lluita pels drets humans: Rigoberta Menchú, premi Nobel de la Pau el 1992.

Parlant d'una manera ben senzilla i clara, Rigoberta Menchú va fer un repàs a la situació internacional actual: des de les eleccions nord-americanes, la guerra a l'Iraq o els desapareguts durant la dictadura a l'Argentina, fins a la ratificació del Protocol de Kyoto. I és que segons explicava, «sentir-nos un actor social és el primer paràmetre per entendre els drets humans».

Aquesta representant de la lluita dels pobles indígenes a l'Amèrica Llatina va afirmar que el treball per la defensa dels drets fonamentals de la persona és una lluita permanent i sacrificada. També va voler posar en relleu, entre altres coses, com es decideix avui l'actuació solidària en moltes ocasions: a través de comptabilitzar el que l'altre ha fet per un mateix, quan la pregunta hauria de ser, segons la premi Nobel, «Què he fet jo per tu?». I va afegir «que la nostra meta sigui tota la humanitat».

BARCELONA.— Vint anys treballant per la defensa dels drets humans de les persones amb discapacitat, la seva independència i la igualtat d'oportunitats van ser els que es van commemorar el 5 de novembre passat en un acte celebrat al

Paranimf de la Universitat de Barcelona. A la celebració van assistir-hi, a més de Rigoberta Menchú, la consellera de Benestar i Família, Anna Simó, i el rector de la Universitat de Barcelona, Joan Tugores.

Quan el 1984 es va constituir la Fundació Catalana Síndrome de Down (FCSD), la informació amb la qual comptaven els pares i familiars de nens amb síndrome de Down era molt escassa. La Fundació va néixer com a iniciativa d'un grup de pares i professionals per aprofundir en la síndrome de Down (SD) a través de la recerca i l'experiència pràctica en els àmbits de la pedagogia, la psicologia, la medicina i l'àrea social. El caràcter pioner de la FCSD la constitueix en punt de referència consultat per entitats públiques i privades de dins i fora de l'Estat espanyol.

«A Catalunya es va fer el primer pla de salut en SD de tot el territori espanyol el 1986 i la Fundació va impulsar la creació el 1987 del primer centre de l'Estat d'atenció exclusiva a la síndrome de Down. Aquest va néixer amb dotze especialitats i avui n'ofereix divuit, que abasten assistència, docència i recerca», va comunicar Montserrat Trueta, presidenta del Patronat de la Fundació. Precisament aquesta dona, que sembla que traspua pau i tranquil·litat, va rebre el 19 d'octubre la medalla d'or del Parlament de Catalunya en un acte on va es fer un gran reconeixement a la seva trajectòria personal i també a la tasca desenvolupada per la FCSD al llarg d'aquests vint anys.

L'esperit que vol transmetre la FCSD és que les persones amb SD tenen unes capacitats inherents i que tenen el dret a rebre els recursos adequats a les seves necessitats individuals. En relació a això, Montserrat Trueta va comentar que «moltes persones tenen una feina i es volen independitzar. La Fundació els ofereix el suport del programa «Me'n vaig de casa», a través del qual se'ls ajuda a gestionar casa seva». En aquest programa d'habitatge independent, en el qual la persona amb discapacitat tria on i amb qui vol

viure, la Fundació, organitza el suport necessari per fer realitat una vida independent i l'ajuda a establir o mantenir els vincles i relacions amb el seu entorn social.

Per una integració social real

Avui són 1.700 les persones ateses a través dels diferents programes de la FCSD. I van des de l'atenció precoç

recerca biomèdica sobre la SD. En aquesta línia la Fundació convoca cada dos anys, des del 1989, el premi Ramon Trias Fargas de Recerca.

Montserrat Trueta va fer, durant la seva intervenció, un recorregut per les principals fites de la Fundació i va lliurar un petit detall d'agraïment per la seva presència a Rigoberta Menchú. Aquesta va correspondre amb un altre

La taula presidencial de l'acte va comptar amb la presència, entre altres, de Montserrat Trueta, Rigoberta Menchú i Anna Simó.

(nens de 0 a 4 anys), el seu seguiment en l'etapa escolar, la preparació per a l'accés a la vida adulta activa, la integració laboral i l'ajuda per independitzar-se. L'objectiu és treballar per a per la millora de la qualitat de vida de les persones amb SD i aconseguir per a elles una integració social real, fent extensiu aquest propòsit a tota persona amb discapacitat psíquica.

Com a centre de recursos, la FCSD proporciona informació, assessorament, formació, cursos i tot tipus d'activitats adreçades tant a les persones amb SD i les seves famílies, com als professionals que així ho desitgen, sense oblidar la

present a la Fundació al seu torn de paraula. De la seva banda, la consellera Anna Simó, va expressar la seva satisfacció per haver estat convidada i les seves paraules van reconèixer la tasca important de la Fundació: «És la societat civil qui detecta les deficiències o irregularitats en el respecte per les diferències i no l'administració. Els vostres avenços són avenços per a tots nosaltres.» La celebració de l'aniversari va finalitzar amb la magnífica interpretació musical de tres estudiants de l'Escola Superior de Música de Catalunya.

Consuelo Chaves Mejuto

Vols reconèixer la teva fertilitat?

Vols

aprendre a regular-la d'una manera natural, sense fàrmacs, ni mitjans quirúrgics ni mecànics?

Trucan's, podem ajudar-te!

PLANIFICACIÓ FAMILIAR NATURAL

Tel. 93 280 56 83 (secretaria RENAFER)
e-mail: RENAFER: fertildad@renafar.org
web RENAFER: www.renafar.org
Tel. 93 418 24 00 (Policlínica Tibidabo)

RENAFER

Curs de cuina impartit per l'Associació Cultural Llar

BARCELONA.— «Elaboració de menús nadalencs amb noves tendències» és el títol del curs que l'Associació Cultural Llar ha organitzat el proper 2 de desembre perquè les mares de família puguin aprendre a preparar receptes de Nadal creatives i amb toc d'autor. Les classes les impartirà Maite Montes, diploma Cordon Bleu (París i Barcelona) i professora del seu propi taller de cuina a Navarra.

L'Associació Cultural Llar (també coneguda com a Club Llar) és un centre educatiu d'activitats extraescolars i d'ori-

entació adreçat a noies de 10 a 17 anys i promogut per pares de família —que també tenen les seves pròpies activitats— per al temps lliure de les seves filles. Té com a finalitat completar la formació humana i espiritual que reben les joves a la família i al col·legi, amb una clara orientació cristiana.

El curs «Elaboració de menús nadalencs amb noves tendències» tindrà lloc de 10.30 a 13.30, al c/ Milanesat, 37 - 08017 Barcelona. Per a més informació: tel. 934 177 000. (C.C.)

Curset de formació per a voluntaris en el món del discapacitat

■ Organitzat per la Fràter, el seu propòsit és ajudar les persones amb discapacitat

La Fraternitat Cristiana de Persones amb Discapacitat Física (Fràter), amb la col·laboració de la Fundació Josep Maria París-José Udaeta (Fraternitat Festiva), organitzarà els dies 22 i 23 de gener del 2005 un curset de formació per a voluntaris en el món del discapacitat. Tindrà lloc a la casa d'exercicis de Sant Ignasi, a Sarrià (Barcelona). Mn. Ramon Prat impartirà una conferència sota el tema *Donar i rebre*.

L'excursió a la platja és una de les activitats estiuenques per excel·lència.

A les colònies de la Fràter s'hi respira una gran germanor.

Els objectius fonamentals del curset són tres: la necessitat d'una sensibilització i una educació de la salut que ajudi a promoure actituds sanes a la persona en la seva totalitat física, espiritual i social; l'acompanyament individualitzat que respecti la iniciativa de la persona amb discapacitat (identitat, creences...) i les pràctiques de com ajudar una persona amb cadira de rodes (pujar una vorera, baixar escales...). Per a més informació i inscripció: Isabel Paredes, tel. 938 050 813 (d'11.00 a 13.00 i de 18.00 a 20.30).

Imma Segarra Amenós, voluntària de les colònies d'estiu de la Fràter de l'arxidiòcesi de Tarragona, explica que «ara que ja han passat uns mesos, quan miro cap enrere, recordo moltes anècdotes i vivències que em deixen un molt bon regust de boca que fan que un somrisi apunti en els meus llavis quan hi penso. És un sentiment... com definir-lo?». I afegeix: «Crec que el sentiment que millor pot descriure el que van ser les colònies per a mi, i m'atreveiria a dir que per a la majoria, és l'amistat. Sí, les colònies van ser amistat, van ser compartir somnis, rialles, projectes, silencis, pregàries, jocs, dificultats... Tothom va posar-hi el seu granet de sorra per construir aquest gran tresor que és l'amistat i segur que tots, com jo, el guardem en un racó del nostre cor.»

Per la seva banda, Vicki Cruz, responsable diocesana de la Fràter de Tarragona, comenta que «les colònies celebrades del 19 al 25 de juliol al Maset de la Fràter, a Castelló, van destacar pel bon clima d'amistat i unió que hi va haver tots els

dies i pel servei, desinteressat i afectuós, per part dels voluntaris i també per part de les persones amb discapacitat». Segons Cruz, «aquest any podem dir amb goig que hem estat acompanyats pels voluntaris que ens calia per poder realitzar totes les activitats (visita a un planetari, sortides a la platja, banys diaris a la piscina, excursions...) i oferir l'ajut personal a tots aquells que ho necessitaven. Sense aquesta ajuda de voluntaris no podríem fer les colònies i sense l'ajuda econòmica de la Fundació Josep Maria París-José Udaeta, tampoc».

La dimensió espiritual

Montse Turull, responsable de les colònies de la Fràter del Vallès Oriental, afirma que l'objectiu d'aquestes colònies és «fomentar la participació de totes les persones de les colònies en un ambient relaxat, agradable, distès i de bona harmonia. Tothom participa en les activitats, ja sigui ajudant a preparar-les, o bé participant-hi activament». La dimensió espiritual també hi és present. «No hem d'oblidar —recorda Turull— les estones de pregària que fèiem cada dia; estones de recolliment en les quals podíem compartir el que portàvem dins del cor. Enguany les pregàries giraven a l'entorn del tema de l'amistat i de com l'Evangeli ens mostra el veritable valor dels amics.»

Anna Salabert, voluntària de les colònies de la Fràter, que aquest estiu va passar quinze dies a Sant Feliu de Pallerols, reflexiona sobre aquesta vivència: «He entès que la vida és dura quan no aprenem a

estimar el simple fet de respirar, de no saber valorar els petits detalls: una mirada, una paraula, un somriure, un hola, un adéu, una abraçada i tantes coses més... converses, sobretot moltes converses, a nivell més personal o no. El lema era "Dóna'm la mà, si cal" i crec que ha estat molt apropiat, perquè no calia demanar-la, atès que ja era allà, a punt per ajudar-te. Uns eixugant coberts, altres parant i desparant taula, uns altres conversant, altres senzillament amb un silenci o amb un somriure...»

Salabert també dóna a conèixer l'autèn-

tic motiu per fer-se voluntari de la Fràter. És el següent: «Tots els col·laboradors que participem en les colònies ho fem per gust, n'hi ha d'altres que preferiran anar de vacances a la platja, a la muntanya o a l'estranger. Nosaltres preferim anar a la Fràter. És la millor escola per a un alumne amb ganes d'aprendre; n'aprens molt, de tots. He descobert que el més important no és intentar buscar grans fites per assolir grans objectius, sinó senzillament viure el moment com si fos l'últim, amb intensitat i alegria. He conegut l'essència de les emocions a flor de pell.» (C.C.)

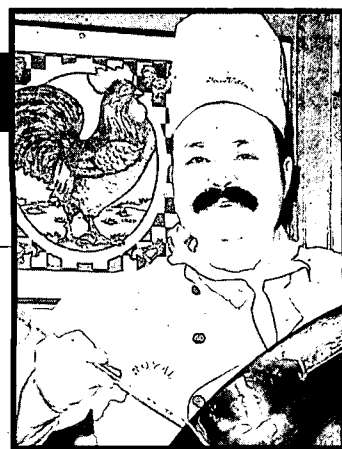
Felicitacions de Nadal de Càritas diocesana

BARCELONA.— Un any més, Càritas diocesana posa a la venda cinc nous models de felicitacions nadalenques, obra de la il·lustradora Maria Rius. Impreses en paper de qualitat, les mides de les targetes són 171 per 119 mm. L'aportació per cada felicitació és de 0,80 euros (sobre inclòs). L'import anirà destinat a les diferents accions socials de Càritas. Per a més informació: Càritas diocesana de Barcelona, Via Laietana 5, 1r 2a - 08003 Barcelona, tel. 932 687 910, fax: 933 151 882, c/e: info @caritasbcn.org. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

El capità del corral

Com que m'encanten les cases de pagès i tot el seu entorn, sempre que puc visito la casa d'uns bons amics. Són un matrimoni que viu sol en una antiga masia envoltada d'arbres frondosos i d'una vegetació espessa.

Aquesta vegada vaig decidir passar-hi un cap de setmana i, diumenge al matí, em va despertar el capità del corral. Un gall que destaca per la seva varietat de colors, la cresta vermella i unes plomes marrons i negres que reflecteixen els rajos del sol.

Mentre esmorzàvem torrades amb un allioli ben espès que ho cobria tot, i amb talls de botifarra de collita pròpia —és a dir, que l'havien fet ells—, vaig respondre la pregunta que m'havia fet l'Antònia: «Sí, la carn admet molts farcits diferents que permeten augmentar la quantitat de porcions. No deixa de ser un recurs elegant que permet, a més, no fer tontollar el pressupost familiar.»

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Llibre sobre els infants soldats de Sierra Leone

BARCELONA.— El 18 de novembre es va presentar a la Sala Espai 4 del Palau de la Virreina el llibre *Salvar a los niños soldados. La historia del misionero Chema Caballero en Sierra Leona*, escrit pel fotoperiodista Gervasio Sánchez i publicat per l'editorial Debate. L'acte va comptar amb la presència, a més de l'autor del volum, del missioner xaverià Chema Caballero, dels periodistes Gemma Nierga i Víctor-M. Amela, de l'editor Cristòbal Pera i de Vicenç Fisas, director de l'Escola de Cultura de Pau.

El llibre explica, a través de fotografies i textos, la dramàtica història dels nens i les nenes de Sierra Leone, que són

Portada del llibre.

segrestats i convertits en «màquines de matar», en paraules de Chema Caballero, responsable del Programa de Rehabilitació d'Infants Soldats de Sierra Leone. Fa cinc anys que es du a terme aquest programa sociohumanitari a l'esmentat país d'Àfrica occidental i ara se'n veuen els fruits. «El llibre és una aposta per l'ésser humà; sempre es pot començar de nou», va afirmar Caballero de manera contundent. «Sortir del pou

comporta sempre un procés traumàtic. Aquests infants —va afegir— han de poder ser amos del seu propi destí.»

Moltes vegades li han preguntat a aquest missioner xaverià com pot tirar endavant el seu programa de rehabilitació en unes circumstàncies tan crítiques.

«Sobre el terreny no et fas cap pregunta. Senzillament, fas el que has de fer. L'única cosa que et manté viu és la fe», va comentar Chema Caballero. Ell espera que el llibre serveixi sobretot per desenvolupar la consciència de l'opinió pública del nostre país respecte a la dolorosa situació que viuen els infants soldats de Sierra Leone.

«El llibre és un gran acte d'amor vers Sierra Leone», va dir Gemma Nierga. La mateixa opinió va ser com-

partida per Víctor-M. Amela, per al qual només «una persona que té molt d'amor dins seu, com ara Chema Caballero, pot desenvolupar aquesta tasca tan extraordinària». Per la seva banda, Gervasio Sánchez va assegurar que «el primer pas perquè un nen soldat comenci a rehabilitar-se és que pugui explicar la seva història». També va revelar que un dels objectius del volum era que un bon dia s'aconseguís «el somni de la pau». (M.A.C.)

Foto: Fundació Joan Maragall

Els participants van apostar perquè els nacionalismes siguin solidaris entre ells.

IV Trobada d'Intel·lectuals Cristians de la Fundació Joan Maragall

■ Es va posar de manifest l'estreta relació entre la fe cristiana i els nacionalismes

SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA.— Una trentena d'intel·lectuals cristians reunits a Santiago de Compostel·la per parlar de la relació entre els nacionalismes i la religió van coincidir a afirmar que «els nacionalismes han de ser solidaris entre ells» i que «no hi ha d'haver nacionalismes rics i pobres». La trobada va ser organitzada, els dies 5 i 6 de novembre, per la Fundació Joan Maragall (FJM) i l'Institut de Teologia Compostel·la.

Aquesta relació entre cristianisme i nacionalismes «és un fet» i, d'altra banda, «no pot ser d'una altra manera perquè el cristianisme és una religió encarnada, que només pot viure inculturada, introduïda en una cultura». Aquesta trobada d'intel·lectuals va arribar a la conclusió que «el cristianisme aporta un missatge que il·lumina i ajuda els nacionalismes a ser el que han de ser: no competitius, no marginar ningú i adequar-se a les exigències comunitàries».

La Fundació Joan Maragall i l'Institut de Teologia Compostel·la van convocar una trobada amb intel·lectuals —compromesos amb la cultura i el cristianisme—, que pertanyen a les àrees culturals de llengua castellana, gallega, basca i catalana, per tractar sobre quina relació hi ha en els seus respectius àmbits entre el nacionalisme i la religió. Aquesta és la quarta trobada d'intel·lectuals que organitza la FJM. Les tres primeres van tenir lloc al monestir d'El Pualar (Madrid), al monestir de

Montserrat i a la casa d'espiritualitat de Begoña (Biscaia).

Durant el debat, els assistents van coincidir en «la importància del fet nacional de cadascuna de les quatre àrees lingüístiques de la realitat actual». El nacionalisme «es basa en una consciència històrica pròpia, en un desig que perduri i en un civisme actiu», van afirmar. Igualment, els representants de les àrees culturals de l'Estat van parlar de la vigència futura del fet nacionalista. En aquest sentit, algun dels assistents va declarar que «els grans canvis de la nostra època posaran en segon pla el més específic». La majoria opinava que el nacionalisme «està tan arrelat i és tan essencial a la naturalesa humana i històrica, que podrà transformar-se, però no desaparèixer». De les intervencions dels intel·lectuals assistents va destacar la de l'expresident del Parlament de Catalunya, Joan Rigol, que va presentar amb xifres la solidaritat de l'autonomia catalana amb les de la resta de l'Estat. (C.C.)

Pits de pollastre farcits

INGREDIENTS:

pits de pollastre
espinacs
botifarra
foie gras

PREPARACIÓ:

Obriu els pits de pollastre desossats per la meitat i salpebreu-los com se sol fer amb tota la vianda.

Un cop els tingueu a punt, es tracta d'omplir-los amb els espinacs que haureu bullit prèviament —i que haureu escorregut molt bé—, i barregeu-los amb una mica de foie gras i rodanxes de botifarra. Lligueu els pits de pollastre amb fil de cuinar i prepareu-los al forn, amb un bon oli d'oliva. D'aquesta manera podreu aplicar aquell principi d'abans: «Carn farcida, bona teca i econòmica.»

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Sant Isidre llaurador

Espanya va dedicar el 1983 un segell, dins de la sèrie filatèlica «Centenaris», dedicat a sant Isidre llaurador. De família humil, va néixer a finals del segle XI a Madrid. Camperol pietós i caritatiu, es va casar amb Maria, una noia d'Uceda; a la parròquia de Santa Maria de Torrelaguna. Va fer molts miracles. Un d'ells va ser salvar un dels seus fills que havia caigut en un pou molt profund. Un altre explica que, mentre Isidre estava pregant, els seus bous, menats per àngels, van treballar la terra. Isidre va ser canonitzat pel papa Gregori XV el 1622. Molt venerat a tota la península Ibèrica, es el patró de Madrid.

LLIBRES PER ALS MÉS JOVES

Arriba l'hora del bany

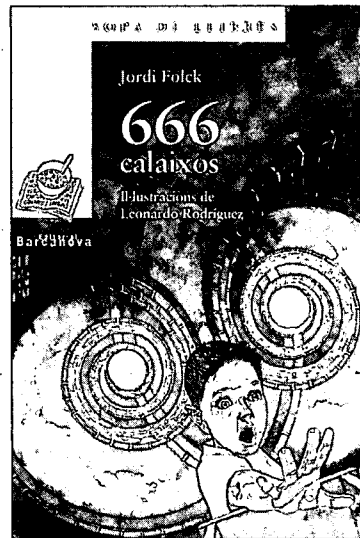
Generalment, els nens gaudeixen molt amb el bany, però de vegades es neguen amb totes les forces a banyar-se i és difícil convèncer-los. És possible que els faci por l'aigua. La consigna, segons els psicòlegs infantils, és convertir el bany en una festa. Els pares han de permetre que el nen esculli les joguines que vol que l'acompanyin, que decideixi si vol ensabonar-se tot sol... Tot això passa per procurar que l'hora del bany sigui divertida i esperada. En aquest llibre, la protagonista és una nena, la Queralt. La seva mare li diu que ha arribat l'hora del bany, però ella s'hi nega, i posa com a excusa que té fred i que les seves joguines no tenen per què banyar-se. La seva mare li explica que diferents animals també es «banyen», però a la seva manera: l'elefant, el gat, l'ànec, la balena, el pingüí i el gos. Convençuda, la Queralt es disposa a entrar a la banyera amb totes les seves joguines de goma. «Mama, creus que hi cabrem tots?», pregunta la Queralt. (C.C.)

Carme Peris (text i il·lustracions), No em vull banyar! Editorial Combel, Col·lecció Cu-Cut, Barcelona 2004, 16 pàg.

Uns calaixos molt misteriosos

Quan l'Eduard perd la seva espasa, l'avi el porta a l'Oficina d'Objectes Perduts, un lloc misteriós ple de calaixos numerats fins al 665. Cada tarda, l'Eduard s'apropa a aquest lloc i aprofita per descobrir què contenen els calaixos. Molt aviat s'adona que allà se'n prepara alguna de grossa. Com és que els objectes perduts semblen tenir vida pròpia?, com és que la dona que està al capdavant de l'Oficina d'Objectes Perduts no ha parlat mai del calaix 666?, què amaga aquest calaix?

Jordi Folck, llicenciat en Ciències de la Informació, en les branques de Periodisme i de Publicitat, sempre s'ha interessat per estimular la seva creativitat, aplicant-la en diferents àmbits. Com a escriptor, ha publicat deu llibres adreçats al públic infantil i juvenil. Ha guanyat, entre altres, el premi Carmesina per *El viatge extraordinari d'un tap de banyera* i el Guillem Cifre per *La guerra dels xiclets*. (C.C.)

Jordi Folck (text) i Leonardo Rodríguez (il·lustracions), 666 calaixos. Editorial Barcanova, Col·lecció Sopa de Llibres, Barcelona 2004, 291 pàg.

Missatge en una ampolla

Els avis d'en Tomàs i la Lola, juntament amb el seu grup d'amics de la seva mateixa edat, gaudien d'una temporada a la platja. Un dia decideixen convidar els seus néts per passar un cap de setmana plegats. No oblidem, per descomptat, convidar el Cafè (el gat) i Rom (el gos), les mascotes dels petits. El retrobament és entranyable. Mentre els nens juguen a la sorra, troben una ampolla amb un missatge dins: algú demana ajuda des de la Torre Vella, un casalot abandonat, inhòspit i fantasmagòric. Sense pensar-s'ho dos cops, tots acorden per unanimitat anar al casalot i alliberar aquesta persona.

Flavia Company va marxar de la seva Argentina natal el 1973 i actualment viu entre Sant Carles de la Ràpita i Barcelona. Col·laboradora habitual de la premsa, posseeix una llarga trajectòria com a novel·lista. Va obtenir el premi Documenta amb *Ni tu, ni jo, ni ningú*. La seva obra ha estat traduïda a diferents idiomes. Es va estrenar en la literatura infantil amb *El llibre màgic*, els protagonistes del qual es retroben a *l'illa animal* i a *El missatge secret*. (C.C.)

Flavia Company (text) i Elisabeth Sabala (il·lustracions), El missatge secret. Editorial Cruïlla, Col·lecció El Vaixell de Vapor, Barcelona 2004, 93 pàg.

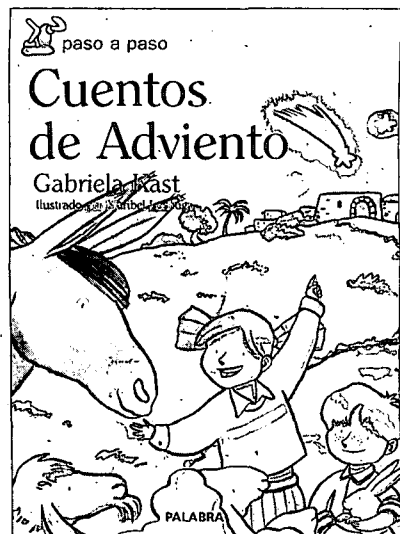

Contes infantils d'Advent

El temps d'Advent és un període de quatre setmanes, en el qual l'Església catòlica prepara els cors dels seus fidels per a l'arribada del Senyor, amb el desig d'acollir amorosament la vinguda del Fill de Déu. Advent és temps d'anhel, de pregària, de recolliment, de sacrifici i especialment d'esperança. És un temps apropiat per compartir en família, entre altres coses, contes que puguin despertar en els més petits sentiments nobles, models d'imitació que elevin les consciències cap a Déu. Un objectiu que és proposa dur a terme aquest llibre.

En aquestes pàgines hi ha un conte per a cadascuna de les quatre setmanes que dura l'Advent —«Paulita es prepara per al Nadal», «Pere i Joan», «La meua mare, la Mare de Déu» i «Els animals de Betlem»—, com preparar una corona d'Advent i una establia molt especial. A més, el llibre conclou amb una guia per a pares i educadors amb pautes específiques per als quatre contes esmentats anteriorment. (C.C.)

Gabriela Kast (text) i Maribel Lechuga (il·lustracions), Cuentos de Adviento. Editorial Palabra, Col·lecció Paso a Paso, Madrid 2003, 39 pàg.

Bromes entre germans

L'Álvaro no aconseguia treure's del cap la seva germana. I per més voltes que hi donés, sempre tornava a la mateixa conclusió: la seva germana Marta estava malalta. Sens dubte, s'havia tornat boja el dia que va fer 13 anys perquè, des de llavors, ja no era la mateixa. Havia entrat a l'adolescència. La Marta tenia un desig: anar-se'n al Canadà durant l'estiu per aprendre anglès. Per això, l'Álvaro es va inventar una manera molt divertida de demostrar-li que encara tenia un caràcter infantil i que qualsevol li podia gastar una broma. A les golfes de casa seva va trobar un bagul que pertanyia al seu rebesavi i allà va començar la increïble història que va començar a explicar a la seva germana...

Pilar Lorenzo Carbayo és llicenciada en Ciències de la Informació i professora de Primària. La seva carrera professional s'ha orientat cap al periodisme, àmbit en el qual compta amb una àmplia experiència en publicacions i televisió. Combina el seu treball professional amb la seva vocació d'escriptora de literatura infantil, tant de contes, teatre o poesia. (C.C.)

Pilar Lozano (text) i Raúl Nieto i Felipe López Salán (il·lustracions), El baúl del tatarabuelo. Editorial Palabra, Col·lecció La Mochila de Astor, Madrid 2004, 96 pàg.

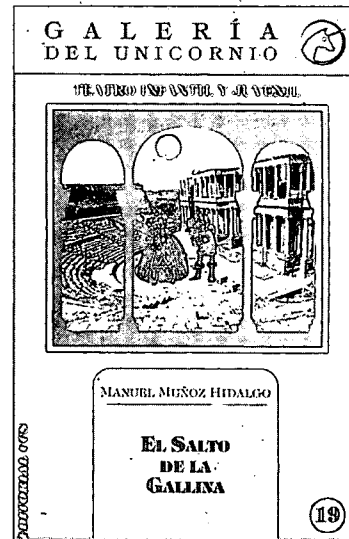

Obra de teatre juvenil

Galeria del Unicornio és una col·lecció moderna, àgil i adaptada als reptes d'expressió total que presenta el teatre actual. Una col·lecció pensada i destinada als joves d'avui: als grups professionals, a les aules de creació i als tallers de campament com a suport a les diferents assignatures. Les obres que presenten han estat escrites pels més prestigiosos autors de teatre del panorama actual espanyol. El teatre aconsegueix que l'alumne eduqui la seva fantasia i que comencin a manifestar per ells mateixos els sentiments de justícia, fidelitat, amor, etc.

El salto de la gallina, escrita el 1973, mostra la realitat d'un sector de la societat, poc afavorit, que pateix la intolerància i la humiliació dels qui es consideren superiors i prepotents pel fet d'estar al costat del vencedor després d'una guerra civil. Els personatges d'aquesta breu peça de teatre conviden a la reflexió i a millorar algunes conductes poc humanes. És una obra ideal per ser representada per nois i noies a partir dels 15 anys. (C.C.)

Manuel Muñoz Hidalgo, El salto de la gallina. Editorial CCS, Col·lecció Galería del Unicornio, Madrid 2003, 80 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

La utopia de viure

Es podria fer una àmplia dissertació, i profitosa, sobre el tema que tracta aquesta novel·la de Sean Greer. Va ser un home com Beethoven qui va dir «naixem vells i ens hem d'esforçar per morir joves», i un dels somnis de la humanitat és el de la joventut eterna. En cristià això s'anomena esperança, i projecció cap a la vida eterna, en l'àmbit literari, és una de tantes frustracions que ajuden a lamentar-se, i a escriure pàgines sobre la decadència, la marginació, l'oblit. És el tribut que cal pagar avui, en la societat de les presses i dels èxits ràpids i espectaculars, i s'anomena «síndrome de la jubilació», quan hom veu «que ja no compta», sent així que en molts assumptes creu que encara té alguna paraula a dir.

Sean Greer ha inventat el procés invers, però no al joc de la ment ni a les nostàlgies de la fantasia, sinó en la veritat de la fisiologia d'una persona, que neix amb aparença de vell, i que a mesura que avança en la vida, rejuveneix: va néixer el 1871 i aparentava 70 anys, i el 1930 té l'aparença d'un noi d'11 anys.

Aquesta frase tan repetida, misericordiosa, però lacerant, que et diuen quan ja estàs a les últimes «que bé que et conserves», «tu sempre tan jove» i en realitat

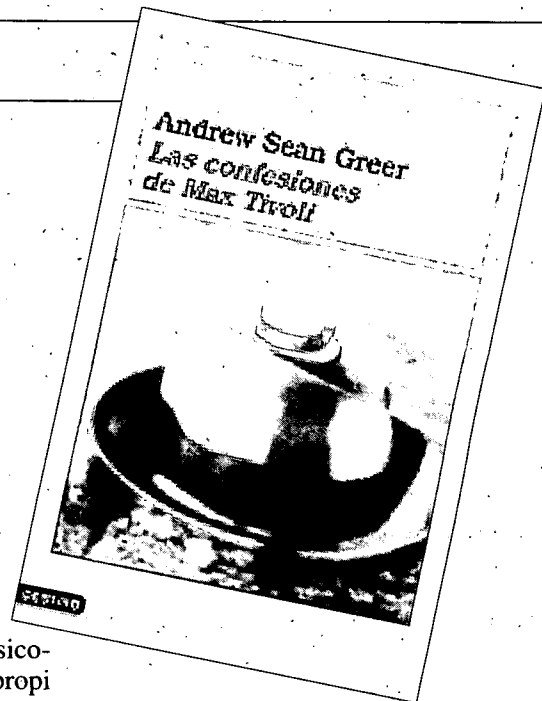
se't menja el reuma, i les arrugues i els cabells blancs demostren tot el contrari..., en el cas de Max Tivoli, el protagonista, el drama és tot el contrari; primer, perquè té una data clara de caducitat i, en segon lloc, perquè difícilment podrà conviure amb els que el veuen d'una manera, i n'és d'una altra: un jove que és vell, i un vell que és jove. Imagineu el drama personal a tots els nivells.

La crueltat de la frase de la seva mare, quan li diu: «Sé el que aparentes que ets», l'ha de viure a totes hores, perquè no hi ha cap possibilitat de trobar una resposta adequada a les seves aspiracions reals en un món que li és invers i, per tant, massa vegades, li és simple i cruelment advers.

Sean Greer té pàgines que poden semblar d'una ciència-ficció massa inversemblant, però ajuden a pensar.

Greer aprofita l'ocasió per analitzar el seu país, i encara que detectem massa els

Andrew SEAN GREER,
Las confesiones de Max Tivoli.
Destino, Barcelona 2004, 235 pàg.

condicionaments personals de l'autor, no per això deixa de ser una crítica social aprofitable de la societat americana. I assistir al problema de veure les solucions, en el joc psicològic del seu anar i venir en el seu propi temps, i en el temps aliè.

Totes les experiències de la vida social, de la feina professional, de la relació amb les persones, de la inserció en la societat d'un temps que no és el seu temps. Una paradoxa molt il·lustrativa, i que ens recorda la nostàlgia dels que estarien satisfets entrant al túnel del temps per refer la seva vida. El *fluxit irreparable tempus* dels clàssics (que abans inscrivien als rellotges de sol), és una tortura per a aquest home que ha d'avançar con-

tra el moviment de les agulles del rellotge.

Si no teniu por, feu amb ell l'experiència... És realment trist, no obstant això, que no es recordi de l'Amò del Temps, que, misteriosament, va fer funcionar la maquinària del gran rellotge de l'Univers al misteri inicial del Temps, i des de la seva Absoluta i ineludible realitat.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Primera exposició temporal de producció pròpia de Can Quintana

La sardana és un dels referents culturals més arrelats a Torroella de Montgrí, no endebades la primera ballada documentada de l'anomenada «sardana llarga» va tenir lloc a la plaça de la vila d'aquesta població cap a mitjans del segle XIX.

L'exposició *Sardana, una societat en dansa* es va inaugurar el 28 d'octubre de 2004 i romandrà a Can Quintana fins al 30 de juliol del 2005, data a partir de la qual està previst que viatgi per Catalunya. És la primera mostra que es fa a Catalunya que tracta el tema sardanista d'una manera global. L'exposició vol mostrar el passat, el present i apunta una possibilitat de futur d'aquesta música i dansa incidint en el seu caràcter mediterrani. Per a la confecció d'aquest projecte, els organitzadors han comptat amb l'ajuda de dos especialistes en musicologia, Marta Grassot i Giani Ginessi, a més de la col·laboració de l'Agrupació Sardanista Continuada.

La mostra ha estat produïda per Can Quintana, l'ajuntament de Torroella de Montgrí, la Fundació Caixa Sabadell, la Diputació de Girona i el departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

Aquesta mostra de Can Quintana aprofita totes les possibilitats tecnològiques d'imatge i so per fer més comprensiva i amena la visita, i consta de 21 temes que desenvolupen el que ha estat i és la sardana. Així, apareixen els inicis de la dansa catalana, la seva expansió per Catalunya, els elements que la formen (balladors,

músics, la cobla, etc.), diverses interpretacions del seu significat abstracte i, finalment, la relació de Torroella de Montgrí amb la sardana, ja que sempre ha estat una vila impulsora de la nostra dansa. En aquest últim apartat, es fa un recorregut per diversos músics sardanistes destacats que han passat per Torroella, com Vicenç Bou o Enric Vallespí, i pel paper que ha tingut la vila en el creixement i consolidació del moviment sardanista.

Sardana, una societat en dansa planteja un discurs de la sardana amb un missatge actual i renovador i compta amb elements que la volen fer atractiva a tots els públics. És una exposició visual i interactiva on el visitant es troba immers en diferents projeccions audiovisuals, ambientacions i sonoritzacions amb les quals s'intenta apropar, d'una manera entenedora, la història de la sardana. Entre els objectes d'interès que s'inclouen en l'exposició s'hi pot veure la tenora de Pep Ventura.

Un dels eixos de l'exposició és mostrar la sardana com un valor per al segle XXI. En aquest sentit, avui, més que mai convivim amb persones d'origens molt diversos. La sardana, privilegiat els seus valors de participació i d'igualtat, pot esdevenir una eina d'integració i de solidaritat social en la qual tothom hi és ben rebut.

Els responsables de l'exposició han programat una sèrie d'activitats complementàries a l'entorn del tema de la mostra. (C.C.)

CATALUNYA CRISTIANA

El cel, plenitud de comunió amb Déu

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€ per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 40,30€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

El premi Nobel de Física d'enguany

Al CERN (Centre Europeu de Recerques Nuclears) de Ginebra estan construint un gran accelerador que pretén reproduir l'estat en què es trobava la matèria poc després del Big Bang. Encara n'hi ha per temps. Però la base de les seves recerques és el que van elaborar i després comprovar sobre el comportament d'una de les forces de la naturalesa física tres investigadors americans que han estat guardonats amb el premi Nobel del 2004. Són David Politzer, Frank Wilczek i David Gross, que han estudiat el comportament dels quarks.

Que els quarks són els últims components de la matèria era una teoria creada el 1962 per Murray Gell-Mann i Yval Ne'eman per explicar la força nuclear forta que manté units els hadrons, com són els protons i neutrons, dins del nucli atòmic. De moment era pura teoria matemàtica que no hi havia manera de comprovar descomponent aquestes partícules en els seus hipotètics quarks. La raó de la dificultat s'havia de trobar. Oscar Greenberg va afegir a l'exposició d'aquells físics el triple possible estat en què podia existir un quark

(tres colors en digué). Això explicava com havien d'actuar però no era encara la comprovació de l'existència d'aquelles hipotètiques partícules.

El descobriment que obrí pas a poder afirmar que els quarks no eren tan sols un expedient útil matemàtic per explicar el comportament de la força nuclear forta sinó una realitat amb resultats comprovables, el van fer el 1973 els tres científics guardonats. Van mostrar que una interacció dinàmica del camp cromoelectric (així s'anomena)

havia de determinar una força que es feia dèbil en acostar-se els quarks i cada vegada més intensa a mesura que se'ls en volgués anar separant. Explicació matemàtica que lligava amb la realitat dels experiments en els acceleradors, i explicació també que dirigeix ara la construcció al CERN del gran accelerador que hem dit que vol acabar de comprovar tot el que la teoria preveu.

Escatir com és l'interior de la matèria i com actuen les seves forces és un tema apassionant per als físics. Els desitgem que tinguin sort en les recerques que fan i en donin coneixement.

A
ctualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

El progrés de la medicina

48 Les operacions del cor

A vui dia no sols s'han fet operacions cardíacques sinó també trasplantaments de cor, però van haver de passar segles abans que un metge s'atrevis a tocar aquest òrgan tan vital. Ni la troballa de l'anestèsia va animar els cirurgians a intentar-ho. Quan ja s'havien operat fins i tot tumors del cervell, el cor encara romania intocable. La raó era perquè no es veia possibilitat de poder-hi fer res sense interrompre el seu moviment. Fer-ho semblava que havia de produir la mort immediata. Es tenia com un axioma mèdic la dita de Gabrielle Fallopio: *Vulnerato corde homo vivere non potest* («ferit el cor, l'home no pot viure»).

Però arribà el dia de la primera operació cardíaca

Va ser el 9 de setembre del 1896 quan faltaven pocs minuts per dos quarts de vuit del vespre. El primer atrevit que va gosar operar un cor va ser el cirurgià alemany Ludwig Rehn (1849-1930). En una baralla de taverna al vespre del 7 de setembre el jardiner Wilhelm Justus havia rebut una ganivetada que li havia fet un forat al cor. El van portar en situació desesperada a la clínica que Rehn tenia a Frankfurt, però ell era de viatge i no hi arribà fins l'endemà passat. Perdent sang i tot, el ferit encara es mantenia en vida. El cirurgià, admirat del cas va examinar el ferit i veié que tapant amb el seu dit la ferida del cor, que era al ventricle esquerre, la sang deixava de rajar i el cor no s'aturava. Prengué fil de seda desinfectat i es decidí cosir la ferida. Ho va fer en tres puntades, esperant la cadència de la sistole i la diàstole per clavar l'agulla. El jardiner salvà la vida.

No cal dir que la notícia va córrer com una reguera de pólvora pels principals

centres mèdics del món. Això va fer que altres intentessin fer el mateix en casos semblants, de moment amb èxit relatiu. El 1907 Rehn publicava un estudi de 124 casos de ferides cardíacques tractades. S'havia aconseguit una supervivència del 40%, però és clar que sense tractament era del 0%.

I va ser de debò Rehn el primer a tenir èxit en una operació d'aquesta mena? En l'operació de cosir un cor ferit hem de reconèixer que sí, però en tocar el cor per fer-hi una operació hem de dir que hi hagué un català, Francesc Romero, nascut a Concabella (l'Aranyó, la Segarra), que a principis del segle XIX ja s'havia atrevit a fer incisions en el pericardi, que és la membrana que recobreix el cor. Exercia de metge a Almeria, on es trobà amb malalts que patien del cor a causa d'una acumulació de líquid estancat dins del pericardi. Fent-hi un tall i drenant l'excés de líquid (hidrotòrax) que s'hi estancava, va salvar moltes vides. El 1812 Romero es traslladà a França i el 13 d'abril del 1813 va presentar una memòria de les operacions que havia fet d'aquest tipus a l'Escola de Medicina de París, i més tard en féu tot un informe detallat.

El 1903 es va fer una altra operació del cor que esdevingué famosa. La va fer un cirurgià alemany, Ernst Ferdinand Sauerbruch (1875-1951). Li presentaren una malalta que segons el diagnòstic tenia un encongiment de pericardi a causa d'un quist. L'operació en perspectiva havia de ser de l'estil de les que havia fet Romero. Però en obrir el pit Sauerbruch es trobà amb una cosa molt més complicada: allò que semblava un quist era en realitat un aneurisma cardíac (*aneurisma* vol dir «dilatació»), o sigui, un engruiximent de la paret del cor amb la membrana enganxada. Què fer? Va decidir corregir l'aneurisma i

cosir el cor. La vida de la dona és va salvar. Però altres metges que es trobaren amb casos semblants van voler fer el mateix que Sauerbruch i van fracassar.

Troballes per millorar les operacions cardíacques

Aquí és obligat parlar d'Alexis Carrel (1873-1944), premi Nobel de Medicina pel seu invent d'una sutura dels vasos sanguinis que millorà la cirurgia cardíaca. Era un metge francès, nascut a Sainte-Foy-lès-Lyon. Es va llicenciar en Medicina a Lió el 1900, amb la dèria d'arribar a ser el millor cirurgià de França. Ell mateix ho havia dit. I com que és essencial en un bon cirurgià fer bé les sutures va voler aprendre'n... d'una brodatora, la modista Madame Leroudier. Ella li va ensenyar a manejar agulles molt fines i a cosir amb mirament. El 1902 ell publicava *Technique opératoire des anastomoses vasculaires*, que era l'exposició d'una tècnica quirúrgica nova (triangular) per a les sutures de venes i artèries.

Considerant que la medicina francesa no era prou avançada se'n anà a Amèrica. Després d'una breu estada al Canadà se situà el 1904 a la universitat d'Illinois (Chicago). Aquí demostrà la traça que tenia amb el seu mètode triangular per ajuntar venes o artèries que no arribaven al mil·límetre de diàmetre. Es demostrà pioner de la microcirurgia. Això li va fer obtenir el premi Nobel de Medicina i Fisiologia el 1912.

El 1906 passava a l'Institut Rockefeller de Nova York. Amb la col·laboració de l'aviador Charles A. Lindbergh va construir una màquina que servia per fer circular la sang extracorpòriament, o sigui, el que ara s'anomena cor artificial i que ha esdevingut un auxiliar important dels quiròfans. A més dels experiments d'empelts d'òrgans en animals, que ja vam dir al capítol anterior, Carrel també va fer experiències de cultius de teixits cel·lulars al laboratori. La més cèlebre va ser amb cèl·lules d'un cor de pollastre que, havent-se mantingut «en vida» més

de 30 anys, cregué que es demostrava que les cèl·lules eren potencialment immortals; cosa que no és certa, segons es veié més tard, ja que amb l'aliment que es donava a aquell teixit cardíac, sense mala fe, això sí, s'hi afegien noves cèl·lules vives. El fet, però, no anul·la del tot el resultat de l'experiència: ara sabem que fora d'un organisme durant un temps se'n poden mantenir vius teixits cel·lulars. És el que ara s'anomena cultiu *in vitro*.

El 1939 tornà a França. El 1935 havia publicat un llibre, *L'homme cet inconnu*, del qual es vengueren un milió d'exemplars. Durant la Segona Guerra Mundial se l'acusà de treballar pel govern pro-nazi de Vichy. Ell rebutjà totes les acusacions, i no se'l va poder jutjar, acabada la guerra, perquè va morir el 1944.

Carrel s'havia convertit al catolicisme després d'haver comprovat un miracle esdevingut a Lourdes. El 1950 es publicà *Le voyage à Lourdes*, un llibre que ell havia escrit descrivint la seva conversió.

Una altra troballa, a part de la sutura triangular de Carrel, que va facilitar l'observació del cor i les seves operacions va ser la que féu l'alemany Werner Forssmann (1904-1979). Havia estudiat a Berlín. Llicenciat el 1929 es posà a treballar en un Hospital de la Creu Roja d'Ebenswalde. Va tenir la idea d'introduir un tub fins al cor a través d'una vena, després de saber que s'havia fet amb un cavall sense que l'animal hi experimentés cap trastorn. Com que no li permeteren fer l'experiència en cap persona, va fer-ho en ell mateix: s'introduí un catèter (així en diem ara, del grec *katheter*, «llançador») des del colze fins al cor. L'èxit el va acompanyar. Ara aquesta tècnica s'utilitza per a moltes coses: administrar un medicament, introduir un tint opac per a l'observació amb raigs X, mesurar la pressió o el flux de sang amb un sensor a l'extrem, introduir elèctrodes per regular el funcionament del cor... Es va millorar el mètode de Forssmann gràcies a D. W. Richards i A. F. Courmand. Per això el premi Nobel per aquesta troballa es concedí a tots tres conjuntament el 1956.

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

Luna de Avellaneda ****

Director: Juan José Campanella.
Guionistes: Fernando Castets, Juan Pablo Doménech i Juan José Campanella.
Intèrprets: Ricardo Darín, Mercedes Morán, Eduardo Blanco i Valeria Bertuccelli.
Drama, Espanya-Argentina, color, 2004.
146 minuts. / Públic: joves-adults.

Luna de Avellaneda és la història d'un emblemàtic club de barri que ha viscut al passat una època d'esplendor i que en l'actualitat es troba immers en una crisi econòmica que posa en perill la seva existència. Es presenta la possibilitat de vendre'l perquè esdevingui un casino, res més allunyat dels ideals dels seus fundadors a la dècada del 1940: aixecar un club social, esportiu i cultural. Els descendents d'aquests fundadors es debaten entre l'opció de vendre i així salvar el deute o retrobar-se amb aquells somnis.

Paral·lelament a la del club, corren les històries dels membres de la seva junta directiva, que des d'un principi semblen passar per la mateixa mala ratxa. Juntament amb els personatges, però, descobrirem com en pot ser de complexa la vida, però també com n'és, de rica, en experiències que ens porten a escutar-ne el sentit.

Dos dels protagonistes.

Segons el director, Juan José Campanella, hi ha una semblança entre la crisi del club i la història de l'Argentina.

No només les il·lusions i els somnis queden retratats en aquest film, sinó també la recerca del sentit de la pròpia vida i el retrobament amb els projectes personals. Malgrat que fa servir un llenguatge força groller, es planteja amb gran mestratge, realisme i humanitat un tema apassionant: la dignitat. Els diàlegs són els qui converteixen en formidable aquesta obra. La 49a edició del Festival Internacional de Cinema de Valladolid va

concedir el premi al millor actor a Ricardo Darín pel seu paper en aquesta pel·lícula. A més, *Luna de Avellaneda* va obtenir el premi del Públic 2004.

Es podria considerar aquesta pel·lícula com una mena de continuació de les precedents del mateix director, com ell mateix afirma: «Forma una trilogia no buscada de la classe mitjana. *El mismo amor, la misma lluvia* tracta sobre un individu; *El hijo de la novia*, d'una família, i *Luna de Avellaneda*, sobre una comunitat.»

Els clubs van sorgir com un espai on batallar contra la nostàlgia. Campanella explica el següent: «La paradoxa va ser adonar-se que la suma dels individus, en comptes de restar tristesa, multiplicava els records, i potenciava la nostàlgia. Llavors ells, els nous, van mirar cap aquí, els seus fills, els nostres pares, i la nostàlgia va ser reemplaçada per l'esperança. Els clubs van deixar de ser el lloc per recordar allò per passar a ser el lloc on es forja això. El lloc que unia els d'aquella terra va passar a ser el que aplega els d'aquest barri. El club d'ara, el club de demà. La força viva del barri.»

• Humor: 1; acció: 0; violència: 0; sexe: 0,5; llenguatge: col·loquial-vulgar (qualificacions de 0 a 3).

• Cinefòrum: la dignitat, els somnis i els projectes personals.

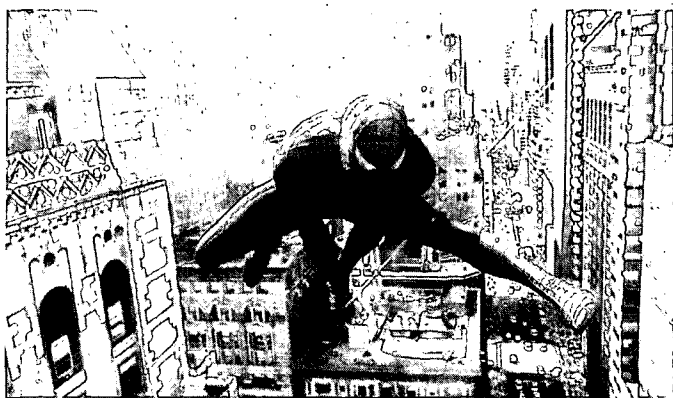
Estrena en vídeo i DVD

Spiderman 2 ****

Director: Sam Raimi.
Guionistes: Alvin Sargent, Michael Chabon i Steve Ditko.
Intèrprets: Tobey Maguire, Alfred Molina, J. K. Simmons, Kirsten Dunst.
Acció. Estats Units, color, 2004. 127 minuts. / Públic: joves.

Han passat dos anys des que el tranquil Peter Parker va deixar enrere projectes i va decidir seguir el camí de la responsabilitat com a Spiderman. Ara, Peter ha d'afrontar nous reptes mentre lluita contra el do i la maledicció dels seus poders equilibrant les seves identitats duals: el fugisser superheroï Spiderman i la vida com a estudiant universitari. A causa d'aquesta complexitat, les relacions amb les persones que més aprecia ara estan en perill, cosa que deixa Peter més sol que mai.

Brillant seqüela del famós personatge

Imatge de la pel·lícula.

dels còmics Marvel, que ja va triomfar amb públic i crítica en la seva primera adaptació cinematogràfica el 2002, amb gairebé el mateix equip de producció. Els nous guionistes i el mateix Sam Raimi (*Posesión infernal*, *Darkman*, *Premonición*) han dotat el guió i la seva realització d'una barreja molt ben equilibrada d'acció i sentiments.

A *Spiderman 2* el personatge protagonista s'apropa al gran públic i permet fer una gran producció —pel que fa a pressupost i efectes especials— i, a l'horra, un senzill però nítid retrat de les

dures responsabilitats, no sempre fàcils d'assumir, que es deriven d'intentar «fer el correcte». Sam Raimi encerta en ambientar el film, una altra vegada, a Nova York, a cavall entre els anys cinquanta i 2004 i els anys cinquanta (en què la ubicava el còmic de Marvel). També ha millorat el dolent de torn: el doctor Octopus és més creïble i està més ben resolt visualment.

• Cinefòrum: la sinceritat, la responsabilitat, la solidaritat i l'amistat.

• Humor: 1; acció: 2,5; violència: 1,5; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

• Extres DVD: idiomes (espanyol, català i anglès) i subtítols (espanyol i anglès). En el disc 1 es poden trobar, entre altres coses, preses falses, comentaris del repartiment i de l'equip tècnic, reportatges, vídeo musical i tràilers. En el disc 2 destaquen els documentals (*La crisi d'un heroi*, *Les dones de Spiderman*, *Vuit braços per rodejar-te...*), la galeria fotogràfica, les escenes multianangle i la secció «Creant l'increïble» (disseny virtual, disseny de vestuari, maquetes, efectes visuals, etc.).

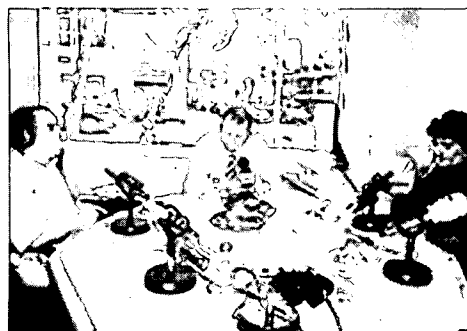
• L'edició col·leccionista conté el DVD, una carpeta d'il·lustracions exclusives, la carpeta «Del paper a la pantalla» (transformacions de diferents escenes des dels esborranys a les imatges de la pel·lícula), una col·lecció de postals amb il·lustracions utilitzades en la promoció i una edició especial d'un còmic de *Spiderman* en espanyol.

El món de la televisió

► **Alguna pregunta més ****

Dimecres - 21.30 h - TV3
Públic: adults.

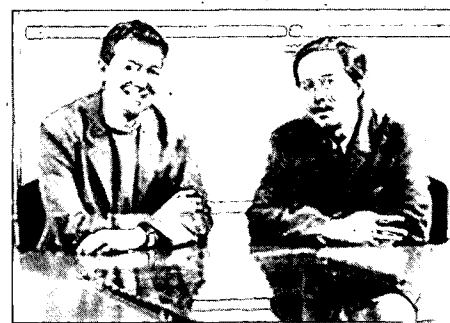
Alguna pregunta més és un espai sense presentador, en format «contenedor», conduït per les veus del programa de ràdio del mateix

títol, Carles Capdevila i Guillem Sans, i amb la intervenció dels imitadors dels personatges polítics més parodiats. L'objectiu és comentar, analitzar i replicar tot tipus de disbarats: des dels despropòsits dels polítics fins a les píxies periodístiques i planxes més diverses. També es fa una crítica de la programació televisiva, del comportament dels mitjans de comunicació i del «culte a la incultura», sempre a partir de material real obtingut per un equip de persones que enregistra i visiona la programació de totes les cadenes. L'esport i el Barça hi tenen un protagonisme destacat.

► **Futbol Int *****

Dissabte - 15.45 h - 33
Tots els públics.

Pere Ger presenten el programa *Futbol Int*, en el qual ofereixen imatges de tot el que passa a les diferents lligues d'arreu del món. S'hi poden veure les millors jugades, les aturades més espectaculars i els errors dels millors jugadors del futbol mundial.

Cada dissabte, a primera hora de la tarda, els amants de l'esport rei tenen una cita ineludible amb dos especialistes del futbol internacional. Joan Valls i

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

Dilluns

07.00-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Evangeli
Sant Rosari
Espuma d'Alba
Santorat

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)

09.00-22.00 *Radiofórmula*

22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència (selecció musical)

01.00-02.00 *Ressons* (música en català)

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espuma d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*

Dimarts

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espuma d'Alba
Santorat

08.00-09.00 *El Primer Cafè*

09.00-22.00 *Radiofórmula*

22.00-23.00 *Finestra oberta*

23.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espuma d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*

Dimecres

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espuma d'Alba
Santorat

08.00-09.00 *El Primer Cafè*

09.00-22.00 *Radiofórmula*

22.00-23.00 *Finestra oberta*

23.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espuma d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*

Dijous

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espuma d'Alba
Santorat

08.00-09.00 *El Primer Cafè*

09.00-19.00 *Radiofórmula*

19.00-20.00 *Temps d'oci*

20.00-22.00 *Radiofórmula*

22.00-23.00 *Finestra oberta*

23.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espuma d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*

Divendres

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espuma d'Alba
Santorat

08.00-09.00 *El Primer Cafè*

09.00-19.00 *Radiofórmula*

19.00-20.00 *Catalunya sense Barreres* (atenció a discapacitats)

20.00-22.00 *Radiofórmula*

22.00-23.00 *Finestra oberta*

23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos)

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli

Espuma d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*

Dissabte

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espuma d'Alba
Santorat

08.00-10.00 *Radiofórmula*

10.00-12.00 *A tota costa* (submarinisme)

12.00-14.00 *Trotamundos* (turisme rural)

14.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espuma d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espuma d'Alba
Santorat

08.00-09.00 *Radiofórmula*

09.00-10.00 *Tot sardana*

10.00-12.00 *Rutes per Catalunya* (excursions)

12.00-18.00 *Radiofórmula*

18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)

18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)

20.00-23.30 *Melodies de fe* (música cristiana)

23.30-00.00 *Missatge en una ampolla* (reflexions)

00.00-00.30 *Pregària de Completes*

00.30-01.00 *Cova de Country*
Jazz

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espuma d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 Informatiu matí + el temps + agenda
10.30 Agenda
12.00 Butlletí informatiu
14.00 Informatiu migdia + el temps + agenda
16.00 Butlletí informatiu
18.00 Butlletí informatiu
18.30 Agenda
20.00 Informatiu vespre + el temps + agenda

Dilluns

20.30 *Música Principat* (radiofórmula)

Dimarts

20.30 *Música Principat* (radiofórmula)

Dimecres

20.30 *Música Principat* (radiofórmula)

Dijous

20.30 *La Taula de l'Evangeli*

Divendres

20.30 *Església d'Urgell*

Dissabte

08.00 Agenda
14.00 Agenda
16.00 Agenda
17.30 Agenda

Diumenge

08.00 Agenda
14.00 Agenda
16.00 Agenda
17.30 Agenda

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach (edita i presenta: J.M. Alimbau).

* (en període de proves)

CATALUNYA CRISTIANA

90.1 FM Tortosa, Baix Ebre, Montsià, Terra Alta i Ribera d'Ebre*

91.3 FM Osona*

93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages i Berguedà

96.8 FM Garraf*

100.6 FM Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà i Priorat*

103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa

106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat

91.5 FM Ràdio Principat: Lleida, Segrià, Garrigues, Ribera d'Ebre i Priorat*

104.4 FM Ràdio Principat: Cerdanya*

105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell

107.5 FM Ràdio Principat: Andorra

TELEVISIÓ

2

Diumenge 5

08.30 *Islam hoy*
Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.

08.40 *Buenas noticias TV*
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez Núñez.

08.50 *Shalom*
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.

09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 29)
«La liberación de los esclavos.»
Ghana és un país africà que es troba al lloc que, en temps de la colònia, s'anomenava «Costa dels esclaus». Per alliberar de la nova esclavitud de la prostitució les joves de la regió, les Germanes de la Caritat de Santa Anna treballen en un centre de promoció de la dona.
Director: Julián del Olmo.

10.00 *Últimas preguntas*
Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
Directora: M. Ángeles Fernández.

10.25 *Testimonio*
Reportatges el denominador comú dels quals és ser el relat de vides «viscudes en cristià» explicades en primera persona.

Director: Isidro Catela.

10.30 Santa Missa

Amb la participació de la Coral Retorn Planenc de Les Planes d'Hostoles (Garrotxa), sota la direcció de Frederic Pujol.

(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

11.20 Esglésies de Catalunya

Dilluns 6

19.00 Pueblo de Dios

Dimecres 8

10.30 Santa Missa

Amb la participació de la Coral Sant Esteve de Balsarenys (Bages), sota la direcció de Joan Bajona.

(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Diumenge 5

10.15 Signes dels Temps

Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. (Dirigit i presentat per Francesc Rosaura.)

Divendres 3

20.00 Creure avui

El tema d'avui, entrevista al carrer sobre un tema a debat, editat per Elisa Mataró, Teresa Bruguera i Eulàlia Puigderrajols; *Vídeos per comentar*, Josep Lluís Comerón, director de cinema, ens presenta uns quants vídeos interessants per veure en família o en grup; *Agenda*, activitats de grups, comunitats i parròquies, preparada per l'equip de redacció; *Temps de reflexió*, comentari de les lectures del diumenge, espai preparat per Dolors Fernández. Programa coordinat per Ramon Safont-Tria. El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Cada diumenge

Els quatre vents

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores. El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Canal Berquedà de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emet els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diumenge (nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

DESEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA IMMACULADA CONCEPCIÓ

Internet

• **SANT JOAN BOSCO.**— A www.geocities.com/sdbaro/DonBosco trobareu una col·lecció de més de cent imatges de don Bosco.

Altres bisbats

• **TURBALLOS.**— Els dies 11 i 12 de desembre, sessions d'Enneagrama a càrrec de Vicent Chapí. Cal confirmar l'assistència. Més informació: tel. 966 516 710 i 966 660 726.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS.**— Del 13 al 17 de desembre, dirigits per Juan Calvo, a Vilanova de Arousa (Pontevedra). Més informació: tel. 669 571 604; del 13 al 18, dirigits per Vicente Jimenes, al Seminari de Sant Josep de Burgos. Més informació: tel. 947 208 440.

• **CENTRE D'ART LOS CABOS.**— Del 27 de desembre al 2 de gener organitza un recés de cap d'any: eucaristia, pregària, xerrades formatives, tallers, celebració especial d'inici d'any... Més informació: tel. 985 822-307, a/e: loscabos@telefonica.net

Barcelona

• **FRANCISCANS.**— La família franciscana de Barcelona organitza l'1 de desembre, a les 20.00, una estona de pregària amb Francesc i Clara. Serà a les franciscanes missioneres de la Immaculada Concepció, pl. Universitat, 2 - Barcelona.

• **IX SUBHASTA D'ART PROCAMBRIL DE SANTA TERESINA.**— Fins al 1 de desembre, de 18.00 a 20.00, es pot visitar l'exposició a la sala Mn. Jaume Oliveras de la parròquia. La subhasta serà el 2, a les 20.00. Més informació: tel. 659 411 802, 932 185 815 i 932 184 601, a/e: jpalmara@teleline.es

• **MANS UNIDES.**— Fins al 4 de desembre la delegació de Mans Unides de Menorca exposa al Centre Passatge de Barcelona la mostra solidària de regals de Nadal fets pels tallers artesanals de l'illa. Els diners es destinaran a un programa de

prevenció en salut a la República Dominicana.

• **PONTIFICIA I REIAL GERMANDAT CONFRARIA DE NATZARENS DEL NOSTRE PARE JESÚS DEL GRAN PODER I MARIA SANTÍSSIMA DE L'ESPERANÇA MACARENA.**— Els dies 5, 6 i 7 de desembre, a la capella del Sant Crist de Lepant de la catedral de Barcelona, tridu en acció de gràcies pel 40è aniversari de la fundació de la Germandat: Rosari el 5 i el 7, a les 17.25; el 6, a les 18.00; missa: el 5 i el 7, a les 18.00; el 6, a les 19.00; el dia 8, processó del vot de poble de la ciutat de Barcelona a la Immaculada, presidida per Maria Santíssima de l'Esperança Macarena: a les 10.45, concentració dels germans i germanes que participin a la processó al claustre de la catedral; a les 11.30, sortida de la processó des de la plaça de Sant Iu; a les 13.30, celebració de la missa a l'església de Sant Agustí.

• **VETLLA DE LA IMMACULADA.**— El 7 de desembre, a les 22.00, vetlla jove de la Immaculada a la basílica de la Mercè de Barcelona. El tema serà *L'adorà des de l'interior*.

• **SOCIETAT GRIGNON DE MONTFORT.**— El 8 de desembre, a les 18.30, exposició del Santíssim, vespres, Rosari, consagració, benedicció amb el Santíssim; a les 19.30, missa. Església de Ntra. Sra. de la Victòria, c/ Ataulfo, 4 - Barcelona.

• **VIDA CREIXENT.**— El 9 de desembre, a les 17.00, reunió d'animadors amb el tema *Justícia i generositat*. C/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona. Més informació: tel. 934 122 120, fax 934 125 612, a/e: info@vida-creixent.org, web: www.vida-creixent.org

• **CERCLE LA SALLE.**— El 9 de desembre, a les 19.00, «Grup Solistes Cantaires», lírica i melòdica. Piano i direcció: Àngel Español. C/ Marquès de Santa Anna, 7 - Barcelona, tel. 932 181 077, a/e: mariano.magaz@terra.es

• **AULA DE MEMÒRIA PASTORAL.**— El 9 de desembre, a les 19.00, *La mestressa: sra. Maria Escolà*. Testimoni a càrrec de Mn. Francesc Mestre, rector de Piera. C/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 174 858, fax 933 025 109, a/e: cep@altec.com.es

• **PARRÒQUIA DEL PILAR.**— El 9 de desembre, a les 20.30, conferència de Joan

Rigol i Roig, expresident del Parlament de Catalunya, sobre *La societat catalana i l'Església ahir, avui i... demà*. C/ Casanova, 175 - Barcelona.

• **CORAL ANTICS ESCOLANS DE MONTSERRAT.**— El 10 de desembre, a les 21.00, oferirà un concert de polifonia i nades, a la parròquia de Santa Anna de Barcelona.

• **UNIVERSITARIS.**— El 10 de desembre, a les 21.00, sopar-tertúlia *Els límits entre la psicologia i l'espiritualitat i la pregària*. Més informació: tel. 933 233 368, 934 876 363 i 934 024 344.

• **CENTRE D'ESTUDIS FRANCESC EIXIMENIS.**— L'11 de desembre, de 10.30 a 13.00, Fèlix Martí i Ramon M. Nogués parlaran sobre *Cal una refundació de l'Església?* Lloc: casa Elizalde, c/ València, 302 - Barcelona.

SANTUARI DE MONTSERRAT

• **VETLLA DE PREGÀRIA D'ADVENT.**— Tindrà lloc l'11 de desembre, a les 21.45. Hi haurà la possibilitat de rebre el sagrament de la Reconciliació. Més informació: tel. 938 777 766, a/e: cepastoral@santuari-montserrat.com

• **PARRÒQUIA DE SANT PAU DEL CAMP.**— L'11 de desembre, a les 19.00, s'inaugura una exposició de quadres en benefici dels jardins de Sant Pau del Camp; a les 20.45, concert de les corals Tíden i Desalia, amb cançons de Nadal.

• **PALAU DE LA MÚSICA CATALANA.**— L'11 de desembre, a les 22.00, concert de Nadal amb l'orquestra i cor de la RTV de Minsk; el 12, a les 18.00, festival de valsos i danses amb l'Orquestra Simfònica del Vallès. Més informació: c/ Sant Francesc de Paula, 2 - Barcelona, tel. 902 442 882, fax 932 957 208, a/e: taquilles@palaumusica.org, web: www.palaumusica.org

• **RECÉS PER A RELIGIOSES.**— El 12 de desembre, de 10.00 a 13.30, l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach dirigirà un recés per a religioses al col·legi de Sant Ignasi de Sarrià, c/ Carrasco i Formiguera, 32 - Barcelona.

• **PARRÒQUIA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT DEL GUINARDÓ.**— El 12 de desembre, a les 12.00, xerrada-col·loqui del Dr. Joan Boada sobre *La persona de Luter, una visió històrico-crítica de l'Església catòlica d'aquell moment*. Són trobades intercomunitàries trimestrals que fan les diferents Esglésies cristianes ubicades al barri (adventistes, evangèlics,

carismàtics, catòlics). Més informació: Mn. Albert Sols, tel. 619 040 913.

• **CASAL ARC DE SANT MARTÍ.**— El 12 de desembre un membre del Seminari del Poble de Déu parlarà sobre *Teologia del moviment*: a les 17.45, arribada i salutació; a les 18.00, exposició del tema; a les 18.45, treball per grups i diàleg; a les 20.00, comiat. Més informació: tel. 933 135 019 i 933 144 521.

• **INSTITUT DE TEOLOGIA I HUMANISME.**— Els dies 15 i 16 de desembre, de 18.45 a 19.45, *Preparación orante ante la Navidad*, a càrrec del P. Jaume Boada, o.p. Pares dominics, C/ Bailèn, 10 - Barcelona.

• **HOSPITALITAT DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES.**— El 18 de desembre organitza el dinar de Nadal que aplegarà tots els membres de l'associació: malalts, disminuïts físics i psíquics, voluntaris i col·laboradors. Serà a l'Institut d'Educació Física de Catalunya. Inscripcions i informació: tel. 934 874 009, de dilluns a divendres, de 16.00 a 20.00.

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza l'aula d'extensió universitària de la gent gran: el 20 de desembre, a les 17.00, xerrada sobre *Simone Weil: experiència mística i compromís ètic*, a càrrec de Josep Otón, professor de l'ISCREB i escriptor. Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701, fax 932 412 577, a/e: associaciocic@terra.es

• **SARRIÀ.**— Del 27 al 31 de desembre, recés de cap d'any dirigit per P. Santiago Thió, s.j., a la casa d'exercicis de Sarrià, c/ Carrasco i Formiguera, 32 - Barcelona, tel. 932 058 134, a/e: cexercisis@sjtar.org

• **MUSEU MARÍTIM.**— Fins al gener es pot visitar l'exposició «En el 75è aniversari del Museu Marítim. Vetllant per la nostra cultura marítima». Av. Drassanes, s/n - Barcelona, tel. 933 429 920, fax 933 187 876, a/e: m.maritim@diba.es, web: www.diba.es/mmaritim

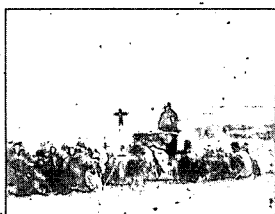
• **EXPOSICIÓ SOLEMNE DEL SANTÍSSIM.**— Tots els dilluns no festius, d'11.00 a 12.00 amb el rés del Rosari. A les 12.00, eucaristia. Hi haurà confessors. Parròquia Mare de Déu de la Bonanova (Sants Gervasi i Protasi), pl. Bonanova, 12 - Barcelona.

• **GRUP UNIFICACIÓ PASQUA.**— Pregària setmanal per a la unitat dels cristians: tots els dimecres, a les 19.15, a la parròquia major de Santa Anna, c/ Rivadeneyra, 3 - Barcelona; tots els dissabtes, a les 17.00, a la parròquia de la Puríssima Concepció, c/ Aragó, 299 - Barcelona.

Girona

• **HOSPITALITAT DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES.**— El 6 de desembre,

MISSSES en favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

¿Sabeu que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est subsisteixen gràcies als estipendis de les Santes Misses que «Ajuda a l'Església Necessitada» fa arribar a aquests veritables deixebles de Crist d'avui dia?

Els donatius a aquesta Associació són deduïbles a la Declaració de la Renda. CIF núm. Q-2800175 - H.

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
BSCH - CCC: 0049-1806-91-2110636317
E-mail: ain@ain-es.org / www.ain-es.org

«Podeu ajudar-los encarregant-los misses amb el mateix estipendi que a la seva diòcesi. Ells les celebraran amb molt de gust per les SEVES INTENCIONS»

* Vull que se celebrin..... MISSES per les intencions següents:.....

* Envio..... € com a DONATIU
Nom i Cognoms:.....

Carrer i número:.....
C. Postal i Ciutat:.....

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Estades temporals per a descàrrega familiar

www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356
NIF: G-08862781 Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)

Des del carrer

L'escriptor de Puiggròs (Les Garrigues) Joan Bellmunt ha publicat recentment el seu darrer llibre dedicat a les devocions marianes del Pallars Sobirà, corresponent al volum número 9 de la col·lecció que porta com a títol *Devocions Marianes Populares*, de l'editorial lleidatana Pagès Editors. Autor de nombrosos llibres de poesia i d'història, Bellmunt és conegut arreu per la col·lecció *Fets, Costums i Llegendes* i també per la seva obra «*Maria a Catalunya*», el volum cinquantè de la seva producció bibliogràfica i que editat el Nadal del 1995 va obrir la porta a la col·lecció que avui és notícia.

L'escriptor Joan Bellmunt ha recollit i estudiat 797 advocacions marianes d'arreu de Catalunya

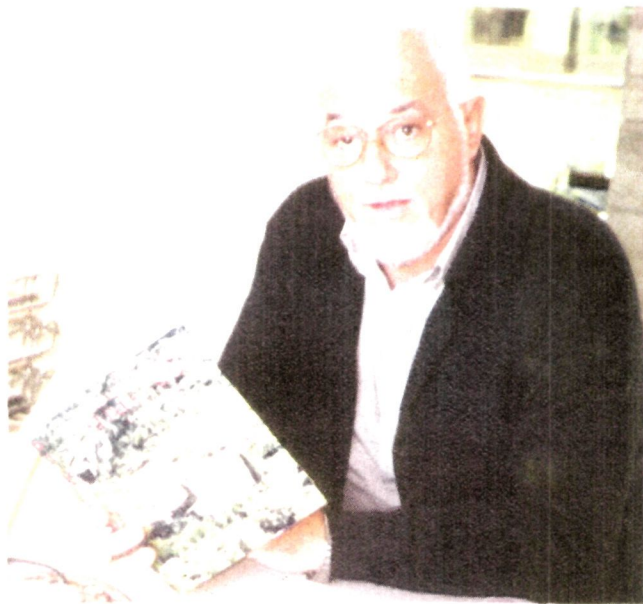

Foto: Jordi Curcó

«La devoció a Maria ha configurat bona part de la història dels nostres pobles»

—Joan, com, quan i per què aquesta col·lecció de devocions marianes?

—En un primer moment només vaig pensar a fer la comarca de les Garrigues, on vaig néixer, però després em vaig adonar de la importància que per a la gent del territori tenien les seves ermites, els seus aplecs i les seves advocacions (moltes de les quals han configurat i formen part de la pròpia història), i vaig decidir continuar a altres comarques. Així va ser com vaig començar fa nou anys; porto nou comarques fetes i nou llibres publicats. Aquest és el com, el quan i el perquè.

—Què pretens amb aquesta obra?

—Pretendre no pretenc res, senzillament crec —com he dit abans— que la part devocional, i de manera particular la mariana, han configurat i formen part de la història d'aquests pobles, d'aquestes comarques i del territori català en conjunt. Moltes ermites i moltes advocacions formen part de la vida espiritual de les persones, individualment i col·lectivament, però també tenen a veure amb la història global del país. Com a exemple: algú pot negar la incidència i l'alè de Montserrat en el viure de Catalunya?

—Quantes advocacions marianes tens recollides en els treballs de recerca?

—En les nou comarques fetes fins ara surten publicades, fotografiades i amb

els seus goigs 119 advocacions que podem definir com a «principals» o molt importants dintre d'aquestes comarques. Però és que també he recollit i inventariat 678 advocacions més, capelles, temples o ermites diguem-ne que «menors», i que es troben esteses arreu del territori, la qual cosa fa una suma total de 797 advocacions recollides fins ara.

—Des del teu treball de camp, com veus l'arrelament de la devoció mariana a les nostres terres?

—He participat amb la gent de diversos indrets en els aplecs i manifestacions populars d'ermites, capelles, temples o el cant de goigs pertinents, i per l'assistència massiva i participada definiria com a molt arrelada i viva la devoció a Maria entre la gent de la nostra terra, encara que també he constatat que aquests actes a vegades, o en certs indrets, no estan en sintonia amb les línies o pautes de l'Església, diguem-ne, oficial o ministerial. Crec que no es poden ignorar aquestes manifestacions populars.

—Ens podries explicar una anècdota sobre aquestes advocacions marianes?

—En podríem contar més d'una i més de cent, però em quedo amb la que segueix. La Mare de Déu de l'Incendi és la patrona dels bombers de Cervera. És una petita imatge de la Mare de Déu, d'uns 12 centímetres d'alçada, que els

jesuïtes van trobar intacta entre les cendres d'una casa cremada que ells tenien a l'Amèrica del Sud, li van atribuir un valor sobrenatural i la van traslladar a la seva residència de Cervera, per venerar-la en capella pròpia. Els jesuïtes tenien un col·legi i una residència en aquell indret. Aquesta hisenda fou atacada i destruïda l'any 1745. L'incendi va durar divuit hores i ho va reduir tot a cendres. D'entremig de les restes del foc van trobar aquesta imatge de fusta de la Mare de Déu que havia quedat intacta. D'aquí el nom de Mare de Déu de l'Incendi.

—Quin llibre estàs preparant en aquests moments?

—Estic preparant un llibre de temàtica familiar. Ha estat aquest darrer temps, amb la mort de quatre persones estimades del meu entorn, que m'ha fet adonar que la vida s'escola inexorablement i ràpidament, i he pensat que si he dedicat molts anys de la meua vida a recuperar aquelles arrels tradicionals dels nostres pobles lleidatans a fi que perduessin en el temps de manera escrita, per què no podia dedicar un temps a recopilar i deixar constància del que ha estat l'àmbit familiar? I això és el que estic preparant. Després m'agradaria continuar amb aquesta col·lecció perquè crec que val la pena i és una obra fins ara única a Catalunya en aquest àmbit.

Jordi Curcó

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Un poeta cristià

No voldria deixar passar aquest any de gràcia —ja en som a les acaballes— sense contribuir modestament a la celebració del centenari del naixement del poeta Sebastià Sánchez Juan. Els seus fills han promogut una edició, en dos volums, de la seva obra que, a més d'oferir-ne una visió exhaustiva, ens permet d'introduir-nos una mica en la seva vida personal, tan representativa d'una època i, alhora, tan peculiar. La imatge que cada un dels seus fills ens en dona en un preciós apèndix ens fan més transparents els seus versos.

Recurrent aquests dos volums —amb menys deteniment, val a dir-ho, del necessari— m'han cridat l'atenció un seguit de petits contrastos que atorguen relleus, clarsos, al poeta i a la seva poesia.

Sánchez Juan, fidel a Pompeu Fabra, és un enamorat de la llengua catalana: la coneix bé, n'explica les regles als seus fills i corregeix els seus errors, és un excel·lent corrector d'estil, l'escriu amb absoluta propietat i amb sobrietat. «Llengua eminentment poètica», escriu, «el català és ric de qualitats substantivades».

Ara bé, aquest fabrià rigorós era fill d'un ferroviari de Caravaca de la Cruz, de Múrcia, escriu també en bon castellà i coneix bé el francès i l'italià. Viu a Sants.

Pel que fa a la seva obra poètica, hi trobem poemes d'una gran delicadesa i, alhora, de format clàssic. Tot seguit recordem, en llegir-los, que admirava Carles Cardó i seguia el seu mestatge; que era molt amic de Bertran i Oriola: jo mateix he estat testimoni de com aquest valorava Sánchez; i de Pere Ribot, i de Melendres...

Però, al mateix temps, s'atribueix allò que ell anomena «caotisme líric»... «A vegades», diu, «aquest caos —que podria dir que és fill de l'avenc del meu cor— revesteix les imatges fal·lacioses d'una imatgeria brillant, d'una música dissolvent i suggestiva». Un dels seus fills diu també que es definia com «anarco-conservador». Va ser sensible al futurisme de Marinetti i ha estat comparat a Salvat-Papasseit... Tot plegat suggereix que, tal vegada, Sánchez Juan depassava interiorment els límits del seu entorn social... I que la duresa de la vida diària d'aquells anys no li va permetre desenvolupar totes les seves possibilitats. En aquest sentit, m'atreuen especialment els seus poemes breus de la primera època, com «Finestres», dins de *Flúid*, o «Espurnes», dins de *Constel·lacions*, entre d'altres.

En allò que Sánchez Juan no té esclatxés és en la seva fe profunda. Llegint els seus poemes, veiem que és un poeta cristià. Observant la seva vida, hi descobrim un cristià que és poeta. Un bon exemple, doncs, d'home de fe compromès, des de la seva vocació, amb l'aventura del seu temps i del seu país.

Ara mateix

Rauxa

El català

La llengua del beat Ramon Llull, de sor Isabel de Villena i de Mn. Cinto Verdaguer, que no és cap altra que el català, s'ha convertit d'un temps ençà en el centre de diversos debats polítics per tal que sigui totalment reconeguda i més utilitzada per les institucions espanyoles i sobretot europees. No cal dir que, naturalment, tota iniciativa que vulgui potenciar la llengua catalana als òrgans representatius de l'Estat i de la Unió Europea és molt benvinguda. Coincidint amb aquest debat, fa poques setmanes l'Institut d'Estudis Catalans advertia a través d'un informe sobre el retrocés del nostre idioma, però no pas a les institucions sinó a la vida quotidiana. Del toc d'alarma de l'IEC se'n desprèn que si bé és molt positiu que les més altes instàncies polítiques redactin els documents en la llengua de Verdaguer aquest pas serviria de ben poc si el català deixés, malgrat tot, de ser utilitzat per la població. Per tant, la tasca de conscienciació que assegura la vitalitat del nostre idioma s'ha de centrar, per sobre de tot, en la vida diària. Fins ara, però, la reivindicació per part dels partits ha anat adreçada principalment a les institucions, un àmbit on sense haver de mantenir una dedicació constant, el lluitament polític està garantit. Al carrer, en canvi, la tasca és feixuga, invisible per als mitjans de comunicació i per això mateix poc rendible políticament. Però no hi pot haver normalització del català sense aquesta tasca diària i poc agraïda, l'única manera realista i necessària de potenciar la nostra llengua.

Eduard Brufau